

Příloha 1

PŘEPISY ROZHOVORŮ S RESPONDENTY

KRISTÝNA SALÁKOVÁ

Obsah

Respondent č. 1.....	2
Respondent č. 2.....	27
Respondent č. 3.....	44
Respondent č. 4.....	63
Respondent č. 5.....	81
Respondent č. 6.....	81
Respondent č. 7.....	123
Respondent č. 8.....	139

Respondent č. 1

VÝZKUMNÍK: Tak jo. Super. Nahráváme? Nahráváme. Tak já vůbec nevím, jak vy to máte v rodině, tak bych nejdřív potřebovala vědět jako, kolik vás je, jaký máš sourozence, o kom se budeme bavit.

RESPONDENT: Jo, jasně. No, tak já mám ségru jednu a bydlíme s mámou ještě a rodiče se rozvedli, když jsme byli docela malí.

VÝZKUMNÍK: Aha, takže máš jednu ségru a ta je mladší.

RESPONDENT: Jo.

VÝZKUMNÍK: Kolik jí je?

RESPONDENT: O dva roky. Dvacet jí je teďka.

VÝZKUMNÍK: Dvacet. Jo. Tobě je teda dvacet dva, jestli počítám správně.

RESPONDENT: Mně bylo včera dvacet tři.

VÝZKUMNÍK: Dvacet tři? Ty jo, všechno nejlepší! Tak proto dva tisíce jedna, ty mi tam pišeš datum narození! Promiň, tak to není úplně pecka oslava tady u toho rozhovoru.

RESPONDENT: Ale prosím tě. No, jasně. A... No... A až jakoby na to, že se naši rozvedli, když jsme byli malí, tak jako vůbec si nemůžu stěžovat na vztah s mojí ségrou jakože. Fakt bych si nemohl bych si přát lepší ségru.

VÝZKUMNÍK: Jo? To je hezký slyšet. Až se budeme rozhodovat pro sourozence, tak seš....

RESPONDENT: Jako musím říct, že my se ségrou fakt jako už od malička vycházíme fakt dobře. Ale jsme teda strašně jiný. Jakože se spíš doplňujeme než že bychom se v čemkoliv překrývali, takže jsme spolu nikdy ani nemuseli moc soupeřit, ještě jak ona je holka, tak prostě každej jsme dělali úplně něco jinýho. I jako naši nás v tom vždycky fakt podporovali, takže... No... Až na to, že můj táta je jako velký mimino a moc jako nezvládá se starat o ostatní, tak máma se zase stará úplně o všechny, takže dobrý. Co se rodinných vztahů týče, tak bych je hodnotil velmi pozitivně.

VÝZKUMNÍK: Super. Říkáš, že každej máte se ségrou trochu jako jinou cestu. A projevilo by se to třeba i v těch jako obrazkách? Nebo v tom se nějakým způsobem potkáváte spíš?

RESPONDENT: No, jakože tak já jsem hodně tak jako orientovanej na technologie a byl jsem úplně vždycky. A i jak to studuju teďka, tak jsem na počítači skoro pořád. A ségra je hodně taková, že spíš teďka jako vyrábí, ale ta zase je hodně taková jako ulítlá na seriály. To bylo takový vždycky, co nás spojovalo. Že jako na to jsme většinou koukali spolu. Ale jako že by se nějak projevovala hodně na sociálních sítích, to se říct určitě nedá. Že jako třeba má Instagram, ale nedává na něj nic. Scrolluje občas, tak jakože, řekl bych, podprůměrně. Sice furt víc asi než bych jí radil, ale jakože myslím si, že není nějak jako přilepená na sociálních sítích hodně.

VÝZKUMNÍK: To zní, že máš docela přehled jako o tom, co dělá. Bavíte se o tom hodně, nebo seš u toho, nebo jak...?

RESPONDENT: No, teďka je to těžší, protože jak máme každej jakoby... Ona má přítele, já mám holku, tak jsme jako... Občas jsme u nich, takže občas se stane, že se třeba čtyři dny nevidíme, ale my jsme hodně takoví... Jako že si povídáme o věcech. No ale ona je taková hodně citlivá, že si myslím, že jako zrovna sociální média na ni mají dost neblahej dopad. Nebo teda jako já s nima nemám moc vřelej vztah, takže...

VÝZKUMNÍK: Jak to myslíš neblahej dopad? Jakože ségra si stěžuje, nebo ty to vidíš?

RESPONDENT: Nenene. Spíš jako ona je prostě taková hodně citlivá a teďka se strašně... Strašně se bojí všeho, co přijde. A to je takový jako velký téma, o tom jsme se bavili občas, že ona se bojí války, bojí se toho, že sem přijde nějaká totalita, bojí se, že jí umře někdo blízkej a všech tady těch věcí, a přijde mi, že ty sociální sítě to hodně jako umocňujou všechny tady ty neblahý pocity. A... No a... Ona občas říká, že přesně jakože říkám: Jé, ty už spíš Báro a ona říká: Ne, já ještě scrolluju. Takže jakoby myslím si, že přes den to skoro nepoužívá a scrolluje před spaním občas.

VÝZKUMNÍK: Aha. Musí být těžký jakoby dívat se na to, když víš nebo máš pocit, že to ségre škodí a že jí to nedělá dobře.

RESPONDENT: Tak on je to takovej jako... Dvousečná zbraň mi přijde. Jako já taky scrolluju občas, že jo. Ono člověk mi přijde, že se tomu moc neubrání. Ale to jakože občas do ségry šťouchnu, ať přestane scrollovat nebo něco. Ona sama to jako moc ráda nemá. Ale jako je pravda, že nevím reálně jakoby, jak moc to používá, ale přijde mi, že to má jako pod kontrolou. Nebo minimálně že to fakt nedělá moc často.

VÝZKUMNÍK: Nemá ráda... Jako myslíš, když jí do toho kecáš, nebo nemá ráda to scrollování?

RESPONDENT: Ne, nemá ráda scrollování a sociální sítě a obecně jako život na internetu.

VÝZKUMNÍK: Jo. Jak na to reaguje, když jí do toho jako mluvíš?

RESPONDENT: No, moc ne. Říkám vždycky: Vypni to. A ségra: Jojo, vypínám.

VÝZKUMNÍK: Taky ti do toho kecá, funguje to i naopak?

RESPONDENT: Jojo, no samozřejmě.

VÝZKUMNÍK: A ty?

RESPONDENT: Já taky vypínám. To je takový, že člověk si to ani neuvědomí, že třeba něco začne hledat na telefonu a jak už má naučený ty pohyby, tak najednou jakoby nebo prostě jenom tak jako sedí, je vypnutej, najednou vytáhne telefon a, vůbec, než si jako uvědomí, že něco dělá, tak už scrolluje. A naopak jakoby jsem spíš vděčnej, že mě z toho tak jakoby vyhodí, tady z té asi jako slabý závislosti.

VÝZKUMNÍK: Jo, no to je jasný. Já se jdu podívat vždycky na hodinky, kolik je hodin a už jsem prostě úplně všude možně, no.

RESPONDENT: Právě.

VÝZKUMNÍK: A říkal jsi, že spolu trávíte čas u seriálů. Jak to funguje jako? Kdo třeba vybírá, na co se budete dívat?

RESPONDENT: No, jako množství možností je velkej problém u nás. My teda spíš jakoby... Spíš než že bychom hodně spolu koukali na seriály, tak když už spolu chceme trávit jako aktivně čas, tak hrajeme na kytaru a to... A zpíváme, ale jinak ségra hodně... Nebo jakoby když už spolu koukáme, tak je to většinou že koukáme na nějakou pohádku. Máme takovej jako každoroční jakoby maraton filmů Pitch perfect. To je největší to, ale vždycky prostě si k tomu uděláme úplně hromadu jídla, uděláme si k tomu čtyři popcorny a koukáme tady na tu na tu sérii filmů. No a jinak jako občas se prostě potkáme ráno, že u toho oba hodně jako jíme. Anebo to máme takovej jako background no a ségra i já hodně jako sjíždíme hlavně Office, Brooklyn 99, takový ty klasický sitcomy, že jo.

VÝZKUMNÍK: Aha. A to teda spolu spíš, nebo jako každě zvlášť? Jestli tomu dobře rozumím.

RESPONDENT: No ono to je spíš takový jakože... Jeden na to kouká a druhý přijde, na něco se ho zeptá, a potom tam třeba dvacet minut s tím druhým sedí a kouká na to taky.

VÝZKUMNÍK: Jo. A vy máte jako každé svoje zařízení, nebo máte nějaké třeba společné doma laptop?

RESPONDENT: Každé svůj počítač.

VÝZKUMNÍK: Jo, každé svůj počítač. Televizi máte taky jako každé svoji?

RESPONDENT: No, každé svůj počítač, no. A máme jakoby televizi v obýváku, kde se přesně občas sejdem. Třeba jakože když prostě ségra vstane, že jo, udělá si snídani, u toho se kouká na Office. Já pak vstanu, udělám si snídani a sednu si k ní, když vidím, že tam ten Office běží.

VÝZKUMNÍK: Co mamka? Taky se do toho zapojuje?

RESPONDENT: Ne. Máma neumí moc anglicky, takže ta nekouká na to, na co my. Ale teďka se nám jako asi třikrát za sebou se nám stalo, že jsme se postupně všichni sešli doma a máma se ségrou koukaly... Ježiš na nějakou blbost, sakra, co to bylo? Asi Marta a Věra nebo něco takovýho.

VÝZKUMNÍK: To vůbec ani nevím, co je.

RESPONDENT: To je nějaký český. No ale tak sem si tam k nim taky sednul na chvíli. Takže takový jako že... To koukání na seriál jsme vždycky měli takovou jakože sociálnější událost pro nás, když jsme nehráli nějaký stolní hry nebo tak.

VÝZKUMNÍK: Dokázal bys to říct třeba, jak často to je? Nebo kolik času takhle trávíte spolu u těch obrazovek?

RESPONDENT: Jakože spolu vyloženě tím koukáním, nebo spolu nějakou aktivitou?

VÝZKUMNÍK: Spolu myslím u těch obrazovek. Nemusí to být vyloženě jakoby koukáním, ale třeba jako u té snídaně, že vám to běží.

RESPONDENT: A když se na to okoukáme každé sám, to do toho nemám zahrnout?

VÝZKUMNÍK: Ne, teď mi jde jako čistě o to spolu.

RESPONDENT: Ty jo, málo. Nevím. V průměru třeba půl hodiny tejdně?

VÝZKUMNÍK: Jo. Takhle jak to vyprávíš, tak to zní jako by...

RESPONDENT: Já jsem to jenom vypíchnul, no... My jako... My se moc doma vlastně nepotkáváme poslední dobou, jak každé něco děláme, ještě ségra už má teďka taky prázdniny už poslední měsíc, ale ani tak se většinou moc nepotkáváme. Že jsme tak jako vždycky roztrženi ve školách, v pracích, že jo, a večer, když člověk přijde domů, tak si udělá jídlo a většinou každé zaleze do svého pokoje.

VÝZKUMNÍK: To zní docela jako harmonicky. Teď to máte teda... Teď máte každé svoje zařízení. A když si vzpomeneš, když jste byli malí, taky jste začínali rovnou každé se svým, nebo jste měli něco společného?

RESPONDENT: Já jsem měl docela záhy počítač, ale úplně jako na začátku jsme koukali vždycky na Simpsonovi na televizi. A jakože koukali jsme hlavně na televizi, pak já jsem dostal svůj počítač vlastní, tak to jsme koukali se ségrou. To bylo jakože... To byla úplně jako největší... No, to jsme spolu zkoukli úplně všechno, že to jsme fakt jako... Vyloženě jsme vždycky koukali spolu.

VÝZKUMNÍK: To vám bylo tak nějak kolik?

RESPONDENT: Třeba dvanáct až patnáct šestnáct, něco takového.

VÝZKUMNÍK: To znamená tobě, takže ségre třeba od desíti.

RESPONDENT: Nonono, přesně. A potom ségra dostala vlastní počítač, ale takovej pomalej. No ale jí to nikdy nějak jako moc nevadilo. No a potom jsme se tak jako rozdělili. Největší jako předěl přišlo, když nám rozdělili pokoj zdí, takže teďka máme každé svůj takovej jako menší pokoj a od té doby se to jako... Se to hrozně zredukovalo.

VÝZKUMNÍK: Jo. Tys byl ten starší sourozenec, ještě ten počítač byl jakoby tvůj, většinou to bývá tak, že ten to řídí a ten mladší se přizpůsobuje. Bylo to taky tak u vás? Že jsi říkal: Tohle budem dělat, na tohle se budem koukat? Nebo jste se střídali jako nějak rovnoměrně?

RESPONDENT: Hele, upřímně si nepamatuju, že by ségra nějak jako jevila zájem o to bejt jakkoliv aktivní tady v tom, že byla vždycky pasivní divák, a když jí to přestalo bavit, tak se šla buď koukat na televizi, nebo dělat něco svého.

VÝZKUMNÍK: Aha. Takže jste se nikdy nedostávali do nějakých konfliktů?

RESPONDENT: Ne, fakt říkám, jakože my se ségrou máme úplně strašný minimum konfliktů.

VÝZKUMNÍK: To ani není možný podle mě.

RESPONDENT: A to říká hodně lidí, ale nevím, no.

VÝZKUMNÍK: To je dobrý. To by mě zajímalo, jestli to ségra taky jako takhle vnímá.

RESPONDENT: To mě taky. Myslím si, že asi jo. Ona je taková jakože... Ona je hodně taková křehká, tak jsem jako... Samozřejmě jsme párkrát konflikt měli, ale šlo by to podle mě spočítat na prstech.

VÝZKUMNÍK: Jo, jo. A máte teďka... Nebo jako i v průběhu, ve vývoji, nějaký pravidla ohledně užívání technologií, obrazovek? To znamená buď, co třeba vy sami si dáte, nebo rodiče vám nastavili.

RESPONDENT: Jako nikdo nám to nikdy nenastavoval zvenčí podle mě. No, ne. Což nevím, jestli... Jako táta mi zakazoval hrát hry, ale ten se pak odstěhoval docela brzo, ale nikdy jsem... Já jsem hry nikdy moc nehrál a ani teďka moc nehraju. Ale to koukání byl vždycky takovej jako můj největší prokrastinační nemesi, že prostě i teďka tím hodně prokrastinuju a je to... Jako je to velkej žrout času, takže se to snažím sám aktivně nějak omezovat, ale jako cizí lidí... Nebo jakože ostatní lidi jsme si to navzájem nikdy neomezovali, no.

VÝZKUMNÍK: Ani co se třeba obsahu týče? Že by ti říkali: Hele, tohle si myslím, že není dobrý.

RESPONDENT: Jednou jedinkrát babička s dědou. A to se jim nelíbilo Jak jsem poznal vaši matku, což ještě není nic jako hroznýho.

VÝZKUMNÍK: Ježiš, já jsem čekala, co to... Když jako u vás jednou jedinkrát někomu něco vadilo, tak jsem viděla úplně nějakou jako tragédii a...

RESPONDENT: Ne, vůbec.

VÝZKUMNÍK: Co jim na tom vadilo?

RESPONDENT: Hele, ono se to jako... My jsme byli malí, že jo, docela ještě, že třeba nevím, to nám fakt mohlo ségre bejt třeba deset, mně dvanáct. A byl to zrovna nějaký díl, kde podle mě Marshall s Lily řešili, jak budou mít dítě, a hodně se to točilo kolem sexu, a to se jim nelíbilo.

VÝZKUMNÍK: Aha. Nechybělo ti to někdy? Teď myslím jakoby to vedení v tom. Nemáš pocit, že ses v tom trochu ztratil? Jakože jsi třeba někdy hrál moc, nebo trávil moc času na těch obrazkách?

RESPONDENT: Tak jako zpětně samozřejmě, že ten čas, kterej jsem tím strávil, tak bych si přál využít nějak jinak, ale tak to přesně bych ti mohl říct, že dneska si... Teďka si přeju, že bych ten čas, co jsem dělal dopoledne, strávil nějak jinak, ale to je prostě jako volba, no. Tak nevím, no. Jako já se snažím tak nějak přistupovat k tomu životu, že když už jsem nějakou tu volbu udělal, tak se nad ní moc dvakrát nezamejšlím, protože jinak bych musel asi zpochybňovat úplně všechno.

VÝZKUMNÍK: Tak to zní, že asi jsi nikdy neměl žádný jako negativní vyloženě zážitek na internetu.

RESPONDENT: Ne, no, párkrát se chytím, že prostě najednou jsem: Uf, teďka jsem tři dny prostě nedělal nic. A potom měsíc jsem jako produktivnější a omezím to hodně. No, jenom jako... Jenom ty sociální sítě, ty se snažím jako omezovat nějak trošičku aktivnějc. Že prostě se snažím většinu kamarádů přesouvat na cokoliv jinýho a Instagram bych nejradši smazal. Ale...

VÝZKUMNÍK: Jojo, chápu.

RESPONDENT: No, ale jako sociální... No, jako to koukání je fakt můj největší problém.

VÝZKUMNÍK: Aha. A když se teďka se ségrou moc nepotkáváte, jsou třeba sociální sítě něco, co vás jako pojí dohromady? Že si třeba píšete, já nevím, přes Facebook nebo jste víc v kontaktu díky tomu?

RESPONDENT: No, jako tak sociální sítě určitě mají tady tu funkci... Jako se ségrou určitě to na nás... Jako sociální sítě na nás nemaj negativní dopad, bych řekl. Minimálně v našem vztahu. Jako rozhodně nám spíš pomáhaj, protože, přesně, si jako můžeme napsat anebo zavolat přes to. A ona má většinou vypnutý zvonění, takže jakoby to aspoň vidí tu jako... To upozornění z toho messengeru nebo něco. Ale vlastně to zas tolik nepoužíváme ani na komunikaci. Že jako jednou za čas tam jeden z nás pošle nějakou link na nějaký video nebo na nějakou meme. A občas je to jenom jako: Hej, seš doma? Potřebuju klíče. A ségra jako: Ne, nejsem. Říkám: Hm, super. Tak já si pro ně dojeďu do centra. Nic speciální to asi pro nás není, no.

VÝZKUMNÍK: Jo. Tak vy asi máte kontaktu dost jako mimo to, tak to asi není nějak úplně potřeba. Jenom jsi mi to strašně rychle řekl, tak já si to jenom tady musím srovnat.

RESPONDENT: Hele, doptávej se určitě.

VÝZKUMNÍK: Jo. My jsme se bavili o tom, jak ty víš, co všechno tam ségra dělá. Říkal jsi mi, že si o tom teda jako úplně moc nepovídáte, že to většinou jako vidíš, co dělá. A stalo se vám někdy někomu nějaká jako nepříjemná věc? A teď mi jde o to, jestli jako jste spolu o tom mluvili?

RESPONDENT: Myslíš jako v životě obecně, nebo zase to mám spojit se sociálníma sítěma?

VÝZKUMNÍK: Ne, zase na těch digitálních technologiích. Nejenom sociální sítě, prostě televize, telefon, prostě jakákoliv obrazovka. Že by třeba ségra přišla za tebou a řekla: Hele, mně... Tohle se mi stalo nepříjemnýho...

RESPONDENT: Asi ne. Jako... No, přemejšlím. Tak ségra fakt v tom není moc aktivní. Že to používá jako... Ty její profily všechny jsou extrémně pasivní a používá prostě ty komunikační na komunikace a Instagram občas na scrollování a to je všechno. Jako kdyby si založila TikTok, to by byl asi problém. To bych s tím začal něco dělat, ale do té doby... Jako ona je dost chytrá na to, aby si to sama dokázala zvážít, a já jí do toho nebudu asi mluvit. A ona sama za mnou jako nepřišla s ničím takovýmhle.

VÝZKUMNÍK: A myslíš, že jako máte ten typ vztahu, že kdyby se jí něco takovýho stalo, že přijde za tebou?

RESPONDENT: No, to je otázka. Myslím si, že by mi to řekla, kdybych se zeptal, ale ona je hodně takovej člověk, kterej jako radši trpí o samotě. Že občas to z ní musím dobývat ty jako nehezky informace. Ale jinak asi moc jako sama od sebe je nesdílí.

VÝZKUMNÍK: Aha. A naopak? Ty bys šel za ségrou, kdyby se ti dělo něco nepříjemnýho v tomhle kontextu?

RESPONDENT: Hm, asi ne. Nebo jako ségra rozhodně není můj primární zdroj řešení problémů. Že jako určitě bych šel za ní dřív než za mámou, ale jako většinou to prodiskutuju s kamarádama, oni mi dají dostatečně dobrou odpověď na to, abych to v sobě dokázal pak sám nějak vyřešit.

VÝZKUMNÍK: Jo. A ty ještě se pohybuješ, že jo, v elektronice a tak, tak asi jsou kamarádi jako relevantnější zdroj. Ty říkáš, že TikTok bys začal řešit, jak bys to řešil, jakože kdyby se ti něco nelíbilo?

RESPONDENT: No ne, já bych jí řekl prostě, ať to odinstaluje. Prostě TikTok fakt není dobrá věc, TikTok je hrozně nebezpečnej.

VÝZKUMNÍK: Asi nemáš TikTok, předpokládám.

RESPONDENT: Ne.

VÝZKUMNÍK: Čeho se bojíš, jakože třeba konkrétně u tohohle, o tu ségru?

RESPONDENT: Já nevím, mně přijde jako, že TikTok je prostě fakt jako funkční a spuštěná zbraň Číny. Ono... Já nevím, mně to prostě jako... Přijde mi to hodně nebezpečný. Tak hrozně to ničí attention span, že se lidi vůbec nekoncentrujou. Do toho prostě když člověk permanentně dostává dopamin spiky, tak mi to přijde podobný, jak třeba kokain. Jakože samozřejmě to není tak silný, ale svým způsobem to funguje dost podobně. Že prostě člověk pořád dostává takový ty highs, a potom z toho podle mě jako zákonitě musej pramenit deprese, když už nejsou potom receptivní na jako aktivity, který by jim normálně ten dopamin dávaly. Ale když si ho všechen vyčerpaj na sociálních sítích... A ten TikTok je ještě prostě geniálně udělanej. Ten algoritmus je hrozně dobrej.

VÝZKUMNÍK: Já to jako neznám, já to nemám, takže teď přemejšlím jako jaký je rozdíl třeba vůči tomu Instagramu.

RESPONDENT: Jo. No, TikTok má úplně jako neskutečný množství obsahu. Ale fakt jako hrozný. A ten algoritmus je strašně dobrej. Že to těm lidem fakt nabízí přesně to, co chtěj, a hlavně ty patnáctivteřinový videa jsou tak akorát dlouhý, že člověka to už přestane bavit a v tu chvíli tam skočí něco jinýho.

VÝZKUMNÍK: Na to scrollování přesně.

RESPONDENT: No. A že prostě jakože TikTok mi přijde fakt nebezpečnej na tohleto. Že ten je navržený hrozně dobře a je vyloženě jako nadesignovanej na scrollování.

VÝZKUMNÍK: No a čeho se... Jakoby se bavíme o tý aplikaci obecně. A čeho se bojíš u tý ségry? Jakože bojíš se, že by to ovlivnilo tu pozornost podle toho, cos mi řekl, nebo máš nějaký konkrétnější.

RESPONDENT: Ne asi všechny ty negativní efekty, prostě mi to nepřijde dobrý. Stejně tak jako kdyby začala dělat nějaký drogy, tak bych si potom s ní šel asi popovídat a vysvětlil... Jako minimálně bych od ní chtěl slyšet, že zná všechny ty negativní efekty toho.

VÝZKUMNÍK: Jo. To je docela dobrá taktika, jakože zvýšit to uvědomění toho samotného člověka.

RESPONDENT: Ale ona naštěstí fakt není taková, že... Jakoby, no... Naštěstí není ani na drogy náchylná, nebo teda těch se bojí, ale no... Ale ten TikTok si myslím, že to je velkej problém. Jako ten kdyby měla, tak to bych s ní asi začal nějak diskutovat.

VÝZKUMNÍK: To docela zní, že cítíš zodpovědnost za ségru v tomhle. Je to vzájemný, nebo to je tvoje pozice staršího sourozence?

RESPONDENT: To nevím. Já jsem... No...

VÝZKUMNÍK: Já jsem se chtěla zeptat, jestli se to projevuje nějak opačně. Jestli ségra třeba ti kecá... Tys mi říkal, že moc ne, ale třeba ti říká, že se o tebe bojí nebo nějak...

RESPONDENT: No jako ségra obecně se fakt bojí o všechny svoje blízký, takže nemyslím si, že to je jako exkluzivně na mě, ale nicméně jako opačně pro mě ségra je asi ten člověk, za kterého cejtím úplně největší zodpovědnost.

VÝZKUMNÍK: A jak by se tohle projevovalo ve vztahu k mamce. To znamená, kdybys třeba věděl, že ségra dělá něco, co tobě se nelíbí, řešíš to s mamkou?

RESPONDENT: Ani náhodou. Máma je hroznej antitalent na řešení tady těch choulostivejch problémů, protože ona prostě neumí k tomu přistupovat jako rozvážně a gently, ale prostě naopak mi přijde, že spíš přilejvá oheň do ohně. Teda olej do ohně, jakmile se řeší jakákoliv choulostivá věc, tak máma to prostě neumí řešit. S ní bych to určitě neřešil. To když už, tak s tátou, ale rozhodně bych neřekl, že to je jako ségry problém. Spíš bych tak nadnes obecně to téma a zajímalo by mě, co si o tom myslí.

VÝZKUMNÍK: To je zajímavý. Ze začátku jsi říkal, že táta nemá moc buňky na to řešení ostatních lidí.

RESPONDENT: Táta nedokáže se starat o kohokoliv jinýho než o sebe. Pro... On je fakt jako velký dítě jenom. Ale on je hrozně chytřej a jako má znalosti ze strašně moc jako různějch oborů, což ho dělá ideálním člověkem na to konzultovat s ním skoro všechno. Ale nesmíš

jakoby... Nesmíš se na něj spoléhat, že prostě pro tebe udělá... Nebo jakoby... No, to se blbě popisuje. Fakt on je prostě velký dítě, který je jako fakt chytrý.

VÝZKUMNÍK: Že je to spíš jako informační podpora, ale nemůžeš se spolehnout na tu jako sociální. Že to bude řešit s tebou.

RESPONDENT: Jo. On má hrozně špatný sociální cítění. Obecně nedokáže moc číst lidi a je takovej jako uzavřenej ve svojí vlastní bublině.

VÝZKUMNÍK: Jo. Takže jste taková trošku jako koalice se ségrou oddělená od rodičů. Že byste si to řešili jako...

RESPONDENT: To každopádně jako. To určitě.

VÝZKUMNÍK: A máte taky nějakou oblast, která je jako vyloženě vaše, o čem bys se ségrou třeba nikdy nemluvil, co děláš na internetu u obrazovek, nebo něco, na co víš, že se jako nesmíš ptát jí?

RESPONDENT: Tak asi každěj má nějaký takovýhle věci, ne? Nebo nevím, přijde mi, že...

VÝZKUMNÍK: Já nevím, jo, jak nemám ty sourozence.

RESPONDENT: Jako chápu, no, ale tak jako každěj člověk má nějaký věci, který si chce schovat jenom pro sebe, že jo. Ale. No, prostě jako zrovna ta technologie nás v životě moc nerozděluje, ale ani nás jako moc nespojuje. Koukání na seriály je super, ale jako člověk to může dělat jenom nějakěj určitej čas, že jo. A do toho musí dělat jiný aktivity, aby s tím sourozencem byl nějak jako spojeněj. Aby s ním vycházel. Nevím, přijde mi, že... No... Asi bych se neptal na spoustu věcí a stejně tak ségra mě, ale ne proto, že bych se bál odpovědi nebo něčeho, ale protože prostě to neodpovídá dynamice našeho vztahu. Nebo teda že prostě to není naše věc a vlastně nás to ani nezajímá svým způsobem.

VÝZKUMNÍK: Jo. A daří se vám to jako dobře udržet tyhle ty hranice? Oni ty počítače jsou takový trošku rizikový, že necháš, já nevím, otevřenýho něco a tak.

RESPONDENT: To je pravda, no. No, tak my jsme... Jakože sice nám rozdělili pokoj napůl, ale pořád se slyšíme a já procházím přes její pokoj, takže nemáme úplně moc soukromí. Ale jako jestli se ptáš na tohle, tak nic hroznýho jsem nikdy na počítači svojí ségry neviděl. Takže...

VÝZKUMNÍK: Ne, spíš jakoby jestli ty se cejtíš, že máš svůj prostor vůči ségře...

RESPONDENT: Přijde mi, že ségra ho má daleko míň než já. Ta jako má objektivně hůř situovanej pokoj než já.

VÝZKUMNÍK: Vy máte úplně takovej idylickej vztah, já tady musím vyškrtat úplně všechny ty jako problémy a ty jako věci zaměřený na ty problémy a nějaký negativní stránky, protože to vlastně zní, že pro vás to jako nenese s sebou nic extra negativního, ty obrazovky.

RESPONDENT: Asi ne. Jakože my jsme prostě oba fakt jenom hrozně náchylný na to koukání a prostě na prokrastinace tady toho typu. Ale jak jsme v tom oba stejný, tak to jako nevznáší žádný konflikty. Prostě jakoby kdyby jeden, no, jediný co... Jako jedinej konflikt, co vzniká občas, když se jeden potřebuje učit, tak druhěj si to musí hodit do sluchátek, to, na co kouká, no. A to je všechno.

VÝZKUMNÍK: To jsou takový docela lehce řešitelný konflikty.

RESPONDENT: Docela jo. Tak ono taky by to bylo... Jako taky bychom na sebe mohli pořvát, že jo, a bít se za to, že jednomu tam řve hudba, zatímco druhěj se potřebuje soustředit, ale neděláme to.

VÝZKUMNÍK: A když se budeme teďka bavit o ostatních věcech kromě toho TikToku, máš pocit, že nějak ovlivňuješ to, jakým způsobem ségra ty obrazovky užívá? Že třeba jí doporučuješ nějakěj novej obsah nebo...

RESPONDENT: No, asi jo. Jakože funguje to určitě jedním směrem, že vždycky já jsem ten, co jí posílá a doporučuje nějakěj kontent, a ona mně většinou spíš ne. Ale...

VÝZKUMNÍK: Čím to je, seš jako zaběhnutější v tom a víc toho znáš, anebo ségra není ten typ, kterej tohle chce sdílet nějak?

RESPONDENT: Ne, ségra se radši drží pořád v tý svojí malý bublince těch pár sitcomů, který sjíždí pořád dokola. A... No a já jí občas doporučím něco novýho.

VÝZKUMNÍK: Potkává se to jako s úspěchem?

RESPONDENT: Většinou jo. Ale tak taky, že jo, to mi přijde, že člověk musí znát ten taste toho druhýho, aby to zvládl nějak odhadnout, co se tomu druhýmu bude líbit. Protože toho kontentu je fakt hromada a z těch sto reelů dokážeš vybrat ten jeden, co by toho druhýho mohl jako zajímat.

VÝZKUMNÍK: Jestli se to potkává s úspěchem, tak asi jsi docela citlivej vůči tomu, co ségra ocení.

RESPONDENT: Bylo by hezký si to myslet.

VÝZKUMNÍK: A myslíš si to?

RESPONDENT: Jako asi v rámci možností určitě. Ale já zrovna nejsem moc jako dobrej člověk na odhadování toho, co cejtěj jiný lidi, dokud se to nějak jako víc neprojeví. Takže moc nedokážu číst ty malý nuance. Jako samozřejmě se to občas setká s neúspěchem.

VÝZKUMNÍK: Jo. A ségra teda... Naopak to nefunguje, ségra ti nedoporučuje nějaký nový věci a tak.

RESPONDENT: Ne. To jako ségra je prostě fakt mnohem víc pasivnější uživatel všech tady těch věcí. Že to jako přijímá, ale nedistribuuje to dál.

VÝZKUMNÍK: Říkal jsi, že hraješ nebo hrál jsi nějaký hry, je to taky něco, co třeba ségra jako ocení, nebo to jí vůbec nezajímá?

RESPONDENT: Bohužel ne. Jediný, co jsme spolu hráli, byl fire boy a water girl, to bylo dobrý. To neznáš?

VÝZKUMNÍK: Jo, to je takový ty dva panáčky...

RESPONDENT: Máš dva panáčky, co běhají v těch bludištích a navzájem si pomáhají. A to bylo super.

VÝZKUMNÍK: Počkej, to asi nebylo teďka jako v nedávný době, co?

RESPONDENT: To je sice stará hra, ale to neznamená, že to nemůžeme hrát jakože i teďka.

VÝZKUMNÍK: Jo, teďka?

RESPONDENT: Nevím, třeba rok zpátky jsme to hráli naposled podle mě.

VÝZKUMNÍK: Dobrý.

RESPONDENT: Ale snažil jsem se jí tak jako pošťouchnout do nějakých dobřejch her, třeba do Zaklínače, aby si zahrála. To bylo vlastně... Jako říkám, já jsem moc her nehrál, já jsem hrál Age of Empires, Age of Mythology, potom všechny tři Zaklínače, a to je všechno.

VÝZKUMNÍK: Já třeba Zaklínače úplně nesnáším. To vždycky hraje Martin v naší ložnici před spaním a já z toho pak vždycky mám zlý sny.

RESPONDENT: A jakýho hraje?

VÝZKUMNÍK: Já vůbec nevím. Já jenom vím, že to hrál, když jsem byla těhotná, a věčně tam byla... Se nemohl dostat přes tu Potracenku. Prostě...

RESPONDENT: Ou, no ta je hrozná, no. To je to lítající mimino, ne?

VÝZKUMNÍK: No, tak to jsem se pak strašně bála pak vždycky v noci. Proč ses snažil k tomu ségru jako přimět?

RESPONDENT: Protože mi to přijde dobrý. A i jako je to vlastně... Zaklínač obecně, hlavně teda ty knihy, ale prostě ty hry jsou taky skvělý, je docela velká část mojí osobnosti a přišlo mi fajn, aby se o to jako... Aby ji to taky začalo zajímat, protože jsem chtěl někoho, s kým bych si o tom mohl povídat.

VÝZKUMNÍK: A to se teda moc nepotkalo s úspěchem.

RESPONDENT: Ne, ségra bohužel ani moc nechte, ani moc nehraje hry, takže... Tam to narazilo, no.

VÝZKUMNÍK: Zve tě ségra taky takhle třeba do něčeho, jakože ty chceš si s ní o tom povídat? Jestli třeba ségra taky něco takhle zkusila, že ji to zajímá a chtěla by, aby ty ses na tom nějak podílel?

RESPONDENT: Jako ségra ona hrozně jako... Je dobrá hudebně a hraje na saxofon, prostě do toho vede skautskej oddíl, takže ona má vlastně fakt docela málo času na to dělat takový ty klasický volnočasový zábavy, ale jinak prostě na koncerty svoje mě zve. Já tam teda moc nechodím, protože nemám moc rád jazz, ale jako nějak se mě snaží zapojit. Jenom prostě, jak říkám, no, naše světy jsou hodně jiný, takže se potkáváme jenom na docela úzkým území.

VÝZKUMNÍK: To zní, že se tak trošku jako míváte, že ty mluvíš o tom Zaklínači, ona zase o těch koncertech a trošku tak jako...

RESPONDENT: Je to tak, no.

VÝZKUMNÍK: No a kde se teda potkáváte? Hrajete spolu doma na kytaru, zpíváte.

RESPONDENT: Když máš kamarády, který prostě znáš už úplně xx let, že jo, tak máte spolu nějaký společný zájmy, ale to většinou není ta věc, o který se bavíte většinou času, že jo.

Většinou se bavíte o úplných blbostech, který, když by ses o tom bavila s neznámým člověkem, tak tě to po dvou minutách přestane bavit, ta konverzace. Ale prostě víš, o čem se s těma lidma bavít, protože je prostě znáš fakt dlouho. A ta konverzace funguje, aniž bys musela se zamýšlet nad tím, o čem mluvíte. A takový to máme se ségrou. Že prostě my si umíme fakt hrozně dobře povídat prakticky o ničem. A jakoby v tom bych řekl, že si fakt hodně rozumíme, takže jakoby povídáním vlastně trávíme docela hodně času, do toho, přesně, občas hraje na kytaru, hraje nějaký stolní hry, občas se ségru snažím dokopat do nějakýho sportu, protože jak ona nemá moc čas, tak je to jako těžký, že moc jako nesportuje. Ale to povídání bych řekl, že je jako hlavní.

VÝZKUMNÍK: To zní, že spíš taková ta jako každodenní nějaká přítomnost, zkušenost než jakoby nějaký jako vyloženě...

RESPONDENT: Tak protože ono je to taky způsobený tím, že oba dva máme jako strašnou hromadu kamarádů a všechny tady ty věci. Takže to nebylo potřeba, aby se jeden adaptoval do toho, co dělá ten druhý, protože prostě máme kamarády, který jsou do těch věcí, co děláme, jako zapálený. A spíš bych řekl, že máme takovej ten vztah toho, že se jakoby... Přesně, jako dáváme si tu podporu, takovou tu každodenní podporu toho, že víš, že prostě tady máš nějakýho člověka, se kterým si rozumíš, i když se něco fakt kolosálně podělá, tak tam furt bude.

VÝZKUMNÍK: To zní hezky, to jsem asi jako nemluvila ještě s někým s takhle idylickým vztahem se sourozencema, tak to je taková příjemná změna.

RESPONDENT: Snad to tak zůstane, no.

VÝZKUMNÍK: Nevím, jak se úplně... Tys mi na to možná trošku zodpověděl. Máš pocit, že obrazovky nějakým způsobem ovlivňují ten váš vztah? Tys mi říkal, že vlastně žádný pozitiva extra nebo negativa vám to vlastně nepřináší.

RESPONDENT: Tak asi to jako určitě... Myslím, že nás to spíš ovlivňuje jako jedince, a to se asi potom nějak do toho vztahu projeví, no. Jako ségra poslední dobou je fakt taková... Ona teda teďka ještě měla nějakou operaci kolene, takže je dost dlouho doma už, a jak nemá ten pohyb, tak je hrozně taková jako nešťastná prostě. A do toho jako pořád kouká na něco, že jo, protože prostě leží v posteli a nemá moc co jinýho dělat a scrolluje a do toho prostě jako se bojí budoucnosti a myslím si, že určitě ta technologie na tom nějak podíl mít bude. Ale jako že by to přímo do toho nějak zasahovalo, to asi říct nemůžu. Spíš takhle pasivně prostě. Že

člověk... Když se s ní potom jakoby baví o tom, jak se má a tak, tak tam jako slyšíš takovou trošičku smutnost.

VÝZKUMNÍK: Jo. Ale žádnéj jakoby přímej vliv nepozoruješ. Že byste si byli bližší nebo tak.

RESPONDENT: Ne.

VÝZKUMNÍK: To je docela zajímavý vlastně se pobavit o tom, když ty teď budeš odjíždět na ten Erasmus. To asi bude docela narušení jako pro vás dva, nebo už jste byli někdy takhle dlouho bez sebe?

RESPONDENT: Hele, o prázdninách se nevidíme nikdy. To se fakt nevidíme tři měsíce v kuse a prostě najednou jako pak se vidíme po těch třech měsících a jsme jako: Čau. Nazdar. Jak bylo? Dobrý. Já jsem se taky měl dobře. A vlastně to není vůbec poznat, že jsme se dlouho neviděli.

VÝZKUMNÍK: Já jsem se totiž chtěla zeptat na to, jestli to jako nabyde jako důležitosti u vás. Třeba ty sociální sítě, když budete jako takhle daleko. Těžký odhadovat dopředu, co?

RESPONDENT: Hodně, no. No, hele, jako my si o prázdninách spíš píšeme dopisy, protože jsme každej na táboře, že jo, takže jakoby já ségre většinou tak jako jednou za tábor pošlu nějaký dopis, ona mi za to pošle taky dopis. Teďka když jsem byl v Chorvatsku, tak jsem jí posílal dopis. Takže mi přijde, že naopak když se dýl nevidíme, tak komunikujeme spíš tou starou poštou.

VÝZKUMNÍK: Ty jo, to je dobrý. To nevím, jestli z Belgie nepříjde dopis jako potom, co se vrátíš.

RESPONDENT: Ono můžeš dělat takový to... Jakože se vyfotíš, nahraješ to na Českou poštu, stránky, a oni ti v Čechách ti vytisknou dopis a pošlou ho do schránky.

VÝZKUMNÍK: Jo, že nebude čekat. A vnímá to nějak ségra teďka, když budeš odjíždět, jakože bojí se toho odloučení?

RESPONDENT: Já si myslím, že to vůbec nevnímá jako nijak. Že ono dlouho to vypadalo, že nepojedu nikam. Nebo respektive já jsem chtěl do té Austrálie, že jo, ale to byl takovej... Bohužel tam prostě chce každej, no. Takže tam byla... To by bylo nejlepší úplně.

VÝZKUMNÍK: Já nevím, já si představím vždycky ty pavouky.

RESPONDENT: Tak to já si teda představuju tu pláž u toho západu slunce, ty opálený beach volejbalisty a surfaře. Proto jsem tam chtěl, to bych tam dělal celou tu dobu jako.

VÝZKUMNÍK: Koukal na pláži na opálený beach volejbalisty.

RESPONDENT: Ne jako já jsem měl v plánu si tam vzít surf s sebou a prostě nechodit tam do školy moc, no.

VÝZKUMNÍK: Jo, tak v Belgii si se surfem asi úplně moc nevrzneš.

RESPONDENT: Ale doufám, že aspoň kitovat tam půjde, ale uvidíme, no.

VÝZKUMNÍK: Máš přesně místo, kam pojeděš?

RESPONDENT: XXXXXX

VÝZKUMNÍK: To vůbec nevím.

RESPONDENT: Je to vedle Bruselu kousek.

VÝZKUMNÍK: Jo. Tam je to hezký, já bych tam taky strašně chtěla studovat v Belgii. Mně se tam hrozně líbilo.

RESPONDENT: Jo, ne, jakože nezlobím se, že to... Ale nějak jsme to vůbec neřešili se ségrou. Jak říkám no, prostě když se nevidíme tři měsíce, tak se vůbec nic nestane. Jak je to takovej spíš rituální vztah, tak prostě... A není to vůbec intenzivní, protože se známe fakt dlouho, tak je to... Jako není to vůbec time dependant. Nezáleží to na čase.

VÝZKUMNÍK: To je dobrý. Když jsme se bavili o tom soukromí mezi tebou a ségrou, tak pojďme se ještě bavit o tom soukromí vůči rodičům. Daří se tobě nějakým způsobem si udržet tolik soukromí, kolik potřebuješ, v kontextu těch obrazovek vůči mamce třeba?

RESPONDENT: Jo, to určitě. Jakože máma nemá Facebook, táta sice jo, ale moc ho nepoužívá. Instagram nemá ani jeden a obecně jako na sociálních sítích moc aktivní nejsou a co se obrazovek týče, tak jako máma ke mně do pokoje chodí zřídka a i ji slyším, když přichází, takže jakoby i kdybych tam měl nějaký kontent, kterej by ona neměla vidět, tak bych ho prostě jako vypnul.

VÝZKUMNÍK: Jo. A má mamka jako snahu tě třeba pošourat někde, kam ty nechceš, aby ona úplně šourala?

RESPONDENT: Máma mi šťourá do života docela dost, ale jakože mně to nikdy moc nevadilo. Ona většinou měla jako dobrou radu, jenom poslední dobou mě to začíná teďka hrozně prudit, protože mi říká věci, který mi říkala už deset tisíckrát a jsou mi úplně k ničemu. Typu: Řid' opatrně. Já jsem jako: Ne, schválně budu bourat asi. Ale prostě jinak jakoby...

VÝZKUMNÍK: Ježíš marja, já si to musím začít psát, co nesmím říkat svému dítěti.

RESPONDENT: Hele, já si myslím, že prostě těch věcí je tolik, že se tomu nikdy nevyhneš, no. No ale teda... Jako hlavně i když seš na to dítě, jako když je malý, fakt hodná, tak prostě podle mě v pubertě se to vždycky podělá, ať už se stane cokoliv. Protože to dítě se podle mě jako naprosto přirozeně disociuje od těch rodičů. A hlavně ten rodič je taky jenom člověk, takže občas něco pokazí, a potom prostě jakoby mi přijde nejlepší tu chybu jako přiznat. Že... Jakože já jsem o iluze o rodičích přišel hodně jako malej, ale teďka mi právě nějaká kamarádka říkala, že jako jí teďka došlo, že prostě její rodiče jako nejsou ideální. A já jako: Hm, bolí to, co? Tahle ta pravda.

VÝZKUMNÍK: Ježíš marja, to nás všechno čeká tohle to.

RESPONDENT: To bude dobrý. I když teda já jako tě obdivuju, já bych... No, hele, fakt jako moje rada: Pozor na ty sociální sítě. Nejenom že ten svět je teďka hrozně rychlejší, ale přijde mi, že já mám mnohem blíž k lidem, kterejm je třicet, než k lidem, kterejm je šestnáct, co jsou ke mně jako věkově blíž a i ... Nebo i k lidem, kterejm je dvacet třeba. Protože prostě jak my jsme byli úplně přesně na kraji toho boomu těch sociálních sítí. A přijde mi, že prostě patnáctiletý děti, který nemají reálný kamarády... Jakože je to hrozný, to vidíš prostě v metru, jak jedou mladý lidi a jsou všichni na founech. To mi přijde strašný. A toho bych se bál jako rodič úplně nejvíc. Protože nad tím nemáš reálně moc kontrolu, když to tomu dítěti úplně zakážeš, tak ho vyřadíš z kolektivu, pokud si nenajde nějakou rozumne, no. Což je prostě těžký.

VÝZKUMNÍK: Jo jako je to velký rozdíl. Já to vidím, i třeba když teďka dělám ty rozhovory, tak když mluvím s těma lidma prostě opravdu mezi těma patnácti osmnácti, jak jsem jako nejdřív chtěla, tak je to strašně těžkej rozhovor, protože oni vůbec jako nereflektují vlastně to, co ty hezky popisuješ. Ten vztah mezi tebou a ségrou. A oni mi vyprávějí, jako jaký hry hrajou a o co tam jde a jak používají ty sociální sítě, a je prostě úplně zúžený takhle ten pohled opravdu na ty jako technologie. Je to hustý. Strašně se to mění.

RESPONDENT: Tak oni už se hodně do toho narodili, jako že to je samozřejmost. To je taky podle mě velké rozdíly.

VÝZKUMNÍK: Ta naše krabička prostě, která měla vláček...

RESPONDENT: Právě, no, že my k tomu pořád přistupujeme, jako že je to nějaký prostě pokrokové extrém, ale přijde mi, že ty jako malý děti, který se narodily do toho, že máš prostě úplně všechno na dosah prstů, že jo. Všechno máš tady v tom black boxu, co chceš. A jako reálně z toho nepramení vůbec žádný nebezpečí pro ně zatím, protože jsou malý, takže jako ze všeho se otřepou kdyžtak. A ten nadhled na to nemaj, tak jako proto jsou podle mě takovýhle jako...

VÝZKUMNÍK: Je fakt, že my se to hodně jako snažíme držet a nedávat vůbec jako...

Nepouštět prostě pohádky, nedávat telefon a tak. A i tak prostě už teďka, roční, sedí a takhle dělá haló. A prostě telefon, prostě už ví, co s tím dělat. A my třeba... Já strašně nerada telefonuju, takže já před ní úplně jako minimálně telefonuju. Takže já mám úplně pocit, že maj jako takovej nějaký skrytý talent na to ty technologie jako vytáhnout. Protože opravdu jí to strašně zajímá, i když třeba jako v životě neviděla ovladač, protože nemáme televizi, tak přijedeme k našim a ona chce prostě zrovna ten ovladač, protože prostě parádní hračka. Podle mě na to mají nějaký radar, no.

RESPONDENT: No, oni jsou... To musí bejt úplně boží, ne? Já jakože, co jsem pochopil, tak děti se strašně rychle učí úplně všechno.

VÝZKUMNÍK: Jo, je to výborný. My máme strašně jako neodložitelný dítě, takže s náma chodí i na záchod, takže půlku dne si potom... Naučila se, jak se utírá zadek. Takže půlku dne si utírá zadek, je to výborný. Jakoby učí se věci, který jsem nečekala, že se bude učit. Asi takhle bych to shrnula. Smrká a tak.

RESPONDENT: A v tom mi teda přijde hrozně dobrý, že jste to takhle jako... Že to potíráte ty technologie. Protože třeba Marek, se kterým jsem se o tom bavil, tak ten říká, že normálně jako dítěti dává telefon, to mi prostě nepřijde úplně dobrý. Kór když se to dítě tak rychle učí, tak bych ho učil něco, co jako stojí za to umět. Což mimochodem jsem slyšel, že dítě od nějakýho půl roku do asi roku a půl, tak u něj dokážeš vypěstovat absolutní sluch. Že mu prostě vezmeš xylofonek, zahraješ céčko a řekneš mu: Tohle je céčko, zkus to zazpívat.

VÝZKUMNÍK: To jsem ještě neslyšela.

RESPONDENT: Já jsem... Někde jsem to četl, nevím přesně, jak je ten time frame toho vyrůstání, ale rozhodně to mám v plánu s dítětem zkusit, protože to mi jinak přijde úplně promarněná příležitost.

VÝZKUMNÍK: No, možná to bude podobnej systém, jako děti mají myslím si, že do půl roku to mají, že jsou schopný rozeznávat i hlásky, který nejsou v jejich jazyce. To znamená, že třeba vietnamština nebo takový ty asijský jazyky, který mají tu intonaci, tak my už nepoznáme absolutně rozdíl, že jo. Mezi prostě dvěma slovy podobnejma. Tak ty děti to ještě slyší. A pak tuhle schopnost ztrácí. Že když nejsou vystavený jakoby tady tomuhle, tak tu schopnost ztratí. Tak možná to jakoby souvisí tady s tímhle tím.

RESPONDENT: Cool.

VÝZKUMNÍK: Že to máš třeba jako, nevím, kdo to jsou, Arabové, že ty neumí r a l, že jo, rozeznat od sebe. Tak do šesti měsíců jo, pak už ne. Nevím, jak to funguje. Ale to jsme se dostali úplně k rodičovství teďka. My jsme se bavili o tvój mamce a jestli ti nějak š'ourá jako do tvýho soukromí. Říkáš, že ti dává hodně rady. A i ohledně těch technologií?

RESPONDENT: Tam mi vždycky nechala docela volnou ruku. Vlastně úplně jako úplně. Že... No, já si myslím, že mi jakoby nechtěla zakazovat něco, čemu nerozumí jakože, si myslím. Což za mě teda udělala dobře, protože bych řekl, že i malý dítě dokáže docela jako jednoduše callnout bullshit, když ten rodič tomu nerozumí. Ale jako tohle to mi nikdy nezakazovala, jenom jako prostě vždycky o nás měla hrozněj strach. Úplně klasika.

VÝZKUMNÍK: Zajímá se třeba o to, co tam děláš, jakože třeba jaký hry hraješ, o čem to je a tak?

RESPONDENT: Občas. Pro ni to nemá moc jako reálnou hodnotu. Že furt vidí internet a ten virtuální svět jako něco, co neexistuje, takže mnohem víc se zajímá o věci, co dělám jako ve skutečnosti než jako na počítači.

VÝZKUMNÍK: Má to stejně i k ségře, nebo jí třeba víc radí?

RESPONDENT: Jo, určitě. No, ne, máma je hodně technologickej antitalent, takže ta jako moc neradí, jenom vždycky přijde a říká: No, slyšela jsem tohle. Říkám: To není pravda. A máma jako: Aha, dobře. Takže já jsem spíš jakoby ten, co radí mámě, ale myslím si, že máma neradí ségře určitě. Jako minimálně ne technologicky.

VÝZKUMNÍK: To zní, že to takhle doma jako šéfuješ docela, ty technologie.

RESPONDENT: No, to určitě. Bohužel jsem i takovej ten člověk, kterej musí úplně všechno opravovat, cokoliv má v sobě jakoukoliv část elektřiny, tak to bohužel všechno řeším já vždycky.

VÝZKUMNÍK: Myslíš, že by to bylo stejný, jako kdyby tam táta byl?

RESPONDENT: Určitě ne. I když je to otázka, no, kdyby tam konkrétně můj táta byl, tak možná jo. Protože on jako není úplně člověk, za kterým přijdeš a řekneš: Hej, tohle se mi rozbilo, tati, pomoz mi to vyřešit. On říká: To vyřešíš sám. A ty jako: No jako jo, ale bude mi to trvat deset tisíc hodin a ty to vyřešíš za pět minut. Táta: Hm, to zvládneš.

VÝZKUMNÍK: Jo. Takže možná u vás bys to byl jako stejně ty ten mediátor.

RESPONDENT: Možná, no.

VÝZKUMNÍK: No a od táty jako je nějakej zájem tady o to, co ty děláš? O technologie?

RESPONDENT: Ale spíš co dělám ve škole. Že jakoby ho zajímá, co se učím, jak ty věci fungujou, ale ne co dělám na počítači. Nebo teda takhle jakoby. Občas mu ukážu prostě nějaký kód, co jsem napsal, nebo přesně... Něco co jsem udělal do školy. A teďka po mně chce pomoc s webovkama, no, ale říkám, taky ho spíš zajímá něco hmatatelnýho než jakoby moje aktivita na internetu.

VÝZKUMNÍK: Jo. Ségře taky ukazuješ svoje kódy?

RESPONDENT: Jo.

VÝZKUMNÍK: Jo?

RESPONDENT: No, občas jo, ale to je spíš takový, že ségra potřebuje s něčím pomoc a jako: No, já tady mám tuhle tu manuální práci. Já říkám: Hold my beer. Za pět minut jí napíšu kód a ten jí pošlu.

VÝZKUMNÍK: To seš hodně zdroj doma teda, co se tohohle týče.

RESPONDENT: No, jako technologicky asi jo, no. Ségra je úplně jako humanitní člověk, jak jenom může bejt, máma taky, ta jako nemá ráda technologii obecně. No a babička, ta je úplně mimo technologicky, takže bohužel to na mě tak jako padlo spíš z nouze ctnost než co jinýho.

VÝZKUMNÍK: Jo. A máš tendenci je nějak jako vzdělávat v tom, nebo to radši prostě uděláš za ně?

RESPONDENT: No, snažím se je naučit aspoň takový ty základní manuální věci. A s čím teda bojuju úplně nejmíc, je máma versus jakékoliv novéj přístroj její. Protože ona je vždycky: To je blbost, já se to nebudu učit. Říkám: Mami, prosím, dej tomu dva dny, uvidíš, že ti to mnohem.... Strašně ti to usnadní život a budeš s tím spokojená. A máma: Ne. To je prostě hrozný, já to nebudu používat. Zkus to. Prostě... Hele, zkus to, je to fakt jednoduchý, dělá se to takhle a takhle. A ona jako: Hm, hm, ne, já to nechci používat. Zkus to aspoň. A potom za dva dny jako: No to je prostě úžasný tady to. Takže jako poučí se, ale trvá to vždycky dlouho a stojí to fakt hodně potu a slz.

VÝZKUMNÍK: Hustý. Takže jakože když se bavíme o těch zdrojích všech, tak to je teda materiální, jakoby přinášíš tam ty nové věci, zařízení, informační, učíš je, jak s tím jakoby zacházet, a ještě jakoby teda ta fakt praktická podpora, že jim to teda... Jim s tím jako pomůžeš. To je docela náklad.

RESPONDENT: No ale tak jako materiální bych do toho asi moc nezahrnoval. Že to je spíš, že máma třeba dostane telefon novéj, že jo, a tak jako: Já ho nechci, já chci svůj starej telefon. A tady jí jakoby musím ukázat, jak to funguje. Nebo, jo, občas. To je takový, že si vždycky někdo stěžuje na něco, co jde strašně jednoduše vyřešit, a mně to vadí, že to má jednoduchý řešení a oni ho nepoužijou. Jakoby... To nedělám z nějakýho jako altruismu, ale spíš prostě mě otravuje to, že to má jednoduchý řešení a tak. A zároveň jako asi tomu rozumím dost na to, aby to pro mě byla mnohem menší potíž než pro ně, tak je to jako škoda to nevyužít, že jo.

VÝZKUMNÍK: Jo, tak to je dobrý, když jako někoho takovýho maj holky doma, tak to se vždycky hodí, no. A mluvili jsme o tom, jak teda ty technologie ovlivňují tvůj vztah a teď jako zkusme to říct naopak. To, že máš ségru, to, že je, jaká je, ovlivňuje to nějakým způsobem to, co ty třeba děláš online nebo na co se koukáš? Jakože máš pocit, že třeba kdybys byl jedináček, nebo měl jinou ségru, že bys fungoval jinak?

RESPONDENT: No, ono ségra je pro mě hodně takovej člověk, kterej občas... Když začnu moc nadávat na to, že celej svět nedává smysl a že je úplně zbytečný se jakkoliv snažit bejt dobrej člověk, tak je takovej jako... Že je ten člověk, co mě uvede zpátky na správnou jako dráhu, takže... Nevím, jak moc jakože... Co se vztah ségra ke mně a já k internetu týče, tak asi nejmíc, že mi... Buď mi řekne o nějaký zajímavý věci, případně se jí ptám... Protože já úplně nenávidím politiku, mě to hrozně otravuje. Ale když jsou volby, tak si o tom musím něco aspoň trochu zjistit, a ségra je jako můj úplně naprosto největší zdroj toho všeho. A jako vždycky se jí ptám, koho mám volat, protože prostě ona tomu docela rozumí a docela si to

zjišťuje. Takže pro mě to hrozně ušetří práci, ale stejně si o tom pak chci něco zjistit, takže jakoby... Ona mi řekne koho, respektive tak nějak mi to shrne a já si o tom kdyžtak pak ještě něco zjišťuju dalšího.

VÝZKUMNÍK: Jo. Že možná jako pomáhá se v tom orientovat nějakým způsobem, co třeba jako vyhledávat, na co se podívat.

RESPONDENT: Jo, určitě, no. No jakože ona ségra je prostě docela dobrý zdroj pro mě takových těch informací, co se děje ve světě... Jako takový zprávy, který jsou hezky zúžený na to, co mě reálně zajímá. No. Protože tomuhle já se naopak úplně vyhejbám, ačkoliv jako přesně přes internet na to mám jako přístup skoro nekonečný, tak to filtruju úplně nejvíc, co jde, protože mě to hrozně otravuje. Mně přijde, že všechny zprávy jsou zbytečně negativní, a člověk z toho má akorát špatnou náladu. A co ho jako úplně naprosto jako... Co se ho nedotýká úplně blízko, tak to mi přijde, že nedává vůbec smysl řešit potom. A ségra naopak to řeší ráda, takže se jí potom doptávám na věci, když náhodou mě něco z toho zajímá.

VÝZKUMNÍK: Hm. Mluvíš o tom, že ti to hodně vadí, a zároveň říkáš, že jako ségra to takhle přesně má, myslíš, že ti to vadí kvůli tomu, že to vidíš, jak to působí na ségru?

RESPONDENT: Ne, vadí mi to, pro to, jak to působí na mě. Jako ségra vyloženě vyhledává ty informace, zatímco já se jim vyloženě straním. A myslím si, že ségra chce vědět, co se děje ve světě, protože je ráda informovaná, a já naopak... Mně to prostě nedělá dobrou náladu, když jakoby, no... Prostě takovej jako obrovskéj přísun negativních informací mně nedělá dobře v životě, a jakmile jsem to jako odstříhнул, tak najednou je mi mnohem líp.

VÝZKUMNÍK: Jo, to chápu, mně to Martin taky limituje vždycky, já to mám jako podobně jak ségra, že to potřebuju vědět všechno, ale jako dotýká se to člověka samozřejmě, no.

RESPONDENT: Ale jako jsem vděčnej ségre za to, že tady to dělá, protože mi přijde důležitý, aby to někdo takovýho... Aby to někdo dělal. A to, že jí to baví, je ještě jako bonus, ale je to úplně stejný jako... Jak mně fakt nezajímá politika, hrozně mě otravuje, tak jako podporuju Milion chviliek, protože mi přijde, že ty to dělaj dobře. A jakoby stojí na tej straně, na který bych stál i já, kdybych se v tom jakkoliv aktivně účastnil. No a tady to mi přijde, že dělá i ségra. Že prostě jakoby zastupuje tu verzi mě, která by se zajímala o jako cokoli, co se děje jinde než jako u mě v mý bublině.

VÝZKUMNÍK: Přemejšším, jestli jako je to srovnatelný z vašich úhlů pohledu. Protože tys taky mluvil o tom, že vlastně ségra je trochu v tý bublině a že zase ty se ji snažíš trochu jakoby...

RESPONDENT: No jako rád bych si myslel, že se navzájem doplňujeme v informacích, protože mi přijde, že o tom jsou docela jako lidský kontakty, protože ne každéj může vědět všechno a o to lepší je obklopit se jako různějma lidma, který věděj různý věci, no. A ségra je právě hodně zdroj takových informací, který jako ani u lidí v mý bublině se zas tolik nevyskytují.

VÝZKUMNÍK: Přemejšším, jak je to vlastně strašně unikátně funguje mezi váma. Že se vlastně jakoby úplně mýjíte, jako když to tak říkáš, ale zároveň jako v tom míjení takovým nějakým zvláštním způsobem, kterej vlastně si teďka úplně nedokážu srovnat, tak jako zvláštně potkáváte. Tak teď jenom...

RESPONDENT: No, tohle jsem se snažil říct, že jakoby my nemáme moc společnejch zájmů spolu, že jo, a naše jako hlavní trávení času je povídání si spolu.

VÝZKUMNÍK: Hustý. To se teď snažím jako nějak zpracovat. Tak do toho jsem teďka taková ponořená. A je to hustý, že to prostě takhle fakt se potkalo osobnostně a zájmama a tak a takhle dobře to funguje.

RESPONDENT: Jo, no.

VÝZKUMNÍK: Pozdravuj ségru, zní moc sympaticky z toho, co o ní vyprávíš.

RESPONDENT: Já se jí zeptám... Jako ona podle mě... Jako ona už je taky na vejšce, ale podle mě by taky asi si udělala určitě čas, kdybys s ní chtěla mluvit.

VÝZKUMNÍK: Jo? To by bylo super, kdybych měla dva sourozence z jedný rodiny, to by bylo skvělý.

RESPONDENT: Tak já jí řeknu.

VÝZKUMNÍK: Budu ráda kdyžtak za doporučení. Ale nějak ji prosím tě k tomu netlač nebo tak. Super. Já si myslím, že jako z mojí strany asi jsme to pokryli tak nějak všechno, co já tady mám, že by mohlo přijít v úvahu. Je něco, co ty cejtíš, že jsme jako neřekli a považoval bys to za důležitý?

RESPONDENT: Asi vlastně ne. Jakože rád bych vypíchnul tu nebezpečnost těch sociálních sítí, protože to je věc, která jako... Nebo kterou minimálně já v sobě hodně řeším, protože mi to přijde důležitý mít o tom povědomí a zároveň mi přijde... Jako ono se o tom docela mluví, ale stejně je to takový, že i lidi, který o tom jako mluví, tak to používaj, a přišlo by mi hrozně... Jako za mě nejlepší řešení by bylo, jako kdyby to všichni instantně přestali po... Jako používat a přesunuli se na nějakou sociální síť typu třeba WhatsApp, kde to vlastně nemá moc negativních dopadů. A jediný co, tak to ty lidi spojuje v nějakých jako konverzacích, že jo. Protože nějaký domlouvání je potřeba, ale přijde mi, že všech... Jako Instagram, Facebook, TikTok, všechny tady ty sítě jsou... Jako mně přijde, že jsou nebezpečný, protože to člověku hrozně ubírá jeho já, bere mu to strašnýho času a... Jako jediný, co mu to dává, jsou negativní zvyky.

VÝZKUMNÍK: Jo. Mě to hrozně rozčiluje, já už jsem se snažila jako odebrat ze všech skupin, který jsem tam měla, aby mi tam prostě nechodil žádný ten obsah, že jo. A neměla jsem tam co dělat. A oni mi tam posílaj ty jako návrhy furt a je to prostě strašně opravdu návykově udělaný.

RESPONDENT: Je to fakt... Jako ten algoritmus je fakt dobře vymyšlenej, ale právě proto je to tak nebezpečný podle mě.

VÝZKUMNÍK: To cílí na nás, no.

RESPONDENT: Je to tak.

Respondent č. 2

VÝZKUMNÍK: Super, tak jo. Tak jestli můžeme prosím začít tím, jestli mi jenom připomeneš, jak vy to máte věkově s bráchou.

RESPONDENT: Mně je teďka dvacet, bráchovi čerstvě dvacet tři.

VÝZKUMNÍK: Jo a brácha je... Ne, vy bydlíte oba dva doma, nejste nikdo na intru.

RESPONDENT: Jo, bydlíme oba doma.

VÝZKUMNÍK: Jo. A obrazovky, když se teda budem bavit jakoby o všech možnejch, jo, telefon, televize, počítač, co je pro vás jako téma?

RESPONDENT: Já používám... Já mám jenom notebook a telefon, občas se koukám na televizi, nevím, jestli to taky do toho by spadalo.

VÝZKUMNÍK: Jo, určitě.

RESPONDENT: A asi nejvíc času trávím na notebooku ve škole a taky tam prostě koukám na, nevím, na seriály a takový věci. Brácha, si myslím, nejvíc používá taky počítač, protože, že jo, jak má... Dělá technickou školu, tak i z toho důvodu na něm tráví, si myslím, víc času než já. A potom na telefonu taky. A ten na televizi nekouká, si myslím, vlastně skoro vůbec.

VÝZKUMNÍK: Jo, jo. A když se budeme bavit o nějaký jako historii, tak co si pamatuješ, že byla tvoje jako první obrazovka? S čím máš první zkušenost?

RESPONDENT: Určitě jsem měla jako první telefon nějaký. To bylo podle mě, když mně bylo tak... Já jsem měla takový ty jako tlačítkový, tak to se nevím, jak moc počítá. To jenom abych prostě mohla zavolat mámě, když mi bylo osm devět. Pak jsem měla asi jako nějaký hodně jednoduše smartphone, třeba o tři roky později. A počítač jsem dlouho neměla, měl ho vlastně spíš brácha jenom. A... Ale docela jsme si ho tak jako půjčovali, vím, že jsme právě i trávili potom čas společně díky tomu, ty obrazovce. Pamatuju si, že jsme v jedné fázi našeho dětství skoro každý den se vrátili ze školy, zapnuli si Simpsonovi a koukali společně na počítači na Simpsonovi celý odpoledne. Takže tak. A potom já jsem nějak dostala, podle mě třeba když mně bylo třináct, tak jsem dostala notebook. A od té doby už se nám vlastně i oddělily pokoje, takže už jsme každý trávili ten čas zvlášť.

VÝZKUMNÍK: Jo. Tady tohle to sledování té televize, když jste byli malí, jak to vypadalo jakože? Hádali jste se třeba, co si pustit nebo tak?

RESPONDENT: Já na to mám hrozně dobrý vzpomínky. Bylo to fakt výborný. My jsme jako jeli rychle ze školy, pak jsme přišli domů a měli jsme podle mě, pokud si to dobře pamatuju, tak jsme měli přesně stanovený, že přijdu domů, tenhle zapíná počítač, druhý nalazuje prostě server, třetí... Teda zas první vybírá díl, a pak jsme si k tomu prostě oba sedli a koukali jsme na to jako naopak, podle mě to bylo jako v tu dobu hodně pro nás dobře trávenej společnej čas. A to samý pak jsme dělali i večer na televizi. Každý den v osmnáct třicet dávali dva díly Simpsonů, takže na to jsme vždycky oba naběhli a spolu jsme na to koukali. Nepamatuju si, že by byly u toho nějaký spory nebo tak.

VÝZKUMNÍK: Jo. To máš, ty jo, dobrou paměť, takhle i časově to máš zařazený.

RESPONDENT: To je snad nejživější vzpomínka z mého dětství.

VÝZKUMNÍK: Kolik vám tak bylo jako? O jaký době se tady bavíme?

RESPONDENT: Tak to bylo, když jsme byli oba na základce spolu, že jsme jezdili spolu ze školy. Takže mně bylo tak... To jsme jezdili sami, takže mně bylo tak osm a jemu deset asi, bych řekla.

VÝZKUMNÍK: No Simpsonovi jsou takový vlastně docela jakoby obsahově náročný, bych řekla, asi pro ty děti. Máš na to nějakou vzpomínku, že třeba tomu jako nerozuměla nebo že to pro tebe bylo...

RESPONDENT: Jo, přesně na to mám takovouhle vzpomínku. Mně to připadalo vtipný i tak, jakože prostě byly tam barevný jako lidi a všichni se často veselili, tak mně to přišlo jako hezký. Ale pak právě s odstupem času, když jsme na to nějak, už asi ne společně, ale koukali jsme na to oba nějak nezávisle s bráchou. A shodli jsme se na tom, že jsme najednou pochopili jako mnohem víc těch vtipů, co tam jsou. Že jsme dřív nikdy nechápali, ale přišlo nám to stejně jako prostě zábavný. Ono je to asi schválně tak udělaný, že aby to bylo jako zajímavý pro ty malý i pak třeba... Nevím, možná pro ty rodiče taky.

VÝZKUMNÍK: Takže máš pocit, že jakoby to porozumění jste měli s bráchou tak nějak na stejný úrovni?

RESPONDENT: To asi ne, myslím si, že on v tomhle byl trošku jako rychlejší. I tím, že byl, že jo, starší, tak asi logicky mu víc těch vtipů docházelo dřív. Jako časově, ne věkově. A pak už nějak... Po tom, co jsme jako začali sledovat takhle pravidelně, tak já jsem jaksi na ně chvíli nekoukala, pak jsem se na to jako... Pak jsem se jako vracela k tomu právě třeba po

pár letech až. Takže jsem tam měla jako větší mezeru, což si myslím, že on možná jako neměl tolik. Ale to upřímně nevím, jak moc sledoval Simpsonovi a já o tom nevěděla.

VÝZKUMNÍK: Jasně. Mně totiž jako... Přemejšlím tím směrem, jestli ti to třeba brácha vysvětloval ty vtipy jako když...

RESPONDENT: Jo. Nebo pamatuju si, že několikrát za mnou určitě přišel a byl jako: Hele, víš jak prostě tady tenhle ten díl, tahle scéna, tak mně teďka prostě došlo, že to je prostě paralela tady s tímhle tím. A to já jsem třeba nevěděla v tu chvíli. Takže jo, on mně určitě několik takhle těch věcí, který já jsem netušila, otevřel.

VÝZKUMNÍK: Takže chodil spíš jakoby zpětně než že při tom sledování byste si o tom nějak víc povídali.

RESPONDENT: On často jako, když něco dělá a přijde mu, jako že to je zajímavý a že to chce se mnou sdílet, tak to hned v ten moment jako stopne a jde za mnou a řekne mi to. Že je takovej jako v tomhle prostě hned. Takovej prostě, nevím, že to rád jako sdílí se mnou, mám pocit, ty věci. Takže podle mě to třeba i jako... V zásadě při tom prostě mně šel vysvětlit. Ale nebylo to jako že by, nevím, mě pozval, abysme se společně podívali na celý ten díl, ale jenom to přišel jako do mýho pokoje říct jako takovej prostě zábavnou věc.

VÝZKUMNÍK: Přetrvalo to nějak jako doteď, tadyto společný sledování?

RESPONDENT: Už nesledujem Simpsonovi a mnohem jako míň už se scházíme na tohle to. A mám právě pocit, že, já jsem nad tím trochu přemýšlela, když jsem sem jela, co vlastně jako asi tak budu říkat, že to jako v něčem pro nás je docela významný... Jak se to říká. Prostě něco, na čem jako můžem budovat trochu ten vztah. Že občas se jako sejdem třeba dvakrát ročně a prostě si uděláme společně nějaký maratón nějakých filmů nebo tak.

VÝZKUMNÍK: Počkej, to mi brácha říkal, nějaký...

RESPONDENT: Pitch Perfect.

VÝZKUMNÍK: Jo, Pitch Perfect.

RESPONDENT: Tak to mě zrovna nedávno říkal, že musíme znovu jako absolvovat. Takže většinou koukáme na takovýhle jako blbosti samý. Takže to si myslím, že v tomhle to trochu jako zůstalo. Ale rozhodně to není tak častý, jako to bylo, když jsme byli malí. Už máme ty životy asi mnohem víc oddělený než dřív.

VÝZKUMNÍK: Brácha zmiňoval, že se to spíš stává tak jakoby, že si jeden kouká a ten druhý se k němu nějak jako přidá.

RESPONDENT: Jo, to je pravda, to je pravda. To mám pocit, že dělá častěji on, protože vlastně jeho pokoj vede přes ten můj, takže vždycky, když jde jako třeba do kuchyně, tak se musí prostě projít to. A často jako zaslechne nebo uvidí, na co já tam koukám, a jako mnohdy se buď ke mně na chvíli stoupne a prostě kouká mi jakoby přes rameno, anebo se zeptá, jestli se nebudem koukat chvíli spolu. Takže vlastně to mě, to jsem si úplně vzpomněla, to se občas děje, že se pak jako dohodnem, že se přesuneme třeba na televizi, pustíme si to do televize, abychom na to mohli koukat oba dva spolu.

VÝZKUMNÍK: Jak to vnímáš z hlediska soukromí, když takhle jakoby brácha ti vlastně zasahuje trošku do toho tvýho prostoru?

RESPONDENT: Není to úplně praktický. Zrovna tady ta věc s tím, jak přijde a kouká mi přes rameno, je mi trošku nepříjemná. Protože ne vždycky se jakoby zeptá, jestli to může udělat. A jako ono se asi v té naší situaci hodně nabízí, aby jako to prostě nám nefungovalo. Protože my máme ten.. To je vlastně jedna místnost, která je jako rozdělená sádrokartonem. A na jedné straně kvůli oknu vlastně je tam taková jakoby škvíra, že to ani není zvukově jako utěsněný. Takže my jsme furt vlastně závislí na tom jako, co a jak si pouští ten druhý vedle. Takže jako by se nabízelo, že to bude fakt hodně jako náročný, ale mám pocit, že to funguje, až na nějaký jako fakt hodně občasný error, velice dobře. Že prostě jsme hodně jako respektující vůči sobě. A že často se stane, že jednomu tam třeba něco hlučí a ten druhý se třeba potřebuje učít nebo chce jít spát. A jenom vždycky to jako funguje tak, že si to řekneme a ten druhý to ztlumí nebo si to dá do sluchátek a takhle. Že to nebejvá většinou žádný jako velký problém. Myslím, že oba jako respektujeme to svoje soukromí.

VÝZKUMNÍK: Jo. Oni jako ty technologie jsou v tom takový docela nebezpečný, že jo, nebo jako je to tam lehký to soukromí nějakým způsobem narušit. Že třeba, já nevím, zapomeneš se odhlásit z počítače a jde tam ten druhý. Nebo necháš někde ležet telefon a tak. S tím jakoby nebojujete, s takovejma jako omylami?

RESPONDENT: Vůbec. Jako tím, že každému máme ty svoje jako teďka už vlastní zařízení, tak to jako se neděje. Jako občas se stane, že třeba naopak potřebuju toho druhýho, aby jako... Třeba potřebuju od bráchy, aby šel na ten můj počítač, aby mi třeba něco poslal, protože to zrovna nemám u sebe a potřebuju to. A nebo on to po mně chce taky občas. A to jako bývá naprosto bezproblémový jakože. Asi prostě důvěřuju mu natolik, aby vlezl do mého počítače

a udělal tam jenom to, co chci, aby udělal, a jako ne... Rozhodně bych ho nikdy nepodezírala z toho, že mi tam bude prostě prohledávat nějaký moje data nebo tak. A do telefonu mi jako, jsem přesvědčená, že taky jako nikdy nelezl.

VÝZKUMNÍK: A co to soukromí vůči rodičům, je to jako těžký si udržet tady v tomhle? V těch obrazovkách?

RESPONDENT: Myslím, že tam jedna věc je to, že my žijeme jenom s mámou, táta žije jinde, takže ten vůbec jako v tom asi nehraje žádnou roli. A máma jako má... *(přerušeni)* A teď mně to úplně přetrhlo nit. Jo, máma.

VÝZKUMNÍK: Máma a soukromí.

RESPONDENT: Takže jako máma tím, že jako nerozumí těm technologiím úplně jako nejlíp, tak vlastně spoustu těch věcí by ani neuměla udělat. Ona by vlastně třeba už s mým jako notebookem, kterej je trošku jako pokročilejší, že se třeba odemyká prostě otiskem prstu nebo tak, tak to už by vlastně z toho ani nezvládla nic vydolovat, kdyby chtěla, si myslím. A myslím si, že jako v tomhle je máma hodně dobrá, že i když si myslím, že třeba má velkou chuť jako si něco jako prošmejdít u nás, tak ani nejen že jako neleze nám prostě do telefonu, do počítače, ale ona ani by nehledala nic třeba v našem pokoji nebo tak. Jakože myslím si, že na to hodně dbá, abychom měli takovýhle soukromí.

VÝZKUMNÍK: To je zajímavý vlastně, že zmiňuješ, že ta máma není úplně jako technickej typ nebo v tomhle. Měli jste nějakou jako doma výchovu, co se těch technologií týče? Někjaký jako třeba zásady bezpečnosti a takovýhle věci?

RESPONDENT: Co si pamatuju, tak jako ne. Tak ne. Myslím, že jestli jako tam byly nějaký náznaky, tak spíš že si zrovna jakoby máma přečetla někde nějaký jako, víš, strašnej článek. Nebo se prostě dočetla o nějaký šílený jako historce nebo tak. A z toho se jako inspirovala, aby nám nějaký věci řekla, i když vlastně jim sama tolik nerozuměla. Ale pak většinou se stejně jako ukázalo, že my už to tyhle věci dávno víme, že naopak jako asi spíš my jsme ty, který by mohli jako poučovat ji o těch věcech. Takže jako z domova ne, no. Přemejšlím, kde jsem se naučila, asi tak jako ze školy možná trošku.

VÝZKUMNÍK: Třeba brácha v tom hrál jako nějakou roli, že ti něco jako...

RESPONDENT: Brácha je pro mě jako hodně důležitý jako v takových těch... Ne takový ty základní věci typu: Nesdílej někde prostě věci, který nechceš, aby věděli ostatní, nepiš někomu svoje, nevím, svoje kontaktní údaje a takhle. Ale on mi většinou třeba pomůže,

nevím, odvírovat počítač. Nebo prostě něco tamhle zachránit, nějaký data, co se mi někde prostě poškodily nebo takhle. Takový ty jako hodně už IT. Takovej můj ajťák jako.

VÝZKUMNÍK: Technický věci.

RESPONDENT: Ale nepamatuju, že by mě nějak jakoby vychovával v uvozovkách v tomhlectom. Že by mě poučoval, co mám a nemám kde dělat. Že nějak jako přirozeně jsem asi s tím věkem to tak z okolí pochyťovala sama.

VÝZKUMNÍK: Jo. No, ono je to dneska všude, že jo, se to řeší a tak. Takže ono těch zdrojů, kde načerpat, je asi opravdu dost, no. Když se bavíme jako o těch rizicích, máš ty z toho nějaký jako obavy? Je pro tebe trošku strašák ty internety a obrazovky?

RESPONDENT: Jo. Já... Jedna věc je, že já se hodně bojím umělý inteligence. Jakože já bych nejradši, kdybych mohla, tak zastavím veškerej pokrok a prostě radši budu prostě sázet mrkve na polích. A nepotřebuju tady tyhlecty novoty a tohleto, jakože mě to fakt vlastně hodně děsí, když třeba vidím, jaký věci už fungujou někde prostě v zahraničí a takhle. A potom, co byla otázka? Jestli rizika. Já jsem chtěla k tomu ještě druhou věc říct, teď jsem ji zapomněla. Jo, že si vždycky říkám jakože, já jsem přece chytrá holka, já se nenachytám na žádnéj jako prostě, nevím co, podvodnej telefonát nebo nějakěj scam. A pak přesně jako čtu někde, jak hrozně vlastně úplně podobnejm lidem jako já se to může, že jo, stát. Takže z toho mám třeba trochu strach. Teď se mi zrovna nedávno stalo, že jsem jako nakoupila na nějakým eshopu, který se vydával za českou jako rodinnou firmu, a ukázalo se, že je to nějakěj prostě čínskej obchod. A to jsem si připadala, že jsem jako úplně blbá. Že jsem jako na tohleto naletěla. Takže to se asi trošku bojím jakože. Tohle je ještě maličkost, že jsem prostě, nevím co, přišla o nějakou tisícovku nebo tak, ale pak když třeba slyším nějaký ty historky, jak jako lidi přijdou úplně o všechno a vlastně si taky sami předtím říkali: Já nikdy na nic nenaletím. Tak asi jo, toho se asi trochu bojím.

VÝZKUMNÍK: Jo. Bojíš se třeba jakoby stejně o bráchu v tomhle? Nebo máš pocit, že je schopnej si to jako pošéfovat.

RESPONDENT: Jako pro mě on je fakt hodně velkej technickej vzor. Takže stejně jako když prostě jedu s tátou v autě a mám pocit, že se nemůže vůbec nic stát, protože je tak dobrej řidič v mejch očích, tak takhle vnímám bráchu jako technika. Jakože by mě nikdy nenapadlo, že by měl jako, nevím co, že by přesně měl jako potíží tohohle typu. Že by na něco naletěl.

VÝZKUMNÍK: Jo, rozumím. Je třeba brácha někdo, s kým bys jako řešila, kdyby se ti něco takovýho stalo?

RESPONDENT: Určitě, myslím si, že to je asi první a téměř jedinej člověk, s kterým bych to chtěla řešit. Jakože bych mnohem radši šla za ním než za mámou, protože mám pocit, že on v tomhle to jako... On umí bejt hodně podporující, takže jako vím, že když bych prostě byla v nějakých... Měla nějaký prostě trable tohohle typu, tak že, nevím, by mi třeba nenadával, nedělal si ze mě srandu, ale snažil by se mi pomoci. Což bych se třeba u té mámy trochu bála, že by mně jako vynadala za to jako, jak jsem to mohla prostě to.

VÝZKUMNÍK: Jo. Jak jakoby v tomhle fungujete? Teď myslím, že ty bys třeba bráchovi řekla něco jako co se stalo. A spíš ti jakoby... To bude tajit s tebou před tou mámou, bude se to snažit vyřešit jako v rámci vás dvou, nebo spíš je ten, kterej půjde za tou mámou to jako nějak zprostředkovat?

RESPONDENT: Myslím, že když by věděl, že já nechci, aby to máma věděla. A jako věděl by, že ona není ten, kdo jako má v moci to vyřešit, což si nedokážu představit situaci, kdy ona by to vyřešila víc než brácha. Já vůbec nechci házet špínu na moji mámu, teď to úplně zní, jako že to...

VÝZKUMNÍK: Naši jsou taky absolutně technickej antitalent a úplně jako vím, o čem mluvíš.

RESPONDENT: Vůbec to nemyslím ve zlým, ale že by to jako respektoval tohleto. A naopak podle mě v tomhle to umíme prostě držet hezky při sobě. Třeba když se mi teď stalo to s tím jako eshopem, tak jsem mu to jako řekla, on viděl, že jsem z toho nešťastná, tak tak jako se mnou trochu soucítil, litoval mě, a pak jsme se tomu vlastně jako oba dva zasmáli a on se mně tak jako hrozně přátelsky vlastně trochu jako vysmál. Tak to bylo takový jako vlastně hrozně milý, já jsem byla ráda, že mu to jako můžu říct a že to nemusím jako jenom držet v sobě, že jsem úplně hloupá, že jsem tohleto jako... Jsem na to naletěla.

VÝZKUMNÍK: Jo. To je hezký, že máte takovouhle jako podporu v sobě navzájem. Asi se teda nebudu ptát, jestli to funguje i naopak, protože brácha asi nemá takovýhle teda trable.

RESPONDENT: Jako někdy... Rozhodně se mi nikdy nestalo, že by za mnou musel přijít s nějakým technickým problémem. To fakt jakoby si myslím, že prostě všechno, co já technickýho umím, tak on umí taky, a ještě mnohem víc, takže tak. Ale to jako neznamena, že by ve mě neměl nějakou důvěru, protože si myslím, že by mně třeba tak jakože svěřil, když

by něco takhle pokazil nebo když by se něco stalo. Ale jako asi ne s tím očekáváním, že já to prostě vyřeším za něj.

VÝZKUMNÍK: Jo, rozumím. My jsme se bavily tak nějak jako o tý historii těch zařízení, tys říkala, že jste měli nějak... Jako sdíleli počítač, a že ten byl bráchy, jestli jsem to dobře pochopila. Jaký to je jako bejt ten mladší sourozenec v tomhle a vidět, že ten brácha starší má třeba dřív ty zařízení. Nebo nevím, jestli měl třeba lepší telefon nebo tak. Jakože jsou tam... Je to zdroj nějakýho napětí?

RESPONDENT: No jako rozhodně z toho nemám tak jako... Rozhodně z toho nemám špatný vzpomínky, že by se to se mnou neslo až doteď, že bych si to jako pamatovala. Nemůžu říct, že bych jako si pamatovala, že mi to vůbec nevadilo, upřímně si to moc jako nepamatuju. Ale řekla bych, že to vždycky bylo podaný tak, že on to sice jakoby měl tyhlencty, nevím, měl počítač, měl i nějakýho jako mazlíčka zvířecího vlastně vždycky on a ne já, ale vždycky to bylo tak hezky jako, že se se mnou o ty věci jako podělil. Nebo že jsme je měli tak jako dohromady. Ale von je spíš měl, protože byl straší, a já jsem zas měla jako vlastně jiný výhody z toho, že jsem byla mladší, takže si myslím, že v tomhle to bylo asi docela vyrovnaný. Nebo nepamatuju si, že by mě to nějak dráždilo. A většinou, když jsem jako pak zestárla do toho věku, kdy on už třeba právě dostal nějaký telefon nebo tak, tak jsem sama pak dostala jako svůj tablet.

VÝZKUMNÍK: Jo, že to vlastně jakoby bylo férový v tomhle.

RESPONDENT: Jo, právě mi to přišlo. Podle mě máma vždycky hodně se snažila, aby nám jako rozdělovala věci férově. Víím, že jsme měli i nějak prostě jako kapesný odstupňovaný, že jakmile, nevím, mně bylo patnáct, tak mi ho zvýšila stejně jako bráchovi, když bylo patnáct. Takže prostě jako to mě nenapadlo mít s tím nějaký problém.

VÝZKUMNÍK: To mě zajímá, tys zmínila, že má jako výhody bejt mladší sourozenec. Jako vidíš nějaký, teď když se budem bavit jako v kontextu těch obrazovek, má to pro tebe v tomhle nějaký výhody? Když seš tam prostě ta mladší ségra?

RESPONDENT: No, tak hlavně asi v tom, že se prostě můžu schovávat za to, že jsem jako mladší a hloupější a nevinnější, bych řekla. Což doufám, že jsem jako moc nedělala v tom dětství. Ale že prostě vlastně nemám tu hlavní zodpovědnost asi za ty věci. Že když třeba on měl ten počítač, tak vlastně veškerá zodpovědnost s tím počítačem a jakoby ty činnosti na něm, byla na něj a ne úplně na mě. A já jsem se většinou mohla vymluvit na to, že jsem

mladší a že tomu třeba nerozumím nebo tak. Ale nepamatuju si, že by s tím byly nějaký problémy, jako že bychom měli nějaký technický problém nebo takhle.

VÝZKUMNÍK: Možná jakože, teď když to nesrovnávám jakoby věkově... No, i když jo, věkově. Prostě že se mi zdá, že když už ten brácha tam to zařízení měl, že ty ses k němu možná vlastně dostala jakoby v dřívějším věku, než třeba se k němu jako v tej době dostal brácha. Že je vlastně možná výhoda, že když ta technologie nebyla tvoje...

RESPONDENT: Ano, to je podle mě jakoby dobré poznatek. Tak si myslím, že to asi bylo. Že vlastně já jsem všechny ty věci sice měla míň než on, ale měla jsem je už v tý chvíli, kdy on je jako dostal, taky trochu.

VÝZKUMNÍK: Byla to u vás třeba nějaká komodita? Ono totiž občas mi lidi říkají, že to vyměňovali za nějaký služby jakoby. Jakože: Ty za mě umeješ nádobí a já tě nechám tady hrát na mém telefonu. A tak.

RESPONDENT: To si teda nepamatuju, že bysme zrovna jako s technologiema a obrazovkama dělali nějaký obchody takovýhle. Myslím, že jsme dělali s jinejma věcmi obchody, ale s tímhle zrovna fakt ne. Já si fakt jakoby z toho jako prostě ranýho dětství nebo když jsem nějak jako začínala bejt v kontaktu víc s těma obrazovkama, tak podle mě jsme to jenom sdíleli. Nepamatuju si, že bysme se nějak prostě... To takhle obchodovali.

VÝZKUMNÍK: Jo. Hustý. Brácha byl asi dost sdílný a dost dělící se na to, že to nebylo potřeba.

RESPONDENT: Přišlo mi, že v tomhle jakoby to... On měl i... On si přál k nějakým narozeninám iPod podle mě a pamatuju si i, že jsme spolu vyměřšleli předtím, než ho dostal, jaký všechny hry si tam nainstaluje. A pak se mě ptal, jaký já tam chci hry, a takhle. Jakože jsme fakt spolu řešili. On to podle mě asi hodně vnímal, jako že to je prostě sice jeho, ale vlastně že počítá s tím, že já to budu třeba taky používat nebo tak.

VÝZKUMNÍK: To je super, ty jo. Takhle to zní, brácha úplně jako ideální sourozenec.

RESPONDENT: Hrozně idylicky, že jo?

VÝZKUMNÍK: Jo, jo. Ale musím říct, že v jeho podání to taky tak jako bylo, že...

RESPONDENT: Tak to je dobře.

VÝZKUMNÍK: Že i z té druhé strany to byl takovej jako moc hezkej dojem. Brácha mluvil o tom, že on je teda hodně jako herní, na ty počítačový hry, to je něco, co pro tebe je taky aktuální, nebo to není tvoje parketa?

RESPONDENT: Já jsem tomu nikdy moc nerozuměla. A vůbec nerozumím tomu, jak můžou jakoby lidi strávit třeba hodiny na tom, že prostě seděj u počítače a hrajou. To není nic pro mě. Jakože asi jsem párkrát hrála takový jako nějaký třeba holčičí hry, když jsem byla menší, nevím, takový ty restaurace, jak děláš tousty a vajíčka a musíš to všem rozdat dřív, než se naštvou a odejdou. Tak to jsem třeba hrála. A s bráchou jsme potom občas hráli Fire boy and Water Girl. A asi docela hodně, vlastně jsme v tom byli docela dobrý.

VÝZKUMNÍK: Brácha mi říkal, že to hrajete ještě teď jako někdy nebo že to bylo ještě jako nedávno.

RESPONDENT: Jako nedávno. Myslím, že nejvíc jsme to hráli jako tak zhruba v období těch Simpsonů, možná trochu později. A pak možná třeba ještě dýl než Simpsonovi, ale teď už si teda za poslední dobu nepamatuju, že bych to s ním hrála.

VÝZKUMNÍK: Jo.

RESPONDENT: Ale tak to bylo taky, to byl podobně jako stmelující jako sledování Simpsonů, si myslím. Jakože my jsme... To jsme taky měli úplně jako... Tam jsou totiž takový ty levely, který jsou na rychlost, který nejsou jako na prostě logiku nějakou nebo strategii. A to jsme úplně vždycky si říkali jakože: Tak to pusť a já už rovnou jedu. A úplně jsme jako... Hrozně jsme to vždycky vyměřili spolu. Tak to bylo dobrý. A jinak jako na počítači jsem vlastně skoro nikdy hry nehrála. Na telefonu jsem asi měla občas nějaký stažený, když jsem se nudila prostě, nevím, v autobuse, tak jsem si zahrála něco.

VÝZKUMNÍK: Já si nepamatuju úplně, jak byla založená ta hra, tady to, cos mluvila o tom, ten fire boy. Je to jako kooperativní, nebo hrajete proti sobě?

RESPONDENT: Je to kooperativní.

VÝZKUMNÍK: Jo.

RESPONDENT: Je to jakoby nějaký bludiště, kterým se snaží projít prostě ohnivej chlapeček a vodová holčička, holčička nemůže stoupnout do ohně a chlapeček nemůže stoupnout do vody, takže si musej jakoby pomáhat a vymyslet spolu, jakou tu cestu musí zvolit, aby to oba zvládli jakoby v co nejlepším čase jakoby.

VÝZKUMNÍK: Jo. A zvládali jste to dobře, jako tuhleto spolupráci?

RESPONDENT: My jsme na to byli jako fakt jako dobrý.

VÝZKUMNÍK: Jo? Nevznikaly tam nějaký jako hádky nebo tak?

RESPONDENT: Myslím si, že ne, on byl jakoby lepší v tom, protože prostě nějak prostě pro to měl asi ruce, jak to dělal často, to hraní. Že já jsem většinou byla ta, kdo byl jakoby pomalejší nebo víc neschopnej, ale nepamatuju si, že by mně kdykoliv nějak za to třeba nadával nebo to chtěl se mnou přestat hrát.

VÝZKUMNÍK: Máš pocit, že se tě brácha třeba snažil jako dotlačit k těm hrám nebo nějak tě do toho naverbovat?

RESPONDENT: Asi ne. Možná jsme se tak jako třeba přemlouvali, ale že to bylo jako vzájemný. Že jednou přemluvil on mě, podruhé já jeho. Pamatuju si, že mě to jako asi vlastně docela hodně bavilo, že mě do toho jako nemusel přemlouvat. A jinak občas jako, co se týče jiných her, tak ne že by mě nutil do toho, abychom spolu něco hráli, ale on mi hodně často jako doporučuje nějaký věci. I vlastně třeba seriály mi hodně jako často... Nemám pocit, že bych byla pod nějakým nátlakem, ale že třeba přijde jako, nevím, pětkrát za sebou a řekne mi, ať si to fakt pustím, že je to fakt dobrý. Že na tom takhle třeba hodně trvá, na nějakých seriálech. Nebo i nějaký hry mi asi dřív taky doporučoval. Ale jako nikdy to nebylo v nějakým jako nepříjemným slova smyslu.

VÝZKUMNÍK: Co ty jako? Vybereš si z toho něco, to, co se hodí tobě, nebo si to třeba pustíš někdy, i když jako víš, že to není úplně pro tebe?

RESPONDENT: On mně docela často třeba, přesně jak jsem říkala, doporučuje nějaký seriály. A pak mi třeba posílá nějaký krátký videa, ať si je pustím, že to je hrozně zábavný. A jako třeba padesát procent těch videí mně třeba nepříjde tak vtipný. Ale vždycky jakoby... Tak to vždycky jako jdu a pustím si to, i když jako můžu předpokládat, že možná mi to nebude připadat tak jako úžasný jako jemu. Ale pustím si to, protože vždycky vidím, že on z toho má radost, když si to pustím a když se o tom můžem chvilku bavit, co se tam třeba dělo. A jinak myslím si, že mně třeba na pár těch seriálů určitě přivedl tím jeho doporučením. A já jsem jako díky němu třeba objevila fakt nějaký jako... Skvělou novou věc a třeba jsem to jako... Jsou i nějaký seriály, který já jsem dokoukala dál než on, i když on mně je třeba doporučil nebo tak. Jakože asi dám na jeho doporučení, ale jsou třeba nějaký jako sorty věci, který už dopředu se rozhodnu si... Nevím, on třeba hodně doporučuje nějaký jako sci-fi knihy

a takovýhle, a to je třeba věc, která mě jako tolik neláká, takže se jako nerozhodnu... Se rozhodnu to prostě nezkusit.

VÝZKUMNÍK: Jo, rozumím. Je to obousměrněj, tady tenhle vliv?

RESPONDENT: No, já mu podle mě jako míň ty věci doporučuju. A možná z toho důvodu, že jako mám častějš pocit, že když mu třeba právě pošlu nějaký video nebo mu něco ukážu, tak to vůbec jako se ani nepokusí tolik docenit jako. Že třeba i vidí, že já jsem z toho nadšená, a udělá jen tak jako hm, a tím to skončí. Což mě vlastně třeba trošku asi jakoby ranní, že jo, protože pak si připadám hloupě, co mu to pouštím za blbý videa. A že mně to připadá vtipný a jemu ne. Tak to se mně třeba asi párkrát stalo. Takže já obecně jako ne úplně ráda doporučuju lidem věci, protože prostě se bojím, že jim se nebude líbit to, co se líbí mně, a budou si o mně myslet, že jsem divná, když se mi to líbí. Takže to nedělám tolik. Ještě s tím, že vím, že zrovna ten brácha na tohleto jakoby není pro mě úplně jako ideální prostě... Ty jeho reakce nejsou úplně takový, jaký bych potřebovala, aby byly.

VÝZKUMNÍK: Jasně. V tomhle není úplně protějšek, kterej ty bys potřebovala.

RESPONDENT: Jo, přesně.

VÝZKUMNÍK: Jo, to je těžký sdílet jako nějaký svoje, kór když je to něco, co tě opravdu se jako dotýká a... No, to chápu, no. My jsme se bavily teda o nějakých počítačích, o nějakých hrách, co třeba sociální sítě. Brácha říkal, že on tam jako není úplně aktivní, jak ty to máš nastaveno v tomhle?

RESPONDENT: Já si myslím, že na... Ted' mi úplně vypadlo, jak se říká tady ta formulka. Že jsem asi prostě podprůměr jako... Podprůměrnej uživatel sociálních sítí v mojí jako vrstvě prostě vrstevníků. To se neříká. Protože já mám Facebook a Messenger, potom mám teda jakoby založenej Instagram, ale nic tam nepřidávám a jenom si to občas otevřu a prostě koukám na ostatní. A pak mám takový ty základní jakoby ryze komunikační věci typu WhatsApp a... To je asi všechno. WhatsApp. Takže si myslím, že třeba jakoby já o sobě tvrdím, že nemám problém se sociálníma sítěma, protože si myslím, že tam jako netrávím hodně času a neumí mě to pohltit tak, že by mě to nějak jako zásadně ovlivnilo. No, asi tak.

VÝZKUMNÍK: Jo.

RESPONDENT: Myslím si, že to používám jako převážně pro tu komunikaci.

VÝZKUMNÍK: Jak je to pro vás třeba důležitý jakoby v komunikaci s bráchou? Je to nějaký váš další kanál komunikační?

RESPONDENT: Jo, my komunikujeme přes Messenger hlavně. A ta komunikace je většinou velice strohá, protože on píše jakoby... On ani nepíše diakritiku a takový. A takže většinou na většinu mých zpráv napíše něco jako ok a takhle. A já jako ráda píšu prostě úplný... Já studuju žurnalistiku, takže se jako snažím psát prostě věty, který maj podmět a přísudek a háčky a čárky.

VÝZKUMNÍK: Aspoň jednu tečku.

RESPONDENT: Přesně tak. Takže to jakoby dělám a třeba u něj už fakt ne, protože stejně vím, že mi na všechno odpoví ok. Takže si říkám jako prostě nebudu tím ztrácet čas. Takže to je taková hodně jednoduše jako způsob komunikace, si myslím. A moc často to ne... Vlastně častěji si voláme přes ten Messenger. On mně jako mnohem častěji zavolá, než aby mně jako napsal zprávu. A vlastně si nevoláme skoro vůbec přes telefon, voláme si jenom takhle. Ale jako to jenom, když prostě potřebuje někdo tomu druhému něco říct. Něco typu prostě: Nevyklidil jsem myčku, tak to prosím udělej. Taková jakoby jednoduchý zprávy. Není to, že bysme se den neviděli, tak si zavoláme o tom, jakej jsme měli den. Že vlastně to děláme jenom jako z praktických důvodů.

VÝZKUMNÍK: Spíš jako organizační věci než jako vztahový.

RESPONDENT: Jo.

VÝZKUMNÍK: A brácha říkal, že má v plánu odjízďet někam jako na ten Erasmus, myslíš, že to pro vás třeba jako nabyde význam tady v tomhle? S tím odloučením?

RESPONDENT: Chvilku jsem nad tím přemýšlela a myslím si, že asi jo. Že já bych to asi nevydržela jakoby půl roku, abych s ním nebyla v kontaktu. Tak si myslím, že si třeba čas od času prostě zavoláme na dyl a reálně si zavoláme, abysme si popovídali o tom, jak se máme, a ne z nějakých důvodů. Doufám. Ještě jsme se o tom nějak nebavili. A asi bych jako ráda trošku energie věnovala tomu, abychom se domluvili, jakým způsobem spolu budem komunikovat. Protože si myslím, že i on by o to asi stál, doufám.

VÝZKUMNÍK: Jo. To si myslím, že je určitě dobrý jako pořešit dopředu, no, jak to bude fungovat. Pak se to na dálku těžko řeší už.

RESPONDENT: No jasně.

VÝZKUMNÍK: Bavíme se teda o nějaký ty komunikaci jakoby skrz ten chat, ale pak je tam taky taková ta oblast jakoby toho, že vlastně přímo nekomunikujete, ale třeba sleduješ toho svého sourozence na těch sítích. Jako jaký je tohle? Já si dovedu představit, že třeba jako na těch sociálních sítích vlastně vidíš úplně jinýho člověka, než jako máš doma. Funguje to tak u vás?

RESPONDENT: Jak jsem říkala, já vlastně jako jediný, co dávám na sociální sítě, že třeba jednou za tři až pět let aktualizuju svoji profilovou fotku. Což jsem už teďka asi čtyři roky neudělala, takže asi teď bude někdy na čase zase. Jinak tam fakt jako nic nedávám. Na ten Instagram vůbec, možná jsem třeba občas označená v nějakým příspěvku nějaký mojí kamarádky nebo tak něco, stejně tak jako na tom Facebooku. A myslím si, že stejně tak brácha. Jakože já to občas projíždím, jakože prostě si projedu ten svůj feed. A jeho tam vidím tak jako jednou z dvou set případů. To je možná málo. Jakože fakt hrozně... Jakože on třeba přidá něco jednou za měsíc. Přidá nějaký storičko odněkad'. Třeba fotku západu slunce nebo tak. A to většinou, když na to koukám, tak si řeknu jako: To je on. To je můj brácha. Takže to jako není, že by mi to měnilo nějak o něm obrázek. Naopak jako je to vždycky... Z toho vycítím nějakou jako, nějakou jeho prostě, nevím, emoci nebo postoj, kterej už znám.

VÝZKUMNÍK: Poznáváš ho v tom.

RESPONDENT: Jo.

VÝZKUMNÍK: Ale nebejvá to teda asi tak, že se o něm třeba skrz ty sociální sítě dozvíš něco jako, co bys nevěděla.

RESPONDENT: No tak třeba tam dá prostě fotku, že mají zkoušku s kapelou, a já zrovna nevím, že má zkoušku s kapelou. Ale to, že jakoby má kapelu a že s ní má občas zkoušky, vím. Takže jako třeba se dozvím jako, co dělal ten den, ale ne že by to odhalilo něco jako o jeho osobnosti nebo o jeho životě.

VÝZKUMNÍK: Jo, rozumím. My se o tom tak jako bavíme pořád tak jako dokolečka z různých úhlů, ale když bych měla tu otázku položit jakoby takhle opravdu obecně a zkusily bysme na ni najít jako nějakou teda zhuštěnou odpověď. Když se budem bavit o tom, jestli váš vztah ovlivňují ty obrazovky. K dobrému, k horšímu, nebo vůbec na to nemaj vliv. Jak bys to jako zhodnotila?

RESPONDENT: Myslím, že minimálně, protože náš vztah je primárně postavenej na tom, že se vidíme a povídáme si spolu nebo spolu děláme nějaký jakoby aktivity mimo obrazovky.

Ale když už nás nějakým způsobem spojujou, tak bych to jako zjednodušeně řečeno řekla, že velice v dobrém slova smyslu. Že nás to jako stmeluje.

VÝZKUMNÍK: Jo. Takže nevidíš tam nějaký jako negativa pro vás v tuhleto chvíli.

RESPONDENT: Ne, nenapadlo by mě něco jako omezovat nebo rušit kvůli tomu, že by nám to nějak prostě ničilo nebo... Ničilo ten vztah nebo to na něj nemělo třeba dobřej vliv.

VÝZKUMNÍK: Jo. Mě ještě napadá takovej jeden aspekt k tomu. Když jste dostali teda každej to svoje zařízení, přestali jste sdílet ten bráchův notebook, byl to pro vás jako... Byla to pro vás nějaká změna v tom vztahu? Nebo prostě to tak plynulo dál, tak jak to bylo.

RESPONDENT: To si upřímně nepamatuju. Myslím si, že to fakt asi vedlo k tomu, že už jsme teda netrávili ten čas na tom jednom zařízení spolu. A muselo se to teda asi nějak jako postupně přesunout do toho, že spíš jsme komunikovali jako spolu z očí do očí nebo prostě nějakou aktivitou. A ne skrz to, že sdílíme jedno zařízení. Ale upřímně si nepamatuju, jestli třeba nějak jako záhy potom mělo nějakěj vliv na ten vztah, to nevím. Protože to bylo totiž v době, kdy se nám zároveň oddělily ty pokoje. Takže to určitě musela bejt nějaká změna, ale spíš si z toho období pamatuju, že jsem jako se radovala z toho, že mám svůj pokoj a svůj notebook a že mám nějaký svoje soukromí, než že bych přemýšlela nad tím, že už prostě nemůžu sledovat s bráchou Simpsonovi.

VÝZKUMNÍK: Jo. Takže to nevnímáš jako nějaký odcizení. Spíš jakoby prostě změnu jenom.

RESPONDENT: Ne, nepamatuju si na to. Neřekla bych.

VÝZKUMNÍK: No a když trošku obrátím tu otázku. To, že máš bráchu staršího, to že je takovej, jakěj je, máš pocit, že to nějak ovlivňuje to, jak ty užíváš ty obrazovky? Taková hodně jako povšechná otázka, ale možná něco najdeš k tomu.

RESPONDENT: Tak možná třeba to na mě může mít jako malej vliv v tom, že tím, že vím, jak on často tráví ten čas na těch zařízeních, tak pak si, nevím, třeba nepřipadám tak blbě, když taky prosedím půl dne u počítače sledováním seriálů. A třeba to jako je vzájemný, že třeba to cejtí jako taky takhle nějak podobně.

VÝZKUMNÍK: Vlastně máš nějaký srovnání, jako že je to asi normální.

RESPONDENT: Přesně. Tím, že to u něj jako vidím, že jako nejsem prostě nějaká zvláštní tím, že to je pro mě tak nepostradatelná součást života, tak asi si jako připadám pak třeba asi líp nebo tak.

VÝZKUMNÍK: Jo. Možná taky vidíš, že ten brácha jakoby... Že mu to neuškodilo, že se dívá tolik jakoby na tu televizi nebo že tolik sedí u toho počítače. Možná je takovej dobrej příklad, ne v tom.

RESPONDENT: Jo. Myslím si, že... Myslím si, že to asi je nějak takhle. Nic jako víc konkrétního mě k tomu asi nenapadá.

VÝZKUMNÍK: Jo.

RESPONDENT: Třeba, promiň, ještě mě napadlo. Nevím, jak dalece je to důležitá informace, ale on jako právě, že jo, prostě fakt hodně času tráví nějakým programováním nebo něčím takovým, tak si pořídil ty brejle proti tomu modrému světlu. A jako často za mnou chodí, když jako jde okolo mého pokoje, vidí mě, jak jakoby čučím taky do počítače, a říká mi, ať si je jako pořídím taky. Tak v tomhle je to takový jakoby hezký, že se stará. Tím, že jakoby ví o tom víc vlastně nebo ví, jaký to na mě může mít dopady právě, tak se stará i o to, aby mně to jako nic nezpůsobilo. Takže třeba tohle. A taky že ten můj notebook jako není úplně velkej. A on jako čas od času poslední dobou za mnou vždycky přijde a říká, jestli fakt nechci jakoby větší monitor, aby mě z toho nebolely oči a takhle. Tak to jsem si ještě vzpomněla, že takhle jako dává na mě pozor.

VÝZKUMNÍK: Takovej pečující.

RESPONDENT: Jo. Sice jsem nedala zatím ani na jednu z těch rad, ale obě dávaj velkej smysl.

VÝZKUMNÍK: Jak takhle funguje brácha jakoby ve vztahu k mámě třeba? Jakože je tam ten zdroj i pro mámu, nebo je to ten sestupnej žebříček? Že jako třeba že, já nevím, máma bráchovi, brácha tobě.

RESPONDENT: Myslím si, že rozhodně. Myslím si, že brácha je ajťák našeho bytu. A máma často prostě potřebuje od něj s něčím pomoci. I se ho třeba ptá, jakoby že v práci měli nějaký problém s něčím. Nevím, že třeba měli dělat něco v excelu a něco jí tam nešlo v tom. Takže on jí takhle jako jenom slovně prostě poradí, co by mohla jak kde udělat. A možná i tím, jak já jsem blíž, protože jsem hned vedle něj, že jo, v tom pokoji. My na sebe často třeba mluvíme přes tu zeď taky, protože se prostě slyšíme dobře. Tak je pro mě mnohem jednodušší jako

s jakoukoliv blbostí se mu ozvat, aby mi pomohl. A ta máma si s tím většinou jako poradí. Nebo jakoby nakumuluje svoje problémy do jednoho večera, kdy se sejdeme v kuchyni všichni u jídla. A všechno si nechá vysvětlit.

VÝZKUMNÍK: To je dobrý, že tam takhle jako někdo je, kdo tomu rozumí. To je asi velká...

RESPONDENT: To rozhodně. Si myslím, že bysme byly obě jako dost ztracený bez něj v tom.

VÝZKUMNÍK: To já chápu, mám to stejně tak, no. Já si myslím, že jsme tak nějak jako asi pokryly vlastně ty oblasti, který já jsem v tom nějak jako předpokládala. Je něco, co třeba tebe jako napadlo, o čem budeme mluvit?

RESPONDENT: Já se zamyslím. Asi mi přijde, že jsme jako docela dobře rozebraly všechno, co mě napadlo. Mě napadly ty maratony, co spolu vždycky sledujeme, pak ty naše strohý konverzace na Messengeru a to je asi, no... Pak ty Simpsponovi. Takže to je asi všechno. Teď mě fakt asi nic nenapadá, jakože mám pocit, že jsme to úplně probraly i věci, který by mě ani nenapadly, že tam třeba jsou.

VÝZKUMNÍK: Jo, tak super, tak to je ideálka. Tak jo, tak já to asi teda stopnu, myslím, že máme takhle všechno. Moc děkuju.

Respondent č. 3

VÝZKUMNÍK: Tak prosím tě, jestli bys mi mohla teda nejdřív říct ještě jednou, jak to máš se ségrama, kolik jim je?

RESPONDENT: Jo. Takže mně je dvacet pět, jsem nejstarší, když mi byly tři, za měsíc tři, tak se narodila Z., tý je dvacet dva. A A. se narodila, když jsem byla v pátý třídě, takže s tou jsme o deset let. A tý je teda čtrnáct, bude jí patnáct.

VÝZKUMNÍK: Super. To je zajímavý, že máš jednu vlastně docela blízko a druhou docela daleko, tak jsem zvědavá, jak to bude vypadat ohledně těch obrazovek.

RESPONDENT: Jo, ačkoliv jako nejsem nějaký obrovský milovník Adlera, tak jako to, co on popisuje, s takovým tím shozením z trůnu a tak, tak to já jsem fakt jako zažívala. Pro mě to bylo... Ty tři roky, tak to pro mě bylo náročný. Zatímco když se narodila A., tak že jo, o tu už jsem jako pečovala, to bylo prostě... To bylo jako hned mnohem přátelštější, ten vztah. Ale zase přesně, ta Z. je někdo, kdo je mi hrozně věkově blízký teď konc v dospělosti.

VÝZKUMNÍK: Já teda jako na rovinu upozorňuju, že já jsem jedináček, takže možná se budu ptát jako na věci, který ti budou připadat trochu hloupý. Nebo naopak jakože se nezeptám na něco důležitýho, tak jenom to mi přijde důležitý zmínit, abys věděla, že s tím nemám zkušenost.

RESPONDENT: V pohodě.

VÝZKUMNÍK: Super. Já bych asi začala tím, jak se u vás vůbec ty obrazovky jakoby vyvíjely. Co si třeba pamatuješ, že jste měli úplně první nějaký jako obrazovky nebo digitální technologie?

RESPONDENT: Jako já když jsem nad tím přemýšlela, tak hned mě napadly prostě gamesky. Protože to u nás v rodině prostě je téma. Televizi docela omezovali, nějak jsme na ni jako koukali, nějaký vztah s ní mám. Facebook jsme měli fakt až jako od třinácti, takže sociální síť úplně v tom raným dětství nebylo téma, ale hned od malička byly téma ty gamesky. Protože táta jako... To je jeho oblíbený způsob, jak trávit volný čas, hrát počítačové hry. A můj vztah s tátou, když ještě nebyla Z., se hodně utvářel tak, že on fakt jako hrál nějaký hry a já jsem ho sledovala. A on hraje hodně takový ty hry jako nenásilný, ale na jako produkování nějakýho světa a surovin a takhle. Tak vím, že já jsem měla fakt svůj sešítek... Jako ale neuměla jsem ještě ani psát, takže jsem to ještě musela nějak jako kreslit, to už nevím jak, ale

tam jsem si jako zapisovala, myslela jsem si, že si to zapisuju, jak táta produkuje nějaký plasty a uhlí a jak jako se mu daří. A sledovala jsem s ním prostě ten průběh toho světa, a i když je to teda ve vztahu k tátovi, tak proč to zmiňuju, protože potom, když Z., která byla mladší, nějak já už jsem jako zvládala hrát nějaký počítačový hry pro děti, tak vlastně ona často byla i ten jako pozorovatel, kterej zase sledoval mě, jak hraju. A takovýhle jako sledování nějakýho člena rodiny, jak hraje, je vlastně jako důležitěj fenomén u nás v rodině, protože my jsme prostě měli jeden počítač, kde se daly hrát hry. Dlouho, dlouho jsme měli jeden počítač. A vlastně jako pořád to tak je. Pořád máme jeden stolní počítač, kterej má tu mechaniku na ty cédéčka. Teď už teda jako máme i ty hry nakoupený na Steamu, na tý platformě, kde nepotřebuješ ty cédéčka, ale pořád je to ten jeden počítač. A my i když teďkonc už jako disponujeme nějakým notebookem, tak tam si zahraješ třeba nějakou jako retro hru prostě, naše notebooky, co se ségrou máme, tak nerozchodí stejně nějaký jako novější hry. Takže je tam takhle ten počítač jeden prostě, o kterej se musíš vystřídat. A fakt si pamatuju, jak nám třeba rodiče dávali jako budíka a každá jsme tam třeba měla dvacet minut a jako takovou tu minutku prostě. A za dvacet minut to zacinkalo, aby pak mohla jít hrát Z., pak jsme se tak jako mohli střídat třeba jedno odpoledne. Ale pak tam zase chtěl i táta, takže i s tím jsme se museli střídat.

VÝZKUMNÍK: To jste měli doma těžký, ty jo. Takhle sdílet všichni. Ale zase z pohledu táty vymyslel to dost šikovně, že vlastně dělal něco, co ho baví, a zároveň vás hlídal.

RESPONDENT: Jo a jako co já jsem si i... Rodiče jako, myslím si, že hodně jako reflektujou tu svoji výchovu a jako jsme všechny hrozně plánovaný a máma je psychologka prostě a jako sami neměli třeba tak jako ideální zázemí, takže hodně i přemýšlej o tom, jak nás vzdělávat ve vztahu k těm hrám. A že tam jako... Oni si prostě někde přečetli a hodně se toho drželi, že i u těch potom třeba jako střileček a tak, tak že je důležitý, aby to hrál i ten rodič. Jako nemusí to tak aktivně hrát, jako to hrál táta, to už byla trochu výmluva, ale měl by se jako orientovat v tom světě, aby to mohl jako tomu dítěti prostě vysvětlit, o co tam jde, aby se s ním o tom uměl bavit. Aby tam nevznikla nějaká jako přesně násilná fantazie v pozadí. Jo, protože přesně já jsem začínala se ségrou ty hry, na kterých jsme se střídaly. To byly nějaký Uličníci a Čtyřlístek, a pak Simíci. Ale přešly jsme i k nějakým jako střilečkám. A i ten táta to vlastně začal pak jako třeba víc hrát. A vím, že vlastně jako první, na kterou mám pořádnou vzpomínku, to i táta... To bylo poprvé, táta zapojil počítač na telku a fakt jako měli jsme třeba období třeba měsíce, kdy táta hrál Wolfensteina, my jsme fakt sledovali jako celá rodina. To bylo každěj večer místo filmu prostě. Tak jako tátovo Let's play. A hrál toho Wolfensteina a

tam fakt jako zabíjíš prostě, ale jakože nacisti jsou ty nepřátelé, jo. Takže nám nějak vysvětlovali to pozadí té druhé světové války a tak prostě.

VÝZKUMNÍK: Vnímalaš to nějak jakoby takhle násilně? Jako že tam někoho zabíjí, bylo to pro tebe nějaký jako třeba traumatický nebo tak? Nebo to vysvětlili natolik dobře, že to bylo v pohodě?

RESPONDENT: Víím, že tam byl nějaký plamenomet, ten se mi jedinej jako fakt nelíbil, ale ta hra si jakoby nelibovala asi v násilný animaci. Aspoň co si pamatuju. Ale když jsem... Jako přesně, ono i v těch Uličnicích. Tam jako... Tam ty jsi byla nějaká holčička a chodila jsi po městě a ty... Tam byli ty uličníci, který třeba dělají graffiti nebo vykopávali odpadky z popelnice, a taky jako vlastně cílem bylo je nějak vlastně zlikvidovat. Jo a jako jakmile jsi to vyložene ta hra nelibuje v nějakým jako sekání hlavy nebo v něčem, co by bylo nechutný, tak jsem si tam jako nepředstavila takovou tu jako fatálnost toho. Ten uličník pak taky nějak jako zmizel, že jo. Tam nebylo vůbec řečený, že by umíral, asi jsi ho jako přepral, ale... Nebo tam byla možná polepšovna, možná že tam chodil pak jako hodnej kluk. Ale... Jo, prostě jsem to vnímala jako takovej princip toho prostě zastavit to zlo, ne jako zabít někoho asi.

VÝZKUMNÍK: To zní, že jakoby vaši o tom hodně komunikovali a hodně vám to nějak zprostředkovali, bylo to taky tak, že tys to pak zprostředkovala dál té svojí mladší ségře? Nebo to stačilo tak, jak to dělali rodiče?

RESPONDENT: Jako ona měla asi vlastní jako kontakt s nima o tom, ale je pravda, že jako přesně ona pak třeba jako... To si pamatuju, jak sledovala mě, třeba u těch Simíků. Protože táta fakt jako nehrál Simíky, to mu přišlo jako trapná hra, ale my jsme to jako měli rádi, to zase bylo přesně u mě ve třídě a já jsem hrozně ty Simíky potřebovala. A tá Z. se to prostě líbilo, protože tam jako se staráš o miminka, že jo, pěstuješ nějaký rostlinky. A tak jako tam jsem jí mohla předávat takový jakože know how té hry jako, víš, že v Simíciích prostě je to volnej svět zároveň. Takže víš, že v Simíciích jde tohle, takže mě jakoby sledovala. A že jsme jakoby hrály spolu. Já jsem u toho sice seděla, ale tvořily jsme naši rodinu a stavěly jsme spolu byt. Často už vlastně u těchhle her jako pro jednoho se objevovalo, že jsme jako měli pocit, že hrajem spolu, i když u toho jeden seděl. A potom velkej zlom. Možná jsem se mohla zeptat rodičů, kolik nám tak bylo. Ale jednou k Vánocům jsme dostali Nintendo Wii tam přesně jako už byly čtyři ovladače a mohlo hrát víc lidí najednou. A nejen, že jsme fakt jako reálně hráli jako rodina, ale i s tou Z. najednou jsme se třeba střídaly po jedný nějaký dvouminutový minihře nebo naopak jsme hrály prostě proti sobě nějaký tenis a tak. Jako pak

se ještě víc umocnil ten pocit, že hrajem jako společně. Tam byli Animals a to taky prostě mohl jsi hrát ve dvou.

VÝZKUMNÍK: To já vůbec neznám takovýhle věci, ty jo, to mě nějak minulo. Super. Takhle to zní strašně jako idylicky, když to vyprávíš, ale asi jste museli mít i spoustu konfliktů o tom, nebo ne?

RESPONDENT: To určitě. Já si myslím, že jako ty hry nás zároveň spojovaly, byl to příjemnej způsob, jak spolu trávit čas, ale i tam bylo spoustu hádek. U nás v rodině se říká „někoho vyslintávat“, spojuje se to výhradně s hrama. A je to jako... Buďto tam někdo přijde a řekne: Hele, chci tě sledovat, jak hraješ, já hrát nechci. A sedí. A to není vyslintávání. To jako sleduje. Ale když tam přijde a řekne jako: Chtěl bych hrát. Kdy budeš končit? A sedne si a sleduje tě prostě. A je takovej netrpělivej. A přesně myslím si, že hrozně důležitý je to, že člověk, kdo hraje, tak mu prostě čas jako běží zrychleně. Zároveň ten člověk, kterej už je fakt jako natěšenej na tu hru, tak mu zase běží fakt pomalu. A to je podle mě... I doteď jako ty konflikty pramení vlastně z tohotohle. Že ten... Jako ten vyslintávač, tak pro něj jako prostě tam čeká dvacet let, samozřejmě pro toho hráče to byla jako minutka. A ještě udělám tohle, to bude hned. Hned tě tam pustím, no. A prostě ježiš, řekls, že mě tam pustíš, nepustils mě. Já už někam musím. No, tak takhle jako vznikaj konflikty.

VÝZKUMNÍK: Jo. Tys říkala, že tohle vaši řešili tou minutkou, jako dřív, když jste byli malí. Máte jako pořád nějaký pravidla o tom, časový nebo jak se střídat?

RESPONDENT: Ne. Ne, protože už si jako víc řídíme sami ten volnej čas. Právě jako teď máme Xbox, to je velká novinka, ale to taky se může hrát ve dvou. A přesně jako... Když teda hrozně bys potřeboval něco hrát a je ti jedno vlastně co, tak můžeš tady nějakou retro hru rozchodit na svém notebooku. Nebo víc jako jsme schopný i o tom komunikovat. Když jsme byli jako malí, tak hlavně mi přišlo hrozně třeba, že je to jako nefér, že teda Z. hraje, já nehraju, ale šla jsem to řešit s rodičema. Šla jsem, že jo, jim vysvětlovat: Z. hrála o víkendu a já jsem nemohla, byla jsem někde v hudebce. A teďkonc už jako nejdu řešit s rodičema, že Z. hraje, já nehraju. Prostě se domluvím přímo se Z.

VÝZKUMNÍK: Jasně. A tys vyprávěla o tom, jak to bylo, když tys hrála a Z. se na tebe dívala, jak to vypadalo, když to bylo obráceně? Když hrála ségra.

RESPONDENT: To se stalo časem. Přesně jako jsem o ty tři roky starší, takže jako to si ani nepamatuju, že bych jí moc sledovala, když byla maličká. To jsem spíš třeba jí jako fakt

radila, jako že jsem tam u ní seděla a učila jí, to se možná dělo. Ale neměla jsem z toho jako požitek ji sledovat, když byla jako prostě... Když jí bylo pět a mě osm, tak to mě jako nezajímalo, co dělá. A pak když třeba jako už začala nějak bejt v těch hrát dobrá, tak pak to bylo... Pak se to prostě srovnalo, ten věkovej rozdíl. Teďkonc prostě to, že mně je dvacet pět už ze mě nedělá lepšího gamera než je Z.. Takže jakmile se to kolem puberty jako srovnalo, že jsem nebyla výrazně lepší, tak už jsem ji mohla taky takhle jako part'ácky sledovat. Ale určitě tam bylo něco jakože... Nějakou dobu jsem prostě zastávala roli toho staršího sourozence, co ji jako provádí tím světem her, ale hrozně rychle to vlastně jako přejde do toho, že ty děcka se jako výkonově srovnají, podle mě. Když je tam ty tři roky.

VÝZKUMNÍK: Mělas někdy nějak pocit, že bys ji měla ovlivňovat i to, co na tom počítači dělá? Jako ne jenom ji to učit, jak se to dělá, ale třeba jí limitovat hry, který jako ještě nejsou pro ni, a tak?

RESPONDENT: Jako neměla jsem potřebu ji limitovat, že tahle hra není pro tebe, jakože je moc drsná, ale třeba jsem ji jako upozornila, že tohle jí ještě moc nepůjde, ale tak ona si to stejně chtěla zkusit a třeba zjistila, že jí to moc nejde. Ale třeba je Skyrim, jo, tam se teda střílí z luku, bojuje mečem, běhá po světě, zabíjí draky, ale máš tam vlastně takový jako možnosti, že můžeš třeba sbírat salát a dělat z něj polívky. Jako většina supergamerů se tímhle moc nezatěžuje, ale třeba jsme měli jako dohodu, když ona ještě nebyla samotná dobrá tak v tom Skyrimu... A možná to bylo s A. tohle spíš, která byla už výrazně mladší. Ale prostě jako já jsem ji dostala do toho města s tou svojí akční teda postavou, kde bylo bezpečí, tam na ni nikdo útočit nemůže, ona si tam mohla trhat salát, vařit polívky, péct nějaký ty kraby, co já jsem ulovila, prostě jakože vytvořila jsem jí svět v tý hře, která pro ni byla moc složitá, kde se mohla jako orientovat.

VÝZKUMNÍK: To je super, to zní, žes to jako hezky mediovala tohle to. To je super.

RESPONDENT: Jo, ale jako myslím si, že přesně je důležitý, že ten rozhovor děláš jako se všema sourozencema, protože já to můžu prezentovat, jakože jsem byla skvělej mediátor, protože jsem na to pyšná, určitě se to tam jako dělo, ale myslím si, že moje ségry si třeba mnohem víc můžou pamatovat to, jak jsem jako víc vládla tomu počítači. Měla jsem k němu prostě přístup a jako byla jsem schopnější je prostě vystrnadit odtamtud. Jo, takovou tu dominanci toho staršího sourozence, která je prostě jako otravná pro ty mladší. Ale to nebudu říkat za ně, to je moje fantazie.

VÝZKUMNÍK: Jsem zvědavá, jak to bude jako z obou stran. Ta nejmladší ségra vlastně, A., ta už přišla teda docela do rozjetýho takovýho digitálního světa. Jak to bylo? Bylo to u ní třeba rychlejší, jakoby ten její vztah k obrazovkám, že třeba hrála dřív než vy nebo tak?

RESPONDENT: Určitě, protože to Nintendo nabízelo fakt zase jako dětský hry. Zase třeba nezačla... Ani nikdy tolik nepronikla k tomu počítači, jakože my jsme přesně ty hry pro děti, co si zvládalo ve čtyřech v pěti, tak jsme hrály na tom počítači, ona hrála v té době na tom Nintendo, kde už jsme hráli taky víc s ní. Je to takovej dětštější svět to Nintendo než nějaký počítačový hry. Ale třeba určitě A. měla mnohem blíž k telce. Protože u nás ta telka byla fakt ještě hodně omezovaná, fakt jsme čekali na toho večerníčka, Kouzelnou školku, pohádky o víkendů. A A.... Tam už jsme měli nějaký ty kanály jako JimJam nebo Niklodeon, Disney TV, prostě teď běží pohádky celej den. Jakože ono nejen že rodiče se to snažili omezovat, prostě jako nebyl takovej přístup k těm pohádkám. A ta A. už ten přístup byl a rodiče toho jako víc využili. Myslím si, že rodiče třeba přesně... Jako ani jedna z nás nevyrostla jako s tabletem nebo s mobilem. Úplně v tom raným dětství, to, o čem se teď hodně baví, že ty děti v kočárku maj už telefon, tak to my jsme neměli. Telefon fakt přišel jako až se školní docházkou. A u tý A. se právě ještě jako... Mám pocit, že to měla až ve třetí třídě, že se to ještě jako posouvalo, aby tam jako byla nějaká ta ochrana teda před tou závislostí na telefonu. Ale zase prostě měla mnohem jako blíž k té telce, no. Mamka i šla... U ní měla zkrácenou mateřskou a ona bejvala ten třetí rok tý mateřský doma s dědou a s tím prostě koukali na pohádky. Ale jako děda koukal s ní, jo, nebylo to takový to zase jako izolovaný, že má tu malou obrazovku a rodiče vlastně jako tolik nemaj přehled, co to dítě sleduje. Tady se vědělo, že jede JimJam prostě.

VÝZKUMNÍK: Koukali jste s ní, nebo to už byl moc velkej věkovej odstup na to, aby to byla vaše nějaká společná aktivita?

RESPONDENT: Naopak, my jsme... Jako naopak od toho odstupu. Jakože by jsme nesledovali. Jako velmi jsme sledovali s ní, protože to bylo něco, jak přesně jako s hrama jsme se i hodně hádali o ten prostě počítač, tak pak prostě měli jsme nějaký jako asi přepirátený pohádky na cédéčkách, ale jako hodně nám sednul, když jsme byly malý se Z., ten styl těch pohádek. Prostě bavily nás fakt jako podobný pohádky, bylo jich pár a sledovaly jsme prostě spolu. A jako tam když jsme jako... Tam jsme spíš debatovaly, co si jako pustíme, tam si to nepamatuju, že by to někdy bylo špatný. Vždycky jsme si dělaly pelíšky z takových gumových kostek, teď jsme to sledovaly na nějakým tom tátovým notebooku. Přesně, on nám musel půjčit notebook, nemohl hrát. No nebo na tom notebooku spíš pracoval, ale jako byl to hezkej čas, a právě ten jako vnímám mnohem míň jako nekonfliktně. Takže jsme to chtěly

hrozně jako předat tý A.. Chtěly jsme jí prostě pustit tyhle pohádky, který pro nás byly jako zásadní, z kterých doteď jako používáme hlášky a tak. Takže nějaký fakt jako animáky prostě, který nás bavily. Takže jsme s tou A. jako koukaly a měly jsme pocit, že ji to prostě jako... Že je to takový naše sourozenecký dědictví. A jako jestli prostě chce být náš sourozenec, tak musí znát tyhle pohádky.

VÝZKUMNÍK: A chytlo se to u ní? Jakože máte všichni podobnej vkus?

RESPONDENT: Jo. Jako spoustu se jí... Prostě Hledá se Nemo, Příšerky, takový ty co se ti fakt musí líbit, se jí doopravdy líbily. Zároveň si našla i prostě Zvonilku, ona ta Zvonilka prostě za nás nebyla. Ale byl to podobnej styl prostě pohádek, který my jsme měli rádi. My jsme měli rádi prostě takový ty Barbie prostě jako Barbie Louskáček. Oni vždycky jako... Labutí jezero, nějakěj jako klasickej příběh udělali s Barbie. Tak tohle byla kreslená Zvonilka, myslím si, že vlastně jako stylově hrozně podobný, jenom to nebylo. A ona milovala ty Zvonilky a chtěla bejt Zvonilka a tak. Tak to bylo něco jejího, tak zase my jsme s ní sledovaly tu Zvonilku. A hráli jsme s ní to... My jsme vždycky hrály se Z., to jsme se jediný trochu hádaly, kdo jsme v tý pohádce, kdo je kdo. Nemohl bejt nikdy nikdo to samý. A tak jako jsme se hádaly, kdo je ta hlavní Barbie a kdo je ta její sestra, že jo. A když jsme se chtěly urazit, tak jsme, že jo, vybraly tý druhý něco ošklivýho. Tak ale teď jsme jako... Nakonec jsme se shodly vždycky prostě. A teď jsme s tou A. taky hrály tuhle hru, i když mně už prostě bylo deset. Nebo to se narodila. Tak třeba mně bylo čtrnáct, když jsme to jako řešily. Tak jsme s ní jako najely na to, co my jsme byly zvyklý prostě dělat, že teda jako A. je Zvonilka, já jsem tahle víla, Z. je tahle víla. Jo, prostě udělat si takovej jako fandom, takovou hru kolem tý pohádky, mimo ten čas, kdy to sleduješ. Tak jako fakt o tom vést prostě konverzaci a nevím.

VÝZKUMNÍK: Jo, to zní jako hrozně hezký propojení vlastně toho digitálního světa nějakým způsobem toho světa reálnýho. A i vlastně příležitost o tom nějak jako víc komunikovat a vysvětlovat si. To je fajn. Když... Tys to teďka řekla, že jakoby to bylo o tý komunikaci. Jakým způsobem ta komunikace o těch filmech probíhala? Jakoby jestli jste si třeba vysvětlovali něco, čemu ségry nerozuměly, nebo jestli jste si jenom povídali o tom, jak se vám to líbí, nelíbí. Nebo co bylo jako nejčastěj tématem tady těch rozhovorů.

RESPONDENT: Mně fakt přijde, že tohle, i když to zní jako jenom hra, tak to bylo fakt nejčastěj téma. Kdo je kdo. A přesně jako jsme řekly... A hrozně nás tohle jako bavilo. Jako číst ty emoce v těch lidech, tohleco jako. Jako říct. Já nevím, nějaká pohádka třeba, kterou známe obě nebo... Prostě ale říct: Ty jsi Zlatovláska. A řekneš to v tenhle moment, protože

ted' ta Zlatovláska zpívá a nikdo ji nechce poslouchat zpívat. A ty taky takhle furt zpíváš. Nebo ty jsi Zlatovláska, protože máš nejdelsí vlasy. A pak pokračuje ta pohádka a Zlatovláska něco udělá. A řekneš: No, tak to asi nejseš Zlatovláska, když ta Zlatovláska dělá tohle, to ty bys nikdy neuměla. Nebo že se ten člověk ohradí. Buďto nechtěl bejt Zlatovláska, tak hledá ten důvod. Hele, ale jako tohle já... To... S tím já nesouhlasím, takže nejsem Zlatovláska, nebo naopak: Jo, fakt asi teda ta Zlatovláska jako jsem já. Anebo spíš to jsi ty asi nakonec, protože ty to děláš častěji. Nevím. Tak jako tohle nás jako hrozně bavilo řešit, kdo je kdo. A bavilo nás to fakt jako dlouho. A jako probírat se vlastně jak kdyby psychologii těch postav. Sice fakt jako povrchovějš, ale to bylo velký téma. Než si jako něco vysvětlovat a tak, tak jako rozebírat ty postavy. Ale tím pádem my jsme jako rozebíraly jako, o co v tý pohádce jde, že jo. Ale takovým jako svým přístupem, kterej se tak nějak jako vyvinul. To nás jako bavilo. Když někdo něčemu nerozuměl, asi to v rychlosti jako vysvětlíš, ale na to vlastně nemám pořádně vzpomínku, jak se jako něco vysvětluje. Mám třeba vzpomínku, že jako jsme rewatchovali... Když jsme pak jako rewatchovaly s A. nějaký ty věci, tak nám docházely takový věci jako, že něčemu jsme třeba jako vůbec nerozuměly. Že jako jsme si musely myslet něco úplně jinýho, když tam třeba jedna postava řekla sexy, tak mně úplně došlo, že přesně tady v ten moment já jsem nikdy nevěděla, co říká. Ani Z. to, že jo, nevěděla. Protože to jsme prostě sledovaly nějaký seriál pohádkovej v pěti mejch a ona říká sexy prostě. A úplně jsem byla hrozně ráda, že jsem to ted' viděla v těch patnácti a že vím, co říká konečně. Nebo že něco jenom.... Něco ani nebylo takhle slovo, který jsme neměli ve slovníku, jenom to třeba zadrholili a my jak ještě prostě nemáš tak dobrý to jako fonologický rozlišování, tak jsme to tam jako nerozklíčovaly nějaký dvě jako obyčejný slova. A ted's to tam konečně slyšel.

VÝZKUMNÍK: Jo, takhle já si pamatuju, že mě naši vzali na Shreka, když to šlo do kin. A mně bylo v tej době taky asi nějakých pět šest. A na celý kino jsem se tam ptala, co to znamená paroháč. Protože jsem taky přesně vůbec nevěděla jako, o co jde.

RESPONDENT: Ale my jsme asi právě... Že my jsme to občas tolik neřešily, když se to dělo, my jsme prostě jako přijímaly, že tomu hodně nerozumíme. Nevím, já třeba asi s tou povahou toho staršího sourozence, že bych jako nechtěla přiznat, že něčemu nerozumím. Tak jako to jsem se tak neptala třeba, když... Zvlášť když jsem byla před tou Z.. Nevím, to už si jako tak přesně nepamatuju. Ale vlastně potom, při tom rewatchování, tak zase pro mě se Z. to bylo jakože společný téma. Že jsme tam ted' odhalovaly, čemu jsme nerozuměly, co jsme špatně pochopily. Že vlastně jsme si to jako vysvětlovaly, co jsme nechápaly před deseti lety takhle

zpětně. Ale možná já si nepamatuju prostě tolik vysvětlování, když nám bylo těch pět. Třeba to tam jako bylo, třeba jsme byly hrozně zvědavý, jak by řekli rodiče, a furt jsme se ptaly. Na to nemám vzpomínku. Mám vzpomínku na to, jak jako byla sranda to s tou Z. vlastně znova odhalovat, co nám jako uniklo.

VÝZKUMNÍK: Snažily jste se to potom nějak předat tý nejmladší ségře, jakože třeba: Hele, my jsme tomuhle nerozuměly, rozumíš tomu? Nebo jste ji nechali jako v tý nevědomosti, ať si to sama zpracuje a dojde k tomu?

RESPONDENT: My jsme do A. jako hrozně valily se Z. spoustu informací. A hrozně... Nebyla to vyloženě soutěž, ale tak trochu jo jako. Nebo ne soutěž, ale tak jako na sebe jsme obě dali takovej výkon, že jako musíme toho hodně teď předat a hodně teď prostě... Ona neměla toho sourozence věkově blížkýho jako my, a i když nás to v tý době samozřejmě hrozně rozčilovalo, když jsme byly malinký, tak teďkonc jako na to vzpomínáme, jak nás to obohatilo a jak teď jsme přesně jako sociální díky tomu. Bůh ví, co si nemyslíme. Takže jí to prostě musíme předat. Že musíme jí spoustu informací na ni navalit. Takže přesně jako nějaký pohádky, který byly pro nás i dlouho těžko pochopitelný... Třeba si vybavuju Hvězdnej prach. Tam je to jako... To je hraná pohádka podle knížky, to jako píše normálně autor, co píše pro dospělý. A pro nás jako, i když jsme to viděly třeba starší, tak hrozně dlouho trvalo, než jsme tam jako všechno odhalily. A to jsme třeba prostě do tý A. valily, jako aby to pochopila fakt. Nebo jsme jí dávaly takový ty zvědavý otázky jako: Všimej si pořádně tohohle, schválně, co si o tom budeš myslet. No.

VÝZKUMNÍK: A jak to přijímala ségra? Jakože byla spokojená takhle, nebo byla dotčená, že se jí do toho montujete?

RESPONDENT: A. byla zvědavá a myslím si, že ji to prostě bavilo. A hlavně to neznala jinak, no, prostě od začátku jsme se, že jo, na ni vrhly, co byla miminko. Takže jako myslím si, že s tím nebyla nespokojená. Měla ráda tu pozornost. Přesně my i říkáme, že ona je ta Zvonilka jako doopravdy. Protože Zvonilka, ta když nemá pozornost ostatních, tak může umřít prostě. Tak A. hodně je na to zvyklá. A doteď A. prostě jako třeba není ráda tolik... Ne že by to jako se cítila ohrožená, ale má radši, když je v místnosti fakt víc lidí. Nebo když k ní jdem nějaká přespat nebo jako do pokojíčku. Prostě má ráda jako, když jsme pohromadě, když je ten dům plnej. Těžko nesla, když my jsme jako začly odjíždět na tu vejšku, odstěhovávat se. Tak prostě vyrůstala v tom, že jako ty sestry jsou a valí do ní prostě furt. Takže jako byla spíš nespokojená, když to jako přestalo.

VÝZKUMNÍK: Jo. Takhle to zní, že jako ty obrazovky byly jako obrovský téma u vás, ale já vlastně nevím, jakým způsobem trávíte jako jinak spolu čas. Kdybys to měla zhodnotit. Jako jakou část toho vašeho společného času zabírají ty obrazovky? Je to fakt jako největší vaše téma, nebo máte spíš jako jiný společný věci a tohle je taková okrajová záležitost?

RESPONDENT: Je to velký téma, zároveň jako my jsme všechny tři hrozně volného času trávily v hudebce. Všechny jako jsme hrály buďto na spoustu nástrojů, nebo jako A. hraje na akordeon, ale zase hodně. Výtvarka, dramatařák, spoustu kroužků. Takže my jsme fakt jako každý den měly kroužek, vracely jsme se pozdě večer a už jsme nemohly takhle pozdě na počítač nebo na Nintendo většinou. Takže to byla třeba jako víkendová záležitost. Ale byl to ten volnej čas, co jsme trávily v rodině. Ale jako zase když jsme byli úplně malý, tak audioknihy, i pro A. prostě hrozně audioknihy byl způsob, jak jsme hodně trávily volnej čas. To, že nám rodiče četli, přesně nám četla máma, my pak se Z. jsme četly A.. Potom hodně byly výlety, takový jako Tajné výlety, tak to bylo jak strávit ten víkend. Měli jsme deník tajných výletů, táta vždycky vymyslel něco po Česku nebo po Plzeňským kraji, nikam daleko jsme asi moc nejezdili. Ale jako byly tam tyhle aktivity. Vlastně jako jsme asi neměli takovej čas na to vlastně trávit ten čas na tom počítači, na tom Nintendu. Na druhou stranu nás jako hodně bavilo. Takže ta pozornost tam na to byla, na ten počítač. Těšila jsem se na to, že prostě o víkendu si zahraju asi. Ale jako nemyslela jsem na to ustavičně, měla jsem prostě školu kroužky, myslela jsem jako na jiný věci, který mě různě stresovaly a tak, ten počítač mě, že jo, nestresoval.

VÝZKUMNÍK: Vy teda máte pořád jako společnej ten počítač, ale v nějakým bodě jste dostali i nějaký svoje další zařízení. Vzpomínáš na to jako na něco, co by nějakým způsobem ovlivnilo váš vztah? Že třeba já jsem... Jako hodně často my lidi říkají, že jakmile dostali ty svoje telefony, že se od těch sourozenců hodně oddělili. Víš, že nemuseli sdílet ten jeden.

RESPONDENT: Já jsem dostala nebo jsem si s finanční podporou rodičů pořídila notebook, když jsem šla do prváku na vejšku, takže to jsem jako oddělilo to můj vztah... Můj vztah oddělilo to, že jsem se odstěhovala do Prahy. Nebo jako změnilo to ten vztah. Ten notebook jako na to neměl vliv.

VÝZKUMNÍK: Jo. Je to třeba něco, co vám pomáhá teďka v tom oddělení? Že třeba komunikujete přes nějaký sociální sítě nebo telefonujete si se ségrama?

RESPONDENT: Určitě se stalo to, že my jsme si nikdy nějak netelefonovali. A když jsem šla na vejšku, tak jsme si mnohem víc začali telefonovat a vytvořili jsme na WhatsAppu skupinu

Rodinka. To vlastně vzniklo skupinka Rodinka, tam si posíláme, co kdo dělá a kdo kdy přijde domů, fotky z dovolený, kde ostatní nejsou. Nebo i jsou. Tak to prostě vzniklo až tím, že my jsme se začly odstěhovávat. Myslím, že jsme vlastně jako přitvrdili v nějaký teda telefonický komunikaci. Ten WhatsApp jako nevnímám tolik jako sociální síť. Jakože je to spíš jako na chatování jako. Že by tam člověk vytvářel nějaké jako kontent. Tak na tom WhatsAppu jsme vlastně přitvrdili až takhle jako pozdějš. Nebo přitvrdili, my jsme žádnou Rodinku neměli, když jsme všichni byli v jednom domě. Jako Rodinku s velkým R prostě, tak se to jmenuje, ta konverzace. Je to pojem vždycky jako prostě někdo něco vytvoří, tak řekneš: Pošli to na Rodinku. Ale...

VÝZKUMNÍK: Asi to nebylo aktuální, jako když jste žili pod jednou střechou, tak jste si asi všechno spíš řekli jako osobně.

RESPONDENT: Ale je pravda, že nám to jako pomohlo. Pomohlo to překlenout teda tu vzdálenost najednou.

VÝZKUMNÍK: A k tomu teda používáte jako spíš ten WhatsApp nebo ten telefon než nějaký sociální sítě nebo třeba nějaký jako online formy hraní a tak.

RESPONDENT: Amonga jsme hráli online, to je pravda. To jsme hráli celá rodina, i ségra do toho zvala nějaký kámošky, ale to bylo v kovidu. A to vzniklo s tím kovidem.

VÝZKUMNÍK: A to tys byla v Praze na kovid už?

RESPONDENT: Já jsem úplně takový to první, tak to jsem se vrátila domů. Ale pak různý ty další karantény, když to bylo už takový to... Střídalo se to, tak to jsem byla v Praze. Jenom fakt těch prvních... Takovej ten první půlrok jsem byla doma. Tak to jsme pak v tomhle období jsme hráli ten Amungus. Ale to je... My nemáme moc jako nikdo zkušenost s tím online hraním. To bylo asi něco, před čím i rodiče jako se nás drželi dál, takový to, že tam je větší riziko, že utratíš nějaký peníze nebo že si tam budeš chatovat s někým a nevíš, kdo to je, protože tam má nějakou postavičku a vypadá, že to je tvůj vrstevník, ale nemusí to být tvůj vrstevník. Prostě takovýhle, no... Takovej ten online svět, před tím nás rodiče chránili, takže online hraní, tam jsme dost jako nepolíbený. Nebo jako i já vím, že když my jsme začli ten Amongas, tak mně bylo nějakých dvacet dva, tak vlastně jako úplně takovej pocit jako, že dělám něco, co se nemá, trochu. Přitom jako jsme to hráli s rodičema. Ale když jsem to pak zkusila i teda s nějakým jinejma online hráčema, to jsme zkoušeli poprvé, tak asi jsem to zkoušela se Z.. Že já a Z. jsme se společně připojovaly s dalšíma online hráčema hrát to

Amongas. A úplně fakt jako jsme to prožívaly, že prostě online hraní, taková jako dospělácká záležitost. Něco, co prostě jsme nedělali. Zatímco jsme jako zběhlý gameři všech těch jako počítačových her klasických, tak ty online ne. Tam mám z toho jako respekt.

VÝZKUMNÍK: Jo. Takže jakoby zakořenily ve vás nějaký trošku ty obavy, který vlastně vám nějakým způsobem zprostředkovávali ty rodiče? Máš pocit, že ses jako bála?

RESPONDENT: Jako oni ve mně asi zakořenili hlavně i tím, že mi byly jako vlastní. Nejen od rodičů, ale různý takový ty ve škole o online v bezpečnosti a... Jako dokument V síti jsem viděla až jako později, ale nebyl to první počín, kterej upozorňoval na nějaký nebezpečí na internetu. Jako myslím si, že proč to mám hluboce zakořeněný, je, že to šlo ze všech stran, mám pocit.

VÝZKUMNÍK: Jo. Mělas strach třeba i o ty ségry mladší, co tam dělají nebo co je tam může potkat na internetu?

RESPONDENT: Jo. Byla taková éra Omegle. To jsem byla už na gymplu, ale jako na tom nižším gymplu. Holky to tam dělaly, že jsme hromadně třeba někomu psali. A oni fakt ti hned hrozně rychle ti lidi začli psát jako... Přesně jak je to v tý Síti, my jsme napsali, že je nám třináct, a oni jestli pošlem nějaký fotky. A prostě... Ale my jsme tam u toho byli jako ve víc lidech a prostě haha, smáli jsme se. A nějak jako jsem měla teda vzpomínku, že to byla děsná sranda, tak jsem to chtěla zkusit se Z.. A vlastně jako jak jsme byly najednou doma a byly jsme samy dvě, tak to vůbec nebyla sranda. My jsme na sebe koukaly a vyply jsme to prostě. Přesně jako úzkost z takovejchhle platforem jsme jako měli a ani jsem to nemusela tý Z. tolik asi zprostředkovávat, bylo jako viditelný, že sama se toho dost bojí.

VÝZKUMNÍK: Jo. Co o tu nejmenší, to už vlastně ty možnosti se docela jako posunuly a mám pocit, že těch rizik jako ještě bylo víc, když ona byla malá. Bála ses o ni jakoby víc třeba než o tu Z.?

RESPONDENT: Přesně A. je taková už jako jinačí. Jako je takovej větší salámista než já se Z.. Takže ani tolik nevzbuzuje ten pocit, jako že bys ji měl ochraňovat, to ta Z. jako vzbuzuje víc. Ale A. fakt jako dostala ten telefon až jako pozdě, Facebook nemá doteď, Instagram právě... Jako jak my jsme ve třinácti měli Facebook, tak ona ve třinácti dostala povolení mít Instagram. Má od rodičů hodně omezený jako screen timy, že prostě když je moc dlouho na mobilu, tak ten mobil už jí nereaguje. Po devátý hodině už jí nereaguje za žádných okolností

do šesti do rána. A tam jako rodiče to vzali prostě i takhle víc z gruntu, různý ty restrikce okolo toho.

VÝZKUMNÍK: To vy jste neměly teda takhle?

RESPONDENT: My jsme měly ještě tlačítkový telefony, prostě nebyly jsme tolik na těch telefonech. Ani nebyl to takovej trend. Taky ten Instagram jako jsem měla někdy v patnácti pak. Protože prostě to třeba ještě neexistovalo. Nebo to nebylo tak rozšířený.

VÝZKUMNÍK: Je to nějakej zdroj napětí třeba u vás? Že ty pravidla jsou jiný teďka pro nejmladší ségru, než byly pro vás? Nebo to tak nevímáte?

RESPONDENT: No oni... Je to přesně jako.

VÝZKUMNÍK: Ono se to asi nedá moc srovnávat, že jo?

RESPONDENT: Všechny pravidla jsou jiný, protože prostě rodiče s náma měli peníze na nějakou dovolenou, když já jsem byla ve třetí třídě. A. jela poprvý k moři zase ve třech letech, protože přesně to už jsme jakoby jezdili k moři, protože rodiče měli víc peněz. Tak Nintendo hrála od malička, měla přesně ty... Takže to bysme si my jakoby mohli stěžovat, že my jsme to měly horší, no, tak A. zase má nějaký restrikce, protože zase už vyrůstá víc jako v online světě. Je to populárnější, ty sítě, tak ona má víc restrikcí, než my jsme měli. Prostě přesně, to se jako nedá říct, protože je to trochu jiná doba.

VÝZKUMNÍK: Jo. My jsme narazily na nějaký ty rizika, který vlastně s sebou ty obrazovky nesou. Máš pocit, že jste pro sebe navzájem ségry v tomhle zdrojem podpory? Že kdyby se jedný něco stalo, tak to jdeš komunikovat se ségrama? A hledat u nich nějakou jako pomoc?

RESPONDENT: Jo, jo. Jako já myslím, že i na začátku třeba, když jsme byly prvouživatelky toho Instagramu, tak jsme se hodně jako bály třeba něco přidat, takový jakože... Já nevím, bál ses toho, že nedostaneš liky třeba. Nebo změnit si profilovku na Facebooku. Tak to jsme vlastně vždycky jako diskutovaly se ségrou. Teď už ne, ale když jako jsme byly menší, tak jsme to řešily spolu. Nebo když Z. přišel nějaký takovej... Takový ty scamerský emaily, tak jako šla to řešit se mnou. Já bych to s ní taky asi šla řešit. Jako hlavně prostě ten sourozenec je blízko, že jo, jako přístupnej. A tolik se před ním nebojíš, že budeš jako za blbečka. Že bych měla tušení, že tenhle email je třeba scam, ale zároveň se trochu bojím, že není, protože tam prostě posílaj mi, že maj přesně nějaký moje nahrávky, a teď jako mě to znervózňuje. Tak to třeba nechci řešit s nějakou spolužačkou, aby se mi teda jako nesmála, že jsem blbá a okamžitě jsem ten scam neodhalila, jo, tak... Za prvý, když se mi vysměje ségra, tak ta už se

mi vysmála tolikrát, že jo prostě, o tom je to sourozenectví. A za druhý jako ani nemá asi tolik potřebu se mi vysmívat. Protože, jasný, už mi dala najevo dávno, že je lepší než já a tak, takže prostě... No já si pamatuju, jak jsme vždycky se Z. stály jako malý před zrcadlem a říkaly jsme: Která z nás si myslíš, že je hezčí? A vždycky jsme doufaly, že řekne jako tebe, ale každá jsme řekly sebe.

VÝZKUMNÍK: Ježíš, to já jsem teda o hodně přišla, koukám, jako jedináček.

RESPONDENT: No a. to dělá teď zase. A. vždycky: No, nevím, proč říkají, že jsme si podobný. Jsme si hrozně podobný. Vždyť jsem mnohem hezčí.

VÝZKUMNÍK: To je super. Ježíš, to mě strašně těší, že tohle mě čeká jako u svých dětí. Na to se těším.

RESPONDENT: Jako určitě přesně takový to... Byla jsem hrozně našťvaná, když jako přišla Z. do rodiny, a hrozně mě... Pořád mě hrozně rozčilovala, ale pak jako zpětně si člověk řekne, že jako je za to hrozně rád. Přesně jsem se s tou Z. fakt jako tak jako shodly, že jsme to pojmenovaly, že je to hrozně dobrý. Že v nějakých pak jako přátelských vztazích dojde, že tam třeba nedojde nikdy k takovému porozumění, jako může dojít k tomu sourozenci. Já si nemyslím, že v přátelském vztahu je důležitý, aby člověk tak jako porozuměl tomu backgroundu a ranému dětství. Ale že i v tom je třeba hrozně unikátní, že přesně jako Z. nemusím vysvětlovat svůj vztah k digitálním technologiím, protože ho jako naprosto chápe, protože jsme jako vyrůstaly spolu a ten vztah se formoval jako společně.

VÝZKUMNÍK: Jo. Myslím, že k tomuhle vám i strašně pomáhá ten background těch rodičů, že jestliže máte nějakou jako psychologickou přípravu vlastně i v té rodičovské generaci, tak si myslím, že to vám hodně pomáhá jako si to uvědomovat, ne? Co se mezi váma děje a jakej to má smysl.

RESPONDENT: Jo, určitě jsme zvyklí jako zvědomňovat věci.

VÝZKUMNÍK: Jo. Protože mám pocit, že já jsem mluvila s některými lidmi třeba v sedmnácti v osmnácti, a ty vůbec nebyli schopný jako nějakým způsobem reflektovat vůbec ten vztah jako. Když jsem se ptala na to, jak to maj mezi sourozencema, tak vůbec jsme vlastně o tom nebyli schopný se nějak hloubš bavit. Že si myslím, že to je u vás jako hodně speciální.

RESPONDENT: Proto já si myslím, že s tou A. bys to klidně mohla zkusit, protože je přesně zvyklá, že na ni všichni takhle valí jako nějaký reflexe, autoreflexe. A i tam prostě jako ty vztahy k těm hrám jako u nás zrovna prostě jsou.

VÝZKUMNÍK: Jo. Kdyby ségra byla ochotná a kdyby samozřejmě rodiče s tím jako byli v pohodě, tak já bych byla moc ráda.

RESPONDENT: Jo, já jsem se ptala. Máma s tím souhlasí, A. se jenom bála, že bude souzená. Tak kdybys ji na začátku upozornila, že ji nebudeš soudit.

VÝZKUMNÍK: Chuděra. Jako kdyby jí to bylo nějak jako hodně nepříjemný, tak to vůbec, prosím tě, ji do toho nějak jako netlač nebo nemanipuluj. To vůbec není potřeba, aby se cejtla nějak jako souzená. I kdyby to tak nebylo. Já jsem se ještě chtěla zeptat na jednu věc, a to bylo... Jo. My jsme se bavily o tom, že A. má nějaký ty pravidla teďka nastavený, že vy jste měli taky nějaký pravidla. Jak to bylo v případě, že třeba jste zaregistrovaly, jestli se to vůbec stalo, že ten sourozenec ty pravidla porušuje. Bylas takovej ten, kdo to jde komunikovat s rodičema, nebo komunikovalas to se sourozencema, nebo ti to bylo úplně jedno?

RESPONDENT: No, já už jsem to přesně asi nakousla, že teda bych tu Z. upozornila, že z mého pohledu jako nehraje tak, jak já si myslím, že je to v souladu s pravidly. A hlavně podle mě je to prostě adekvátní, protože si myslím, že mám hrát já, tak ona by mi řekla, že ona si to nemyslí, no tak jdu za rodičema prostě. Protože i prostě rodiče nás asi jako motivovali k tomu, ať jdeme jako za nima, protože bysme se s tou Z. zhádaly a porvaly prostě jako, to neměli zapotřebí. To radši ať jako to řešíme přes ně. Takže to nebylo jako, že by rodiče byli... Vyřešte si to spolu a já bych dělala bonzáka. Spíš byli jako: Jděte za náma a netříскеjte se tady.

VÝZKUMNÍK: Jo. Takže to mělo nějakou jako posloupnost, že nejdřív teda komunikovat se ségrama přímo, když to nějak nefungovalo, tak pak tam byli ti rodiče. S mladší je to taky tak? S nejmladší.

RESPONDENT: No, tam je přesně ten prostě... Já jí řeknu, že už má večerku, protože prostě ty pravidla jsou tak nastavený, vidím, že ona tam svítí, ani není v pyžamu, tak ona mi řekne: Nejsi moje máma. A tak můžu se s ní hádat, nebo fakt teda jít za těma rodičema, jestli jí to nemůžou říct oni, protože mě prostě na to řekne jako tohle. A když jí to řeknou ty rodiče, tak oni rodiče říkají: Mě A. poslouchá, nevím, co máš jako za problém. A já říkám: No mě prostě

neposlouchá, to jako... Řekne mi, že nejsem máma. Tak nejsem máma. Ani vlastně nepotřebuju mít v tom sourozeneckým vztahu to, že jako dělám tu mámu.

VÝZKUMNÍK: Jo. Takže nemáš potřebu nějakým způsobem kontrolovat to dodržování těch pravidel nebo víc se v tom angažovat jako.

RESPONDENT: Já obecně mám potřebu kontrolovat pravidla, jako ale u všech. Prostě pravidla mám ráda. A zároveň jako nepotřebuju, aby prostě... Radši jsem, když s těma sestrama jsme part'áci. Takže proto to doted' jako deleguju na rodiče. Ne můj konflikt se Z., protože prostě se Z. to funguje, že jo, se Z. už komunikujeme jako dva dospělí rodiče. Teda rodiče, part'áci... Jako rodiče komunikujeme, jupí! Prostě Z. mi neřekne: Nejsi moje máma, nebudu tě poslouchat. Že Z. už mi jako nějak jako odpoví taky jinak, než by mi odpověděla A..

VÝZKUMNÍK: Jo. Super. Já myslím, že jsme asi jako nějak pokryly, to co mám tady já, je něco, co tobě tam přijde důležitý, ale mě třeba nenapadlo to k tomu směřovat? Nebo neptala jsem se na to?

RESPONDENT: Ještě nevím, jestli je to důležitý, jenom mě napadlo, že je to zajímavý, že my jako rodina taky hodně hrajeme deskový hry. Že jako když nehraju na tom počítači, tak hraju ty deskovky. Že vlastně jako hodně hraju divadlo jako rodina. Jakože u nás prostě hraní obecně je téma. A proto prostě je tam asi i tak důležitý to hraní na počítači. Není to jenom o tý obrazovce. Že je to prostě o tom, že jako rodina jsme prostě takový jako hravý povahy prostě. A všichni nějakým způsobem hrajou divadlo nebo tak prostě. Hrajeme jako ochotnický divadlo, kde jsem teď já a rodiče. Táta zase v A. je v nějaký jiný hře prostě při hudebce. Tak prostě tím si i nějak jako vysvětluju, proč je hraní takový téma. A pak já jsem si... To je asi tak poslední, co mě napadlo, ale vlastně si pamatuju, že jednu dobu jsem jako fakt milovala ty Simíky, to je tak pátá třída. A mohla bych je hrát pořád. Mohla bych je hrát fakt celý den, že sama občas prostě nemám potřebu sedět u tý hry, i kdybych mohla. Přesně, teď si organizuju sama volnej čas, i kdybych mohla, tak tam nebudu sedět celý den. To jsem měla i tehdy, měla jsem i jiný zájmy, chtěla jsem jít třeba radši ven s kamarádkou než hrát. Ale občas v jako nějakých etapách mě nějaká hra jako pohltila, pak můžeš hrát celý den. A vidím to i u ostatních členů rodiny. No a táta mi tehdy nastavil pravidlo, že až se vzbudím o víkend, tak můžu hrát až do snídaně. A my jsme o víkend měli snídani fakt až třeba v deset. A táta třeba čekal, že vstanu v šest a budu hrát čtyři hodiny, takže budu úplně spokojená. No a mně to přišlo málo. A já jsem si začala dávat budíky třeba na tři ráno jako. Že jsem si fakt

jako úplně likvidovala ten spánek. A ještě jsem byla tak natěšená, že jsem já nemohla ani usnout. Takže já jsem fakt úplně minimálně spala a od těch tří ráno jsem takhle občas jako hrála. Jako bylo to díky bohu docela krátký období a vždycky to mohlo bejt jenom o víkendu, no ale i se mi teda stalo, že já jsem zase se v ty tři ráno vzbudila, už jsem se tam plížila k tomu počítači a viděla jsem, že táta ještě hraje. Takže jsem se musela vrátit do postele a čekat. A to už jsem jenom poslouchala, on třeba do půl hodiny šel spát, kdy jde spát. Ale že občas jako se nám tam i objevujou nějaký jako patologie. Jakože si přesně člověk okrádá ten spánek, aby mohl hrát. Ale každej na sobě jako pracuje. A že je tam spíš i taková ta spolupráce, aby se z nás nestali fakt ty jako závislí gameři, že se tak jako navzájem kontrolujem, protože ty tendence tam jsou v tom jako, napříč těma členama rodiny.

VÝZKUMNÍK: Jo. To asi táta docela litoval nastavenýho pravidla.

RESPONDENT: Já myslím, že se to ani nikdy nedozvěděl.

VÝZKUMNÍK: Jo takhle, to bylo na tajňačku. Já myslela, že to právě bylo takhle jako posvěcený.

RESPONDENT: Ne, prostě on řekl, až se vzbudím. A on se mě nikdy neptal, v kolik jsme se vzbudila. Jako až by se zeptal a já bych mu řekla ve tři ráno, tak by to pravidlo změnil, že minimum je v šest ráno. Ale já jsem vlastně měla pocit, že nejenže dodržuju pravidlo, ale že jsem ho i přechytračila. A táta jako tohle by neposvětil, že... Přesně jako on kdyby se dozvěděl, že jsem to pojala takhle jako až patologicky a nespím kvůli tomu, tak by to jako zatrhнул. Ale to bylo takový právě krátký, mě to samotnou pak přestalo bavit, že jo, protože jsem byla nevyspalá pak. Ale mohla jsem hrát prostě Simíky sedm hodin v kuse, to bylo úžasný tehdy.

VÝZKUMNÍK: A jak to vnímala třeba ségra? Věděla ona o tom, že stáváš takhle brzo, že se to děje?

RESPONDENT: Ne, jako myslím si... Jako my jsme měly spolu pokoj, ale jako zaspala to.

VÝZKUMNÍK: Jo. Takže asi se ani nesnažila nějak intervenovat.

RESPONDENT: Nebo třeba si všimla, že vstávám, ale tak si přesně řekla, že je šest ráno. Jakože to byl fakt takovej jako tajnej pocit, možná proto to mám potřebu teď říct, když mám prostor, že mám velký tajemství. Ale reflektuju tam to, že prostě v tý rodině to občas není ideální ve vztahu k těm digitálním technologiím. I když přesně to může vypadat jako sluníčkově, jak se o tom bavíme, jak nás všichni edukujou, jak se vídáme, tak jako z tohohle

soudku takových jako závislostí na těch digitálních technologiích si tam určitě něco jako ukrajujem.

VÝZKUMNÍK: Jo. Ale jakoby takhle zvenku to zní, že se s tím strašně hezky vypořádáváte. Že to jako zvládáte, hledat nějakou střední cestu v tom.

RESPONDENT: Jo, jo. Ale třeba i můj přítel jako má hrozně dobré vztahy s mojí rodinou, ale teď jak ten Xbox byl zase novinka... Přesně, je tam to, když je nová hra, nová konzole, tak najednou tě to pohltí. Pak už třeba ani tolik nehraju na počítači, hraju spíš deskovky, když se všichni jako ukojíme toho nového podnětu. Ale přesně jak jako chodí k nám třeba dva roky do té domácnosti, a jakmile je tam ten nový Xbox, tak si fakt všiml jako... On říkal: To s těma lidma dělá hrozný věci. Tady najednou jako... Jsem nikdy nevěděl, že tvoje máma umí být protivná. Máma, když si prostě chtěla zahrát, tak je protivná. A jako já jsem na to zvyklá, přesně, vidím, že je to v kontextu té hry, ale jak on jako to viděl vlastně poprvé za ty dva roky. Přesně, za ty dva roky se tam jednou objevila tahle gamerská epizoda, ale úplně na to jako valil oči. Že jako nás vidí jako v novém světle teď trochu.

VÝZKUMNÍK: To je zajímavý. Pak asi možná i ty začneš vidět jinak, ne? Když se na to začneš dívat očima toho nově příchozího.

RESPONDENT: Jo, jako byl to fenomén, kterej jsem pozorovala, ale... Jo, je to zajímavý, že taky se na to víc zcitlivím, když jako někdo ti zvenku vlastně jako to pojmenuje. Čímž ti to fakt jako zhmotní pořádně. Ale jako nebylo to tak děsivé, že můj přítel by se teď jako bál sem jezdit, to ne prostě.

VÝZKUMNÍK: To je dobře. A je dob... Já jsem spíš čekala, že to bude naopak, že teď bude chtít jezdit pořád k vám, protože máte ten Xbox jako. Jsem si myslela, že tam to směřuje, tohle vyprávění.

RESPONDENT: Ne, to ne. Ale ani sem nejezdí míň. Nejezdí sem ani míň, ani víc kvůli tomu, jenom to jako měl i potřebu vlastně jako popsat, že si tohle všimnul.

VÝZKUMNÍK: Jo. My jsme tady o tom teďka jako celou dobu mluvily, tak to možná bude znít trochu hloupě, ta otázka. Ale většinou jsou jako pak ty odpovědi úplně jiné, než jako čekám, tak se zeptám i tebe. Když bys měla jako bez kontextu toho, co jsme říkaly, říct, jestli digitální technologie nějakým způsobem ovlivňují tvůj vztah se sourozencema k lepšímu, nebo k horšímu, nebo mají jako neutrální vliv? Dokázala bys to nějak takhle pojmenovat?

RESPONDENT: No jako určitě ovlivňují, určitě to jako není neutrální, jakože je to prostě... Dává tomu úplně jinou dynamiku, jako jinou dimenzi toho vztahu. Ale nedokázala bych říct jako jenom... Není to prostě černobílý, ale to pro mě není to stejný jako to slovo neutrální. To je takový jako... Kdybych řekla neutrální, tak je to takový míň jako silný. Pro mě to je vlastně silnej vliv, ale není černobílej. Jako umí to spojovat, ale spíš... Kdybych si měla vybrat, tak si vyberu pozitivní, protože i když tě to teda jakoby... Je to důvod hádky, tak prostě se teda učíš hádat se sourozencem v tom jako bezpečným prostředí té rodiny. To je prostě taky důležitá vlastně jako vlastnost, umět se pohádat, umět najít kompromis, umět si jako podělit ten čas, umět si naplánovat ten čas jako volnej a na práci prostě. Takže může to bejt určitě jakože hrozně negativní, ale spíš bych se na tom jazýčku těch vah přiklonila k tomu pozitivnímu vlivu, když se to prostě dobře uchopí. Má to obrovskej pozitivní potenciál.

VÝZKUMNÍK: To je strašně hezká reflexe, děkuju, protože mně se totiž stává, že jako vedu ty rozhovory a teď ty lidi mi vyprávějí, co všechno dělají s těma sourozencema u obrazovek, jak se kvůli tomu strašně hádaj, jak spolu komunikujou přes Facebook. A já se jich pak zeptám, jestli mají pocit, že to má nějaký vliv na jako jejich vztah, a oni mi řeknou, že ne, že si myslí, že je to nějak jako neovlivňuje. Tak proto se ptám, protože mi to přijde vlastně takový paradoxní, že vlastně já tam vidím jako spoustu vlivů, oni o tom vypráví, ale vlastně si to nějakým způsobem jakoby neuvědomujou, že by to na ně působilo. Tak to je super.

RESPONDENT: Ale to bych viděla jako přesně... Už je to tak jako moc jejich součást, přesně že to jako nejsi schopnej vidět jako něco jako vnější vliv. Prostě už je to jako hrozně zvnitřněný všechno.

VÝZKUMNÍK: Asi jo, no, že já jsem ještě ta generace nebo my jsme ta generace, která má to období jako před technologiema a s nima. A že dneska už to kolem těch sedmnácti osmnácti už asi neznají jinak, no. Že prostě furt mají ten svůj telefon a ten svůj počítač a je to jinak.

Respondent č. 4

VÝZKUMNÍK: Tak já bych se nejdřív chtěla zeptat, jestli bys mi řekla, jaký vůbec obrazovky jsou pro tebe jako aktuální. Co používáš. A bavíme se teď o všem, jo, počítače, telefony, tablety.

RESPONDENT: Tak asi před deseti minutama jsem ještě byla na svém počítači a hrála videohru. Často používáme televizní, ale ne tolik ke sledování televize, ale na hraní z konzolí. Protože máme teď Xbox nově. A samozřejmě i ten telefon. A potom ještě notebook mamky, pokud potřebuju dělat nějakou práci do školy, a to je asi všechno.

VÝZKUMNÍK: A máte teda jako každéj svoje zařízení, jestli to chápu správně. Halo, halo, slyšíme se?

RESPONDENT: Jo.

VÝZKUMNÍK: Jo, super. Mně se to teďka jenom zaseklo, tak teď jsem úplně neslyšela, jestli jsi říkala, že máte každéj svoje zařízení.

RESPONDENT: Telefon. Ale počítač úplně... Máme jeden hlavní na hry, kterej je hlavně otcovo. Potom já mám... Máme starej počítač, kterej... Na kterým jsme hráli předtím a ten mám já v pokoji teď. A na tom hraju ještě nějaký starý hry, protože je pomalu starší než já. A potom moje sestry mají notebook a moje mamka taky. Takže vlastně máme každéj svoje vlastní zařízení, což mi ani nedošlo.

VÝZKUMNÍK: Jo. Ale zároveň teda asi hodně sdílíte, jako ten společnej počítač a ten Xbox a tak.

RESPONDENT: Jo, hlavně ten Xbox.

VÝZKUMNÍK: Ty seš nejmladší ze séger. Jaký to je, pustí tě k tomu vůbec někdy?

RESPONDENT: Pustí, protože já se k tomu moc nedostanu během týdne, protože mám školu a kroužky a všechno. Ale o víkendu mě tam většinou pustí, protože oni zase hrajou přes ten týden, kdy se k tomu nedostanu já. Takže většinou můžu. A potom pokud jsou nějaký prázdniny, jako třeba teď, nebo nějaká jiná situace, tak se domluvíme.

VÝZKUMNÍK: Jo, takže se spolu tak jako hezky prostřídáte vlastně.

RESPONDENT: Jo. A někdy... Většinou se o tom nějak jako tolik nehádáme, protože některý hry jsou tam pro dva, takže když chtějí třeba dva lidi hrát, tak jdou spolu.

VÝZKUMNÍK: Hrajete často takhle jako ve víc lidech?

RESPONDENT: Poměrně jo. Nebo... Jo, docela často.

VÝZKUMNÍK: S kým nejčastěji hraješ?

RESPONDENT: Buď se sestrou, nebo s tátou.

VÝZKUMNÍK: S oběma ségrama, nebo máš jako v tomhle s jednou blíž?

RESPONDENT: Víc s tou nejstarší, ale to není moc tím, že bych si s ní byla blíž, ale že je víc doma.

VÝZKUMNÍK: Jo takhle, takže je víc k dispozici.

RESPONDENT: Jo.

VÝZKUMNÍK: A jak to probíhá, když hrajete spolu? Jakože nevím jako jestli... Říkám, nemám sourozence, tak nevím, jestli se jako neptám blbě... Říká ti třeba, co máš dělat, jakoby tím, že je starší? Nebo hádáte se třeba o tom?

RESPONDENT: Někdy když mi říká, co mám dělat, tak já jsem většinou hned defenzivní, protože já nemám ráda, když mi to někdo... Ale hlavní jako konflikt v tý hře, co hrajem, tak ono to není jakoby rozdělený obrazovky, ale jedna spojená, takže musíme všichni běhat jako v jednom směru, takže největší konflikt je, že na mě nepotká, když si chci třeba vybrat nějakou truhlu nebo tak.

VÝZKUMNÍK: Jo, že se nemůžete jako sladit v tom.

RESPONDENT: Jo. To je... A potom když třeba já chci bojovat s nějakou příšerou, ona chce běžet někam jinam, tak to se vždycky musíme tam pobavit o tom, kam půjdem.

VÝZKUMNÍK: Jo a to je zajímavý? Jak probíhají ty jako debaty? Má někdo nějakou jako vedoucí roli, kdo většinou určuje, jak to bude? Nebo jak se jako shodnete?

RESPONDENT: No, ta moje starší sestra, tak je taková, že má ráda, když to může rozhodovat ona. Ale já to nemám ráda, když to rozhoduje ona, takže většinou se... většinou nějak jako něco navrhu a domluvíme se, že napřed uděláme jednu věc a potom druhou. Nějakej kompromis uděláme.

VÝZKUMNÍK: Jo, super. Říkáš, že tohle je se starší ségrou. A s tou mladší, tam je to jinak?

RESPONDENT: Tam já s ní nehraju tolik, protože není moc doma. Takže s ní nemám tolik zkušeností, ale když spolu hrajem, tak je to spíš takový míň soutěživý nebo jako to říct. Že to je takový volnější trošku možná.

VÝZKUMNÍK: Jo. Jo, jo, jo. A je to nějaký téma jako obecně u vás? Teďka nejenom třeba konkrétně u tý hry, ale že by ti ségry jako mluvily do toho, co u těch obrazovek děláš obecně.

RESPONDENT: No tak jo, je. Ale kde asi není? Jakoby kdybych třeba dala na nějaký Instagram nebo tak nějakou strašnou fotku, tak mi řeknou: To je strašná fotka. Ale koukej se mi na jako sociální síť. Já tam teda neposílám nějaký věci hrozný tolik, já tam neposílám nic moc. Ale když bych tam dala nějakou písničku třeba, která se jim nelíbí, tak mi to napíšou, že jako co to je.

VÝZKUMNÍK: To zní, že jsi docela jako pod drobnohledem, že tě mají ségry docela v merku v tomhle. Jaký to pro tebe je?

RESPONDENT: No maj. Mně to tolik nevadí. Já ne že bych tam toho moc dělala, ale vím, že... Tak nějak vím, že nějaký věci bych si nemohla ani dovolit tam dát, protože by si ze mě dělaly srandu.

VÝZKUMNÍK: Je to jako... Dělaly by si z tebe srandu třeba víc než kamarádi? Je to jako jiný v tomhle?

RESPONDENT: Jo. Protože jelikož jsou o deset let starší, tak... *(přerušeno spojení)*

VÝZKUMNÍK: Prosím tě, já jsem tě ztratila, já jsem vůbec neslyšela, cos mi říkala. A já jsem se tě ptala na to, jestli je to jiný, když se ti vysmějou ty ségry než ty kamarádi.

RESPONDENT: No jako je to jiný, protože prostě nerozumí úplně tomu... Jako je tam pořád ten rozdíl deseti let, takže nerozumí některým věcem, co posílám, protože slang a různý takový věci. A prostě já mám hodně ráda nějaký memes a takovýchle věci, takže prostě často úplně nechápu, co se děje, takže... Je tam prostě nějak pořád i věkovej rozdíl, i když je to jenom deset let, tak je to vidět.

VÝZKUMNÍK: Jo, rozumím. A je to třeba něco, na co myslíš už když přidáváš ty příspěvky? Jakože proběhne ti to třeba hlavou jakože: Ježíš marja, za to se mi ségry budou smát?

RESPONDENT: Spíš: Ježíš, z toho budou zmatený.

VÝZKUMNÍK: Jo. To je docela vlastně zajímavý a je to možná něco, co ty můžeš zase naučit je, ne? Že přesto, že seš mladší, tak vlastně je můžeš jakoby zasvětit do toho, co je teďka jako moderní a co se děje. Funguje to tak u vás?

RESPONDENT: No jako ony si z toho spíš dělaj srandu, z těch jako věcí, co mám právě já. Ale já si dělám zase srandu z nich, takže je to takový vzájemný.

VÝZKUMNÍK: Jo, takový vzájemný. Jakože říkáš, že těch deset let je vlastně jako docela hodně, to si asi jako dovedu představit. Máte doma nějaký pravidla, co se týče těch užívání obrazovek, že bys měla limitovanej čas nebo limitovanej obsah nebo něco takovýho?

RESPONDENT: Mám limit na telefonu asi pět hodin. A na Instagramu mi tam preventivně dali třičtvrtě hodiny. Což vlastně tomu se nebráním, já na tom nechci být celej den. Ale ten pětihodinovej limit, ten je... Jako je to docela dost času, takže většinou to nevadí. Spíš mi vadí, že to můžu používat jenom do devíti hodin. Ale ono se to nezruší přes prázdniny, takže o prázdninách tam ve dvě hodiny koukám do stropu.

VÝZKUMNÍK: Hm, chuděro. Jo, to si dovedu představit, no, že je nepříjemný. Snažila ses to... Teď se tě jako nechci zeptat, abych moc nevyzvíдалa, ale jako zajímalo by mě, jestli se to jako dá nějak obejít, tady tyhle limity?

RESPONDENT: No, mám takovou strategii, což jenom když potřebuju třeba napsat nějakou zprávu rychle, protože ono se to asi po minutě a půl tak většinou zase vypne, ale když si přes nastavení restartuju telefon, tak nějakou dobu ten režim jako nenaběhne. Že naběhne jako mezi posledníma, takže když potřebuju třeba někomu napsat nebo něco vyřešit třeba rychle, tak to ještě můžu udělat. A potom se objeví ten režim a zas to vypne.

VÝZKUMNÍK: Co ségry? Jakoby trvají na tom, abys dodržovala ty pravidla, nebo naopak třeba je možný, že ty si vyčerpáš svůj limit na telefonu, tak půjdeš za ségrou a řekneš jí: Hele, já bych chtěla dělat ještě tohle, půjčíš mi svůj?

RESPONDENT: To moc nedělám. Nebo... Ta moje nejstarší ségra, tak ta má ráda, když mě může nějak jako... Když může bejt nade mnou, řekněme. Takže ta když jako o minutu přetáhnu večerku, tak mi jde do pokoje jako: Zhasni si světla. Já jí řeknu: Odejdi z mého pokoje. Ale...

VÝZKUMNÍK: Jo, to tak nějak jako odpovídá tomu, jakou mám představu o těch sourozencích, tak mě to těší, že nejsem teda úplně jako mimo v tom, co se toho týče. Ta druhá to má taky tak, nebo tam to nefunguje?

RESPONDENT: Tý je to tak jako jedno, ta je taková... Nevím, jak to říct, flegmatictější asi.

VÝZKUMNÍK: Jo, rozumím. Předpokládám, že ségry, jak jsou o hodně starší, tak asi ty pravidla už mají úplně jiný. Je to zdroj nějakých konfliktů mezi váma?

RESPONDENT: Ani ne. Jakoby já vím, že ony nemají zrovna limit, když jsou dospělý obě, ale nějak jako na ně nežárlím nebo tak. Já myslím, že až budu dospělá, tak nebudu úplně mít limit na telefonu, no.

VÝZKUMNÍK: Jo, takže to vnímáš, že k tomu vlastně taky jako dozraješ, dospěješ časem.

RESPONDENT: No. Protože já jsem ten limit dostala jako takovej, řekněme, trest, protože jednou jsem se koukala na Youtube video a mamka se mě zeptala, na co se koukám, ale mně to přišla trapný jí to říkat. To bylo asi před třičtvrtě rokem. Takže jsem jí to neřekla, a proto mi dala ten limit, protože si myslela, že se tam koukám na nějaký vraždění jehňátek nebo něco takovýho. A byl to jenom nějaký youtuber.

VÝZKUMNÍK: Jo takhle, takže mamka si to takhle pošéfovala, abys jako neměla moc času se tam dívat na nějaká věci. Stydíš se o tom jako často mluvit s mamkou nebo s rodičema?

RESPONDENT: No, spíš jim to nechci říkat, protože by to bylo tak jako na půl hodiny jim to vysvětlit tak, abych nevypadala jako úplnej mimozemšťan na ně.

VÝZKUMNÍK: Jo, jasný.

RESPONDENT: To byl prostě... To, co jsem sledovala, byl nějaký youtuber jako a nějaký hodnocení filmů nebo něco takovýho, nebylo to nic, co bych nemohla ukázat rodičům. Ale prostě jsem to jako nechtěla, protože to беру jako nějaký svoje soukromí, řekněme.

VÝZKUMNÍK: Je tohle lepší s těma ségrama, nebo taky potřebuješ mít nějaký soukromí i jako vůči nim, že o tom prostě nechceš mluvit?

RESPONDENT: Tak většinou se s nima nějak jako nezačínám moc konverzací o tom, ale někdy na něco koukáme spolu a tak. A zas jako když jsem byla já malá, když mi bylo třeba pět, tak oni koukali na naší televizi na Youtube a tam vlastně to bylo moje představení technologiím, řekněme. A tam koukaly na nějaký věci, který byly v té době jako dobrý. A vlastně díky nim znám já dost lidí zase, no, třeba Kovyho a takovýhle nějaký. Takový ty známý.

VÝZKUMNÍK: Aha. Jaký to bylo pro tebe? Jako rozuměla jsi tomu, na co se tam ségry dívají, nebo to bylo spíš ještě jako nějaký další level pro tebe?

RESPONDENT: No, pro mě to byla angličtina, takže jako moc jsem tomu nerozuměla. A když jsem něčemu rozuměla, tak jsem z toho měla radost. A někdy jsem třeba koukala na nějaký jako barevný videička, kde se zpívalo, takže já jsem viděla jako barvičky a byla jsem šťastná. Když jsem byla ve školce, no.

VÝZKUMNÍK: A vysvětlovaly ti to nějak ségry nebo snažily se tě do toho nějak zasvětit?

RESPONDENT: Jo. Pamatuju si i jednu, že moje nestarší ségra mi, když mi bylo tak pět šest, pustila jeden film Scotta Pilgrima v angličtině. A já jsem tomu vůbec nerozuměla v té době. A ona mi tak jako průběžně to vysvětlovala, abych se v tom úplně neztratila. No a teď mám z toho filmu jako šest komiksů v pokoji. A protože jsem ten film pak viděla, když jsem tomu rozuměla, a mám ho ráda. A tu knížku a ty komiksy taky, takže...

VÝZKUMNÍK: Super, ty jo. To zní moc hezky. To ségra zrovna shodou okolností taky o tom mluvila, že ti to jako překládaly a že tě rády učily v tomhle. Tak to je hezký slyšet takhle z obou stran. Bylas za to spíš jako ráda, že máš ty starší ségry, který tě v tomhle jako poučí, nebo to bylo otravný trošku?

RESPONDENT: Já jsem za to byla ráda, mně to nevadilo. A vím, že třeba jednou koukala taky ta nejstarší ségra na Stranger Things, když jsem byla asi ve třetí třídě. A ona... Já jsem byla jenom v místnosti a ona si to tak pustila a nemyslela si, že se na to budu koukat, a bylo tam... Koukala na to v angličtině s českýma titulkaama a myslela si prostě, že to nepřečtu. A potom jsem na to koukala s ní, protože jsem se na to začla koukat najednou. Jakože jsem začla číst ty titulky.

VÝZKUMNÍK: Jo. Tys pak vlastně musela docela jako bejt machr zase před spolužákama a vrstevníkama, ne? Že vlastně jsi jako měla takovej průnik do toho staršího světa.

RESPONDENT: No, ale to vždycky jsem začala s někým mluvit o nějaký takovýhle věci a o tři roky později už to objevili ti spolužáci. A když jsem jim o tom říkala já, tak si říkali, co je to za divnou věc. A potom byli... Jako že je to nejlepší věc na světě a já jsem si říkala, že jsem to říkala už od začátku tady. Já jsem to objevila všechno.

VÝZKUMNÍK: Jo. Takže to jako neocenili moc v tej době.

RESPONDENT: Ne, vůbec.

VÝZKUMNÍK: Je to... Takhle to zní, že to hodně jako ovlivnily ty tvoje ségry, že tě jako učí, že ti představovaly ty nové věci. Funguje to i naopak? Jako že ty jim třeba doporučíš: Hele, teďka moji spolužáci mluví o skvělém filmu, pojďme se na to podívat. Nebo o skvělý hře.

RESPONDENT: No, to spíš funguje, jako že slyší nějaký pojem na internetu a zeptají se mě, co znamená. Nebo jakože vidí na Instagramu post, na kterým je napsáno slovo rizz, a zeptají se mě, co znamená slovo rizz, a já jim to vysvětlím. Jakože spíš nějakou terminologii.

VÝZKUMNÍK: To je dobrý. To bych taky potřebovala. To už mám pocit, že už jde taky trošku mimo mě, tak bych potřebovala mít taky takovejhle nějaký překlad doma.

RESPONDENT: Klidně řekni jakýkoliv slovo.

VÝZKUMNÍK: No, já si ani nepamatuju. Já jak nevím, co to je, tak si to ani nezapamatuju, že jo, co to bylo. To zní super. Zní to jako, že to moc hezky funguje. My jsme mluvily o tom jako nějakým soukromí, že si ho vlastně chceš udržet a že ne o všem jako se všema mluvíš.

Hypoteticky. Když si představíš situaci, že by se ti u obrazovek stalo něco jako nepříjemného. Jo, já nevím, dám příklad, určitě znáš V síti. Nebo prostě nějaká kyberšikana, teďka asi Anna is missing nebo co je to teďka ta nová... Něco takovýhohle. Je to něco, s čím bys třeba šla za ségrama? Nebo spíš by to bylo...

RESPONDENT: Nejspíš. Já jako komunikuju s lidma online docela relativně často, jako s lidma, co jsem nikdy neviděla. Ale já se docela... Nebo jako docela si dávám pozor na to, že když je to někdo, kdo píše věty s tečkama za větou. A píše: Ahoj dítě, já jsem taky dítě, pojďme se bavit, tak je mi jasný, že to asi není úplně někdo v mé věkové kategorii. Takže jako já si dávám pozor na to... Jako s kým bych se bavila. A nezveřejňuju nějaký osobní detaily jako lidem na internetu. Že bych řekla jako, kde bydlím, kolik mi je a jak se jmenuju. A svoji kreditní kartu nebo tak. Ale jako kdyby se mi něco takového stalo, tak myslím, že bych o tom se snažila mluvit, ať je to vyřešený.

VÝZKUMNÍK: Třeba spíš se ségrama než s rodičema? Nebo tak na stejno?

RESPONDENT: Hm, spíš asi s těma ségrama, protože by tomu asi víc rozuměly. Ale pokud by to bylo něco jako obecnějšího, tak klidně i za těma rodičema, to by mi asi bylo jedno.

VÝZKUMNÍK: Dovedu si představit, že vlastně už máš možná jako mnohem víc zkušeností a schopností, co se týče počítačů a obrazovek, než vlastně mají ty ségry. Protože my jsme toho ještě jako asi úplně tolik neměli. Bojíš se třeba jako o ně někdy v tomhle? Protože ty takhle říkáš: Jako mně je úplně jasný, že to je jako něco divného. Tak si dovedu představit, že lidem

v mojí generaci to jako ještě nemusí bejt úplně jasný, protože jsme se s tím nepotkali, protože je to vlastně docela nová hrozba. Máš strach třeba o ségry v tomhle?

RESPONDENT: Já si myslím, že ony jako by nenaletěly na nějakou scam nebo něco takovýho, protože mi přijdou jako docela lidi, co jsou finančně gramotný. Ani si nemyslím, že by moc mluvily s lidma na internetu, takže se o ně tolik nebojím, ale jako snažím se naši rodinu teď přesvědčit, abychom si nainstalovali nějakou... Víte, co to je?

VÝZKUMNÍK: Nevím, a hlavně teďka zase nějak blbne internet mně, tak jestli mi to zkusíš říct prosím tě ještě jednou, jestli se tentokrát podaří.

RESPONDENT: Že se teď snažím naši rodinu přesvědčit, abychom si nainstalovali VPN, což je taková prostě ochrana síťová, kdy se zakryje lidem IP adresa. A vlastně je to i výhodný v tom, že se může ta IP adresa přenést do jakýhokoliv jinýho státu, takže je třeba přístup k jiným věcem na Netflixu a tak.

VÝZKUMNÍK: Jo.

RESPONDENT: A kdybyste byli třeba na dovolený v Číně a chtěli jako se dostat ke Googlu, tak použijete VPN a budete jakoby v Americe třeba a dostanete se tam.

VÝZKUMNÍK: Jo, já jsem to slyšela, jak zmiňuješ právě, v té souvislosti s tím Netflixem, že se člověk jako dostane k těm jiným filmům, který tady u nás nejsou dostupný. Jak na to reaguje rodina?

RESPONDENT: Já vím, že táta s mámou jednou byli na dovolený a tam si nainstalovali nějakou zdarma, nějakou jako míň kvalitní, aby si s náma mohli volat hlavně. Ale jinak to třeba tolik neřeší. Ale máme jako rodina na všech zařízeních antivirus, takže to je... Jako nejsou úplně neopatrný.

VÝZKUMNÍK: Jo. Takže vlastně ty nemáš moc důvod se bát jako o ostatní členy rodiny, co se obrazovek týče.

RESPONDENT: Ne. A vím, že moje mamka se o tom jako taky vzdělává, protože nechce, aby ji někdo okradl o všechny životní úspory, takže vím, že jako mám docela gramotnou rodinu v tomhle.

VÝZKUMNÍK: Jo, to je super. Tys zmínila hrozně hezkou věci tady tý online komunikace, když vaši byli na dovolený. Ségry už, předpokládám, že obě dvě jsou už jako docela často

vlastně pryč z domu, ve školách asi nebo prostě všude možně. Je třeba jako, já nevím, počítač nebo internet něco, co vám pomáhá udržet se víc v kontaktu?

RESPONDENT: Rozhodně třeba nějaký videochat na telefonu, protože ta moje prostřední sestra asi před rokem byla na Erasmu v Irsku, a to jsme se s ní mohli bavit vlastně jenom přes ten videochat. Takže když se nevidíme nějakou dobu, tak to pomůže. Ale teď, když jsou obě doma a prostě pojedou do Prahy na pár dní, tak to není úplně... Tak spolu úplně tolik nekomunikujeme, protože se pak vrátí hned za chvíli většinou.

VÝZKUMNÍK: Jo, takže nemáte nějaký, já nevím, hromadnej chat, nevím co, WhatsApp nebo na co.

RESPONDENT: Jo, máme WhatsAppovou skupinu, kam třeba posíláme fotky z dovolený a z výletů a píšeme tam nějaký věci o tom, co bude k obědu a tak. A tam jsme jako celá rodina, no.

VÝZKUMNÍK: Jo. Máte takovejhle komunikační kanál. A když bys to měla... To je strašně těžká otázka, jo, teďka. To shrnout do nějaký jako odpovědi, ale zeptám se takhle. Když bys měla říct, jestli mají obrazovky na váš sourozeneckej vztah nějaký jako vliv, dopad. Pozitivní, negativní, nebo nevnímáš vůbec, že by ho to nějakým způsobem ovlivňovalo?

RESPONDENT: No tak já myslím, že podle mě je spíš pozitivní, protože se můžeme nějak jako bavit, aniž bysme byli u sebe. A můžem spolu právě mít i nějaký ty společný... Společnej čas strávenej přes ty videohry a tak. Protože celá naše rodina má ráda hraní videoher. A je to takovej jako společnej koníček, takže když se spojíme na nějakou multiplayerovou hru a oni jsou třeba v Praze a já jsem v Dobřanech, tak je to takovej jako společnej čas.

VÝZKUMNÍK: Jo. Vy jste z Dobřan?

RESPONDENT: Jo.

VÝZKUMNÍK: Je, to jsem ani nevěděla. Tam já mám spolužáka zase z předchozí školy, tak to je zajímavý. To se tak hezky propojuje, my jsme se ségrou zjistily, že máme jako... Že vlastně já znám rodinu jejího přítele a tak, tak je to takový hezky propojený.

RESPONDENT: Svět je malý.

VÝZKUMNÍK: Prosím?

RESPONDENT: Že svět je malej.

VÝZKUMNÍK: Jojo, je to propojený úplně ze všech stran. A je to hezký. No a kdybychom tu otázku jakoby obrátili, jo. Jestli to, že ty máš ségry, nějakým způsobem ovlivňuje to, jak používáš obrazovky. Ať už třeba...

RESPONDENT: Asi ovlivňuje. Protože právě na tom jako třeba Instagramu by mi nedaly jako feedback, pokud jim to přijde špatný nebo to. A jako na tom Youtubu třeba mi představily právě spoustu lidí, o kterých bych nejspíš ani nevěděla. I nějakou hudbu a tak, kterou právě objevili oni i přes ten telefon, když jsem ho já neměla.

VÝZKUMNÍK: Super. Můžu se ještě trošku zeptat na ten feedback k tomu Instagramu? Když ti teda řeknou jakože, hele, vysmějou se ti, prostě: Já nevím, co to bylo. Jaká je tvoje reakce? Jakože stáhneš třeba tu fotku nebo spíš jim to jako vysvětluješ, jaks to myslela, nebo jako to vypadá?

RESPONDENT: Většinou jim napíšu: Drž o tom. Nebo něco takovýho. A spíš je provokuju, řekněme, protože mě to baví.

VÝZKUMNÍK: Jo.

RESPONDENT: Anebo když si myslí, že jsem napsala nějakou úplně jinou věc, než jak jsem to myslela, tak jim vysvětlím, jak jsem... Co to znamená, nebo právě co znamenají nějaký slova. Já jenom možná rozsvítím.

VÝZKUMNÍK: Je to pro tebe... Jako já si dovedu představit, že kdyby mně to řekli kamarádi, tak je to pro mě docela jako vlastně zraňující. Jaký je to, když to přijde od těch séger, je to taky takhle citlivý, nebo tam to jako není spojený s nějakým zraněním?

RESPONDENT: Pro mě je to dost jiný, než kdyby mi to napsal nějaký kamarád. Protože jako, upřímně, mí kamarádi posílají do toho mnohem víc trapný věci než já, takže spíš já si říkám, co to posílají oni. Když si tam dají fotku jako: Nikdo mě nechápe, nikdo mi nerozumí. Je mi třináct a můj život nemá smysl. A to jako já nepostuju, takže si moc nedokážu jako představit, že by to bylo na stejný úrovni nebo jak to říct.

VÝZKUMNÍK: Jo, rozumím. Spíš asi jsem se trošku chtěla zeptat jako na to, jestli to bolí, když ti ségry tohle řeknou. Nebo když mají pocit, že třeba sdílíš blbost. Jestli se tě to jako dotkne.

RESPONDENT: Hm, tolik ne. Jako tak napůl. No, ani ne napůl, spíš ne než jo.

VÝZKUMNÍK: Jo. To je super, to je taková vlastně bezpečná zpětná vazba od těch séger. Jakože jestli tebe to jako nebolí, tak je vlastně fajn slyšet ten jejich názor.

RESPONDENT: No ale někdy jsou takový ošklivější, než by musely bejt, tak to jim řeknu, že to není jako tak důležitý téma, a oni se uklidní asi.

VÝZKUMNÍK: Jo. Komentuješ třeba i ty jim, co oni tam dělají?

RESPONDENT: Jo, ale spíš jenom tak jako když je chci trošku provokovat nebo když si z nich chci dělat srandu.

VÝZKUMNÍK: Jak na to reagujou pak ségry?

RESPONDENT: Podobně jako já, je to takový... Přijde mi to vzájemný docela.

VÝZKUMNÍK: Jo, je to vzájemný, super. Tys to teďka zmínila a je to vlastně něco, o čem my jsme hodně mluvily se ségrou, a to je to vaše jako společný hraní her. Dokázala bys jako říct... Máte třeba nějaký ustálený role v tom, když spolu hrajete? Jakože tenhle se třeba nejčastějce jenom dívá, tenhle to většinou řídí. Nebo je to tak jako proměnlivý?

RESPONDENT: Tak vím, že to není sourozenec, ale naše mamka se nejradši na nás dívá a nehraje. A jako náš táta hraje nejčastěji, protože prostě vždycky když přijde z práce, tak je takovej unavenej z toho sociálně, tak si trošku zabije pár vlkodlaků nebo tak. A my jako ségry, tak nemáme tolik ty role rozdělený. Já nejvíc hraju o víkendu, oni hrajou přes tejdén, když můžou. Nejvíc hraje asi ta moje nejstarší ségra, protože je tak nějak nejvíc doma právě. Já chodím do školy, že jo. A... No a když přijde, tak většinou se spíš... Spíš třeba dáme nějakou jinou hru nebo tak, než co hrála předtím.

VÝZKUMNÍK: Jo, takže jestli to chápu správně, tak spíš jakoby hrajete spolu pro víc hráčů, než že by se stávalo to, že jeden hraje a ostatní se koukají.

RESPONDENT: To se tolik nestává, ale je případ, kdy... To je taková hra, jmenuje se Fall Guys, je to prostě různý levely v online... Jako je to s online hráčema živejma a každý kolo je nějaký různý překážky, tak to se střídáme po kole, takže třeba ve třech lidech. A je to takový, že se ostatní dívají, ale zároveň se... Vždycky jeden hraje a potom hraje ten druhý a tak.

VÝZKUMNÍK: Když hraje ten jeden jako radí mu třeba ty ostatní, co má dělat a tak?

RESPONDENT: Jo, je to taková společná. Nebo mu říkají: Ježíš, teď jsi byl hroznej. Nebo: Jé, to se ti povedlo. Spíš takovýhle reakce nějaký.

VÝZKUMNÍK: Jo. Já jsem jako... Často slyším, že ty mladší sourozenci dostávají v tomhle takový jako nedůležitý úkoly. Takový jakože: Budeš dělat tohle, abys to nezkazil. Funguje to taky tak u vás, nebo to nepozoruješ?

RESPONDENT: Hm, už ne. Ale dřív to tak fungovalo, když jsem byla malá a oni si zvali kamarády třeba. Tak to jsme měli ještě Nintendo Vii naše, starou konzoli, kterou naprosto miluju. Tak tam byly nějaký hry, kde tam třeba aktivovali počítač a řekli, že to hraju já. Takže já jsem s tím ovladačem prostě nic nedělala, protože nechtěli, abych jim to zničila.

VÝZKUMNÍK: To je super. Jak jsi to zjistila? Poznala jsi to?

RESPONDENT: Já na to přišla asi po roce.

VÝZKUMNÍK: Ty jo, jaký to pro tebe bylo? To muselo bejt docela asi jako šok a zklamání.

RESPONDENT: Byla jsem našťvaná. Potom mě už teda nechali hrát s nima, ale vždycky... Jako když jsem byla malá, tak mi dávali takový jako vedlejší role nebo nějaký nejsnazší. Ale teď už hraju líp než oni.

VÝZKUMNÍK: Jo. Takže teď to je naopak vlastně. Teď ty jim dáš nějakou lehkou roli, aby ti to nezkazili třeba.

RESPONDENT: Teď spíš jsme takový nějak vyrovnaný. A tý hře, co hrajem nejvíc. tam ani nejde mít moc lepší roli. To je hra o tom, že tam prostě běhají dva... V tomhle případě dva bojovníci a bouchají do nepřátel a plní úkoly, takže je to takový... A máme ještě tu spojenou obrazovku, takže nemůžem si úplně rozdělit nějak nerovně ty úkoly.

VÝZKUMNÍK: Jo, jasný. Zní to tak, že většinou jsou to jako spolupracující hry, že asi nehráváte moc jako proti sobě. Nebo taky?

RESPONDENT: Moc ne, to hrajem jenom tak občas, ale to jsme hráli taky na tý starý konzoli spíš. A teď hrajem spíš nějaký právě společný úsilí o něco. Třeba mí rodiče teď hráli asi před měsícem spolu nějakou hru, která je vyloženě o takový tý kooperaci, že jeden udělá půlku, druhý půlku a musí to udělat nějak zároveň a tak. A hráli to asi měsíc. Dá se to stihnout za jeden den teda, ale...

VÝZKUMNÍK: Ale zní to jako taková dobrá manželská terapie vlastně.

RESPONDENT: No, ono to bylo o tom, že hráli za rodiče, co se rozvádějí, a potom tam byla nějaká kouzelná kniha, co je spojovala dohromady. Takže my jsme tomu říkali hra na rozvod. Oni se teda, ne seriózně, ale vždycky se u toho hádali tak jako.

VÝZKUMNÍK: Tak to to je docela jako vlastně doslova manželská terapie teda i obsahem. To je dobrý. Je to zajímavý, že si vybíráte většinou ty kooperativní hry. Přemejšlím nad tím jenom jako proč to je. Vybíráte si vy sami nebo třeba směřovali vás k tomu jako nějak rodiče? Že chtěli abyste se ségrama spíš jako spolupracovaly, tak třeba vás víc jako šoupli tady směrem k tomuhle typu her?

RESPONDENT: To je spíš téma hra samotnejma, že tam prostě máme... Máme rádi třeba nějakou sérii herní. Já osobně jenom teda musím říct, že miluju Elder Scrolls.

VÝZKUMNÍK: Já bych strašně ráda řekla, že vím, co to je.

RESPONDENT: No, to je... To jsou takový RPG hry a jsou hrozně fajn a mám je ráda. A tam to není moc o tom... Tam se nedá moc hrát multiplayer. Nebo jako obtížně. Ale jsou to spíš... Jakože máme rádi třeba nějakou herní společnost nebo tak a ty většinou vyrábí spíš ty kooperativnější hry. Ale na tom Nintendu ještě, na naší starší konzoli, tak tam ještě byly i hry, který byly i proti sobě. A byly docela často. Ale tam jsem vždycky prohrávala, takže mě to nebavilo.

VÝZKUMNÍK: Jo. Když jste takhle hráli proti sobě, to znamená teda, že jeden vyhrál a jeden prohrál, dovedu si představit, že třeba jako to zanechalo nějakou pachut' i potom, když jsme potom nehráli. Jakože jste na sebe třeba byli naštvaní jako ještě po tý hře. Jako představuju si to správně, nebo to tak nefungovalo?

RESPONDENT: Já jsem spíš měla motivaci se zlepšovat. Nebo měli jsme tam jednu hru s autíčkama, a tam jsem... Když mi bylo sedm, tak jsem to hrála každý den, abych v tom byla nejlepší, a teď jsem v tom nejlepší z rodiny. Díky tý práci. Ale vždycky mě v tom porážela ségra a mně se to nelíbilo, takže jsem si chtěla... Chtěla jsem se jako zlepšit, abych byla profesionální autojezdec.

VÝZKUMNÍK: Máš docela silnou vůli, ty jo, že tě to neodradilo, že to jako... A máš těžkou pozici, že jo.

RESPONDENT: Není to úplně nudný ta hra, že jo, takže...

VÝZKUMNÍK: To je těžká pozice toho nejmladšího vlastně. A ze začátku, jako teď v uvozovkách, toho nejnešikovnějšího nebo nejmíň schopnýho, tak to je dobrý, že tě to jako bičovalo spíš k tomu výkonu, než jako že by tě to nějak frustrovalo extrémně. Pojďme to zkusit nějak jako obecně hodnotit, jo. Jo, zase těžká otázka na nějaký shrnutí, ale zkusíme to.

Tvoje role mladšího sourozence. Když se bavíme o těch obrazovkách. Spoustu jsme toho řekly, ale pojďme to shrnout. Jaký to má pozitiva, jaký to má negativa.

RESPONDENT: Tak pozitiva to má, že rozumím víc těm věcem tak nějak a jsem už tak nějak vychovávaný s tím jako mobilem v ruce, řekněme, i když ho mám asi od třetí třídy až. Takže prostě rozumím automaticky věcem, který by se třeba museli učit. Ale zároveň nade mnou mají nějakou tu větší kontrolu nebo ví víc, co dělám a tak. Mám jako menší autonomii. A nemůžu si prostě jenom tak koupit videohru, musím jít za svým tátou, abych mu mohla dát peníze, aby on to moh elektronicky tam zařídit, abych já mohla zadat kód do karty a aby se to pak přetáhlo na jinej počítač a abych já si mohla zahrát tu jednu videohru. Takže je to takový, že musím jim to vždycky dobře prezentovat tu videohru, o který jsem zrovna slyšela někde na internetu.

VÝZKUMNÍK: Jo, že máš jako schvalovací komisi, jestli jako tahle hra je dobrá.

RESPONDENT: A hlavně já vždycky říkám, že si to zaplatím, ale potom na to většinou zapomenu, a to je nejlepší teda. Ale...

VÝZKUMNÍK: To je dobrý, to bych taky potřebovala. To je fajn. Jo. A tohle to, co říkáš teda, nějaký to schvalování nebo to, že to musíš řešit s tím tátou, do toho taky nějak spadaj jakoby ségry? Podílí se nějak na tom rozhodování? To znamená, že třeba se za tebe přimluví u táty?

RESPONDENT: Jo. Když třeba najdem nějakou hezkou videohru, co chcem hrát všichni, tak tam jako naběhnem všichni na něj. A takhle to bylo i mimo ty technologie, tak třeba teď chcem jít se ségrou na Rock for People a přesvědčujeme rodiče obě tak nějak jako společnejma silama. Abychom to měly na jeden den. A vypadá to, že nám to vyjde.

VÝZKUMNÍK: Super, tak držím palce, to je jako ohromnej zážitek asi. Já jsem tam nikdy nebyla, ale vždycky vidím ty fotky, jako ohromná párty.

RESPONDENT: A je tam jeden den ségry oblíbená, nejoblíbenější jako kapela a moje taky, takže je to jako... Chtěly bysme tam na ten jeden den, co by...

VÝZKUMNÍK: Aha, co je to za kapely?

RESPONDENT: Ona miluje Avril Lavigne a já mám ráda Bring Me the Horizon. A jsou v jeden den.

VÝZKUMNÍK: Super, ty jo. To jsem nevěděla... Teď jako si přijdu strašně stará, ale vůbec jsem nevěděla, že ještě zpívá Avril. Ale to jde úplně teda mimo mě. Využíváš třeba tuhle

strategii jako cíleně? Že víš: Ty jo, teď bude asi těžký o tomhle tat'ku přesvědčit, jdu nejdřív přesvědčit ty ségry, aby mi pomohly.

RESPONDENT: Spíš napřed to zaprezentuju jim a doufám, že se to bude líbit jim, aby byly na můj straně v tom.

VÝZKUMNÍK: Jo. A shodnete se většinou.

RESPONDENT: Řekla bych, že spíš jo, ale úplně to nemám jako... Úplně nemám to vypočítaný nebo jak to říct.

VÝZKUMNÍK: Jasně. Když se stane, že jako buď ségry nebo táta, je to teda jedno, s tím nesouhlasí, s tou hrou. Je to většinou jakoby proto, že maj pocit, že to nestojí za ty peníze, nebo je něco, co jim vadí třeba obsahově? Jo, že, plácnu, třeba nechtějí, aby to bylo střílečka nebo něco takovýho.

RESPONDENT: To spíš je to kvůli tomu, že můj počítač něco neuběhne, takže by to muselo bejt na nějakou jinou konzoli, kde jsou zase další komplikace a tak. A někdy... Jako většinou je to tak, že táta říká, že chce koupit hrozně novej počítač, na kterým to všechno už poběží, ale pak to nikdy neudělá a tak.

VÝZKUMNÍK: Jo, takže je to spíš technický, než že by jim vadil nějaký konkrétní obsah.

RESPONDENT: No, já už asi od osmi let hraju hru Skyrim, což je z té série Elder Scrolls, a tam jako je to hra, kde máš volnou vůli, ale dost často je tam jako zabíjení. A ta hra byla tak jako tři roky hlavní faktor můj osobnosti a byla to jediná věc, o který jsem dokázala mluvit. Takže myslím, že jako obsahově to tolik nevadí, dokud bych se nezačala chovat... Dokud bych jako nezačala tady zabíjet někoho v reálným světě. Ale jako mí rodiče i ségry tak nějak jako ví, že to není úplně... Videohry, že by způsobovaly... Psychopaty z nás dělaly a takovýhle věci. Že oni to chápu tak nějak, oni tu hru hrajou taky.

VÝZKUMNÍK: Jo, rozumím. Ještě mě zajímá jako jedna věc, teďka skočím trošku někam jinam, ale vzpomněla jsem si. Je něco, co jsi třeba ségrám v těch obrazovkách jako záviděla? Že...

RESPONDENT: Tak dokud jsem neměla telefon, tak jsem jim záviděla, že mají telefon. A tam mě vždycky třeba na půl hodiny pustila, abych si zahrála Subway Surfers nebo něco takovýho. Takže jsem jim samozřejmě záviděla, že oni si na něm můžou hrát jako pořád a nedělaj to pořád, když já na to se dostanu jenom takhle občas. A když moje ségra dostala

notebook, tak na něm měla právě tu hru, kterou hraju už takhle hrozně dlouho, a to jsem jí záviděla, že tam k té hře taky má přístup vždycky. A já k ní měla přístup, jen když ona byla doma. Ale vždycky když byla doma, tak jsem toho využila teda.

VÝZKUMNÍK: Tak zase to je dobrý, že ti ségry jakoby poskytly tady tohle to, že se s tebou podělily.

RESPONDENT: A většinou jsem musela jako něco pro ně udělat nebo něco uklidit nebo tak.

VÝZKUMNÍK: Jo takhle, takže to byl takovej vlastně výměnej obchod.

RESPONDENT: A nebo když oni něco provedli a já slíbila, že to neřeknu, tak mě tam pustili.

VÝZKUMNÍK: Hustý.

RESPONDENT: Já si pamatuju, že jednou ségra mě provázela na karate kroužek a řekla mi, že to vezme nějakou zkratkou. A kvůli ní jsem tam přišla asi o půl hodiny pozdějš. A to mě tehdy nechala na tom počítači celej den, no.

VÝZKUMNÍK: To je dobrý, ty jo.

RESPONDENT: Za to, že to neřeknu.

VÝZKUMNÍK: To je úplně... Ted'ka jako odkrýváš takový nový téma, jaký hrajou ty obrazovky vlastně...Jakou roli můžou hrát v životě těch sourozenců. To jsem ještě od nikoho neslyšela, tak to je pro mě hodně zajímavý. To je hustý, ty jo. Ted' přemejšlím, ty jo, jaký to všechny může mít dopady a jak se to může využít. Děje se tohle třeba taky... Tys mi říkala, že ty máš tu večerku nějakou nebo že máš nastavenej ten časovej limit a že ségra ti to občas jako... Ne občas, že ti to často jako kontroluje a že je na to taková jako zaměřená. Jde třeba ségra za rodičema a řekne jim to?

RESPONDENT: Ona nevidí tolik ten telefon, ale to je spíš s nějakýma večerkama a tak. Ale jako ráda to řekne rodičům, protože má ráda, když jako může bejt ona ta lepší sestra.

VÝZKUMNÍK: Jo, rozumím. A snažíš se třeba taky nějak takhle vyjednávat? Jakože nabízíš ty třeba nějaký, nevím, když uklidíš tohle nebo tak?

RESPONDENT: No, já nemám tolik co nabídnout. Já jim úplně nemůžu, že jo, dát nějaký videohry nebo tak, takže je to takový.

VÝZKUMNÍK: Pravda, ty asi úplně nemáš jako něco, k čemu oni by neměli přístup, co?

RESPONDENT: Takže je to taková jejich zbraň starších sourozenců než moje.

VÝZKUMNÍK: To je dobrý, ty jo. To je zajímavý. To si musím napsat a na to se musím ptát ostatních, jestli to u nich taky funguje, protože na to mě nikdy jako nenapadlo se zeptat.

Vůbec mě nenapadlo, že to takhle vlastně plní takovejhle účel. To je super. To si budu pamatovat, až budu mít... Já mám teda holčičku, tý je zatím rok, ale tak až bude starší a bude mít sourozence, tak na to budu dávat pozor, jestli takhle neobchodují. To je skvělý.

RESPONDENT: Ale jednou jsem pro ní třeba udělala do... Taky do školy nějaký kvíz o Harry Potterovi, kterej potřebovala, aby udělala... Prostě chtěla nějaký kvíz do něčeho do školy.

VÝZKUMNÍK: Já vím, musela jsi vyplňovat dotazník. Do který koleje patříš, ne?

RESPONDENT: No, tak ten jsem vyrobila já jí ty otázky.

VÝZKUMNÍK: Jo takhle.

RESPONDENT: A za to jsem já mohla... Nebo ona si je pak jako upravila samozřejmě, ať tam nejsou jako pravopisné chyby a tak, ale za to mě ona pustila k počítači právě na celý den, celou noc, celý týden. A byla na mě extra hodná, takže se to vyplatilo.

VÝZKUMNÍK: To je dobrý. Já myslela... Protože my jsme museli hledat lidi, který to vyplní ten dotazník, jako který nám dají ty odpovědi. Takže já myslela, že tys vyplňovala. A tys jí psala otázky, tak to je super.

RESPONDENT: Doufám, že jsem neprozradila teď nějaký tajemství, jo.

VÝZKUMNÍK: Ne, já samozřejmě sěgře jako vůbec říkat nebudu, ani mě jako... Je mi úplně jedno, teď myslím jako v dobrým, jestli to dělala sěgra nebo kdokoliv jinej. To vůbec jako se neboj Jen mě to baví, jakoby jak to funguje takhle jako výměnej obchod, tak to teďka nad tím přemejšlím. Super. Já si myslím, že jsme jako asi pokryly tak nějak, co já jsem si myslela, kam to bude směřovat tenhle ten rozhovor. Je třeba něco, co, když ti sěgra řekla to téma, o kterým se budeme bavit, tak co ty sis myslela, že budeme probírat a já jsem se na to třeba nezeptala?

RESPONDENT: Hm, já myslela, že to bude hodně o videohrách, já ráda mluvím o videohrách a k tomu jsem se dostala, takže...

VÝZKUMNÍK: Jo? Super.

Respondent č. 5

VÝZKUMNÍK Tak jestli mi nejdřív, prosím tě, můžeš říct, jak to teda máš se ségrou. Vy jste dva, kolik vám je? Kdo je mladší, kdo je starší?

RESPONDENT Já... Mně je dvacet pět, sestře je devatenáct, což je o šest let jsme. Ona je mladší.

VÝZKUMNÍK No a jaký obrazovky jsou pro vás aktuální? Předpokládám, že už asi máte jako každé svoje zařízení, co tak používáte?

RESPONDENT Jako každé sám kdyžtak i?

VÝZKUMNÍK Jo.

RESPONDENT Jo. Tak... No, oba máme mobil, jeden, počítač, jako notebook svůj každé. A ona k tomu má ještě tablet. A já nic víc.

VÝZKUMNÍK Jo. Máte jako nějaký společný zařízení? Třeba doma společnou televizi nebo počítač nebo něco.

RESPONDENT Jo, televizi jo. Tu máme jednu v obejváku, na kterou koukaj všichni, ale jinak nic.

VÝZKUMNÍK Jo. Koukaj všichni, takže je to pro vás nějaký jako společný... Společná aktivita?

RESPONDENT Jojo, to určitě, vždycky byla.

VÝZKUMNÍK A vždycky byla, říkáš, super, pamatuješ si, co byla jako první třeba obrazovka, se kterou jste přišli jako děti do styku? Když se budem bavit o tý historii.

RESPONDENT Jako já sám za sebe, nebo i jako když už byla ségra.

VÝZKUMNÍK Jako i ty sám za sebe, co si pamatuješ, a pak k tomu dodáme tu ségru.

RESPONDENT No určitě to byla televize asi. Jako já sám i potom s ní, protože za nás nebo aspoň za mě, že jo, ty telefony nebyly moc. No jako vůbec, já jsem první telefon měl ve třetí třídě. A nic jinýho vlastně, no. Počítač jsme měli vlastně až, nevím, když jsem byl v pátý třídě třeba.

VÝZKUMNÍK A měls nějaký pravidla ohledně televize jako od vašich nastaveno? Jako časový nebo třeba obsahový a tak?

RESPONDENT No, když byli doma, tak určitě.

VÝZKUMNÍK Jo takhle.

RESPONDENT Jako já si pamatuju, že jsem jako spoustu věcí vlastně objevil podle mě skrz televizi, protože jsem jako na ní trávil hodně času, no, jakože jsem přišel ze školy a když jsem jako neměl co dělat, tak jsem čuměl na televizi. A myslím si, že jako pravidla určitě byly, takovýto jako koukat jenom do nějaký doby, pak spát. To bylo i o víkendu, výjimkou byly maximálně, když šli naši na bál a hlídala nás babi, tak to bylo v její režii.

VÝZKUMNÍK Babička byla benevolentnější?

RESPONDENT Jojo, často, často. A jako přemejšlím s tím obsahem, jako ono tam nebylo moc co kontrolovat. Vím, že mámě se nelíbilo, když jsem se díval na Simsony, ale vzhledem k tomu, že jsem se díval s tátou, tak to bylo jako... Tak neměla moc jako moc. Takže jako v tomhleto nějaký jako seriály nebo filmy, jako když u toho byla, tak jako nekoukejte na to, protože to je pitomý. Nebo něco, v něčem jí to vadilo, ale jinak vlastně ne. Vím, že i jako naši měli prostě spoustu dývýdýček a kazet a myslím si, že je úplně nenapadlo jako je schovávat vlastně. A já jsem tam tenkrát poprvé viděl Prcičky, protože jsem si našel dývýdýčko, že jo. Takže jsem byl dost male. Nebo ne malej, nevím, kolik mi bylo, to je jedno. Ale najednou jsem objevil jako tyhle filmy.

VÝZKUMNÍK Jo. Když do toho přišla ségra, tak to už vlastně, ty seš o šest starší, to je docela velkej rozdíl. Jako našli jste v tej televizi nějakou společnou řeč? A kdy, jako jak moc musela ségra dorůst, abyste tam našli nějakou společnou aktivitu?

RESPONDENT Přemejšlím, no. Já myslím, že vlastně tak napůl, jo. Jakože v něčem určitě jsme koukali jako všichni. Ale je pravda, že když byla malá, tak my jsme měli jako... Dřív jsme měli dvě televize, to vlastně máme i teď, ale no to je jedno. Vždycky ta druhá televize byla jako v ložnici našich. Takže tam jsme se třeba jako někdy rozdělili, ale zároveň večer, když prostě už oni si chtěli jít lehnout nebo jeden z nich třeba, a my jsme ale furt chtěli koukat, tak prostě jsme se museli dohodnout. Takže určitě jsme někdy jako zápasili o to jako, na co budem koukat, protože ten chtěl to a ta chtěla to. Ale nevybavuju si jako nějaký velký konflikty kvůli televizi. Podle mě jsme se tak nějak jako shodovali docela.

VÝZKUMNÍK Jo. Takže to bylo spíš jako vzájemný nějaký dohodnutí, nebylo to, že ty jako ten starší sourozenec diktuješ ten program.

RESPONDENT Nevím vlastně, fakt, ty jo, to je...

VÝZKUMNÍK Jo, to už je dlouho, no.

RESPONDENT Právě, právě. Ale... No jako takhle, já myslím, že jako často to končilo tak, že když jsme se nemohli dohodnout, tak přišla rvačka o ovladač a já jsem vyhrál. Takže proto si to možná jako nevybavuju, podle mě možná třeba ségra řekne i něco jinýho možná. Ale já si myslím, že jako když už jsme se rvali, tak vlastně bylo často asi po mém. Nebo maximálně, když ona jako spustila nějaký svý obranný reakce, brečení, tak jako vlastně zakročili rodiče a bylo po jejím.

VÝZKUMNÍK Takže rodiče občas jako zasahovali tady do těch vašich...

RESPONDENT Jojo, no určitě do toho zasahovali. A já myslím, že ono vlastně... Já hrozně přemejšlím, na co ona mohla koukat, jo. Jakože že si myslím, že tam moc věcí jako nebylo pro ni v té televizi. Pro ty maličké děti prostě, tenkrát jako pohádky moc nefrčely odpoledne, takže já když jsem jako... Buď jsem byl ve škole, anebo když jsem přišel, tak jsem se díval já na něco, protože pro ni tam nic nebylo.

VÝZKUMNÍK Jo. Říkals, že občas jako trošku obcházel pravidla nebo to, co vaši vám dovolovali. Co ségra na to, napráskala tě třeba? Nebo držela s tebou? Jako zaregistrovala to vůbec?

RESPONDENT No, já jsem to schovával i před ní, myslím. Jako spoustu věcí, na co jsem jako... Když jsem na něco jako koukal, tak to. A jestli o tom věděla, tak to nepráskla, si myslím. Jo, jakože takový ty věci, co nám zakazovali explicitně, jako třeba ty Simpsony, tak to se dívala taky. A jako nebonzovala.

VÝZKUMNÍK Jo. Počkej jako ségra se dívala sama o sobě, nebo ty, když sis to pustil, taks jako to pustil i ségře?

RESPONDENT Jako se mnou, se mnou.

VÝZKUMNÍK Jo. A nikdo to teda neřekl rodičům, jo, drželi jste spolu.

RESPONDENT Jojo.

VÝZKUMNÍK Měla ségra taky nějaký pravidla o těch televizích? Tak jak ty říkáš, žes měl časově omezeno, tak jestli to bylo jako nějak na stejno se ségrou.

RESPONDENT Já myslím, že jako v tomhleto naši byli vždycky jako nastejno. Že nám povolovali a zakazovali stejný věci, maximálně tím, že mezi náma je jako velkej rozdíl, tak si myslím, že třeba já jsem mohl kousek dýl koukat nebo tak. Ale jinak jako pravidla jsme měli oba stejný, maximálně se lišilo v tý jako kvantitě to pravidlo.

VÝZKUMNÍK Jo, jo. Ségra se to taky snažila obcházet? Nebo zaregistrovals to zase ty?

RESPONDENT No jako určitě, určitě se snažila jako, obzvlášť vlastně jako tam bylo blbý, že jo, že prostě jsem třeba mohl fakt dýl než ona, protože jsem byl starší. A to se jí nelíbilo, že jo, jako proč on může dýl než já. Takže jako chtěla, no, zůstat. Ale podle mě ona šla spíš do toho, že se jako dohadovala. A někdy třeba jen tak jako zůstala, a tak zůstala, no. A když si toho naši nevšimli, tak si toho nevšimli.

VÝZKUMNÍK Jo. Takže role tvoje byla v tom, žes ji jakoby nechával. Nebyls ten, kdo jako dohlíží na to, aby ty pravidla dodržovala.

RESPONDENT Myslím, že ne, myslím, že jsem jako v tomhleto ji nechával, když mě neštvala. Když mě štvála, tak to byla dobrá zbraň.

VÝZKUMNÍK Jo. Možná ještě jako spouště věcí nerozuměla, když jste se dívali jako na ty pořady, kterýs chtěl ty. Ptala se tě na to třeba někdy nějak? Chtěla vysvětlit, já nevím... Ty Simpsonovi jsou takový občas docela jako explicitní, že jo, ty témata jsou tam takový ne úplně dětský.

RESPONDENT Ty jo, nevím, jako já si myslím, že se určitě na něco někdy mohla zeptat. Ale jako že bych si nějak konkrétně vybavoval, že u něčeho se jako ptala víc, u něčeho míň, to nevím.

VÝZKUMNÍK Jojo. Asi směřuju tam, jestli jakoby jste si povídali o tom obsahu. Jestli jste vedli jakoby nějakou konverzaci, jestli tys jí jako vysvětlovat, co se tam děje. Nebo jestli jste spíš jako koukali vedle sebe, jestli jako rozumíš tomu, o co mi jde.

RESPONDENT No, dřív určitě jsme si o tom ani nepovídali, si myslím. Jako až teď třeba jako sem tam, když sledujeme podobný věci, tak se o tom pak bavíme, ale my jsme se asi nikdy moc nebavili takhle o tom, na co koukáme.

VÝZKUMNÍK Jakože ani když koukáte spolu, ani o tom, jak ty obrazovky užíváte jako každéj zvlášť.

RESPONDENT No, ani jedno jako. Dřív určitě ne.

VÝZKUMNÍK Jo, říkáš, že teď se o tom bavíte, teď jako taky je to pro vás nějakéj společnej prvek?

RESPONDENT Jo, seriály určitě jakože. To když se díváme na nějakéj společnej, což není teda úplně často, že jo. Každéj máme trochu jinej vkus. Ale když, tak to jako probíráme ty seriály.

VÝZKUMNÍK Jo. A společnej jakoby každéj se díváte na ten stejnej seriál, ale zvlášť, nebo fakt máte jako společnej...

RESPONDENT Jojojo, třeba jako i jako v jiným čase, jako že prostě jeden z nás už ho viděl a druhéj na něj zrovna kouká nebo tak.

VÝZKUMNÍK Spoilujete si?

RESPONDENT No, to ne, to našťestí ne.

VÝZKUMNÍK To je dobrý.

RESPONDENT Ale no, tak nějak probíráme ten děj. Víím, že třeba na Papírovej dům, když jsme... Já jsem koukal asi až po ní, takže jsme to jako probírali. A já jsem chtěl třeba vědět nějaký jako věci a ona mi to nechtěla říct, že jako nebude spoilerovat.

VÝZKUMNÍK Jo takhle, takže tys jako chtěl a ségra nepovolila.

RESPONDENT No, no, no.

VÝZKUMNÍK To vůbec neznám ten...

RESPONDENT Jo, La casa de papel, neznáš?

VÝZKUMNÍK Vůbec nevím. Ale poslouchám podcast Opravdové zločiny a tam o tom mluví strašně jako často, jako že to je paráda.

RESPONDENT Hustý. No protože to je paráda, to je fakt dobrej seriál.

VÝZKUMNÍK Jo? To je inspirace. Kromě teda tý televize, měli jste třeba nějaké jako společnej počítač? To hodně slyším, že byl jako jeden stolní v tý rodině.

RESPONDENT Jo, byl, no. Až později teda, až... No, já jsem byl v té páté třídě třeba, tak od té doby jsme měli počítač.

VÝZKUMNÍK Jo. To pro vás byl nějaký jako společný prvek? Jako že jste spolu třeba hráli hry a tak?

RESPONDENT No, já myslím, že ne, protože jako podle mě sestru to nikdy nebavilo, jako tyhle věci vlastně. Protože ono jako ani ty hry jako na to nebyly moc. Protože úplně první počítač, co jsme měli, byla ještě ta bedna jako dozadu.

VÝZKUMNÍK Jasně, tam byl vláček.

RESPONDENT Jojojo, vlastně tam nebyly hry pořádně ani pro mě, natož pro ni, takže tam, si myslím, že nic moc jako nebylo. A pak když jsme měli jako lepší komp, tak taky si nevybavuju. Ona podle mě jako nikdy nehrála vlastně hry třeba. Určitě jako když byla starší, tak tam třeba koukala jako na videa, si myslím, nebo něco takovýho. Ale...

VÝZKUMNÍK Spíš teda jako každé zvlášť jste to užívali, než jako že...

RESPONDENT Jo. Určitě, to si myslím, že jo. Ještě my jsme ho měli tak pitomě, že jsme na to podle mě ani nemohli koukat na nic jako spolu. Že bychom si třeba jako na tom počítači pustili něco a koukali společně, to si myslím, že taky nebylo.

VÝZKUMNÍK Jo. Takže počítač vlastně jste užívali spíš jako každé zvlášť. A ty seš jako hrovej? Ty říkáš, že ségru to moc nebaví.

RESPONDENT Já jsem hrál hodně, já jsem jako... Právě já jsem jako i chtěl kvůli tomu počítač jako vždycky předtím, tak abych mohl jako smažit. Takže já jsem jako dlouho, dlouho hrál hodně hry.

VÝZKUMNÍK Jo. Snažil ses ségru k tomu dokopat třeba? Abys měl doma jako toho partáka? Nebo spíš jsi nechtěl?

RESPONDENT Ty jo, takhle jsem to asi nikdy nebral. Jakože si myslím, že kdybych měl bráchu, tak to jako přes ty hry jako jedem. Ale ségru naopak jsem se jako snažil, aby mi do toho nekecala a aby jako, potom, že jo, když už byla taky starší, tak nějak jsme museli o ten počítač dělit, tak jsem se jako hodně snažil, aby ten počítač nepotřebovala. Aby ho jako nechtěla, abych mohl já hrát.

VÝZKUMNÍK A ségra se ti do toho snažila kecat, nebo jí to bylo jedno?

RESPONDENT No ona jenom podle mě jako chtěla ten svůj prostor na počítači jakoby. Aby si tam mohla dělat něco svého.

VÝZKUMNÍK Jo. Měli jste na tohle nějaký pravidla? Jakože jak se vystřídat a jak to udělat. Nebo to bylo na vaší domluvě?

RESPONDENT No...

VÝZKUMNÍK To se ptám docela na historii, co?

RESPONDENT Já právě hrozně přemejšlím, protože já si myslím, že naši to nikdy jako neurčili jako: Tak a každé hodinu. Ale prostě: Tak ty teď jdi a pak se vystřídáte s N.. Tímhle stylem a prostě jsme se nějak potom museli vystřídat, no. Že třeba přišli a posledních dvacet minut, nevím, něco takovýho. Jakože dohraj to a předej. Jako takhle jsme se určitě domlouvali přes naše, protože myslím, že sami bysme se moc jako nedomluvili.

VÝZKUMNÍK Jo. Nebyl jste schopný najít nějaký jako kompromis v tomhle.

RESPONDENT Hm, těžko si myslím. Že jako v tom spíš jsem... Jako já jsem třeba hodně hrál jako s kámošema, že jsme si u toho jako volali, že jo, tak to jsem nechtěl jako pouštět.

VÝZKUMNÍK Jako říkají mi ty starší sourozenci, že jim pak ty mladší jakoby stojí za žádama a kecají jim do toho a poslouchaj, co dělaj a tak. To si dovedu představit, jako dělo se tohle u vás? Ne?

RESPONDENT Myslím si, že ne. Jako fakt jsem vlastně jako hrál jako střilečky a nějaký jako drsný hry. Nebo ne drsný, ale prostě jako takový jako buď s vojenskou tematikou nebo nějaký rytíři a takový jako věci. A to si myslím, že ji nikdy ani nezajímalo. Že by tam jako stála a že by mi radila třeba nebo něco takovýho?

VÝZKUMNÍK Ne, spíš jakoby teď mě to napadlo v souvislosti s tím, že jsi volal s těma kamarádama, víš, jestli ti jako nenarušovala to soukromí tohohle.

RESPONDENT Jo takhle, jako že by jen tak tam plácala nějaký blbosti. No to určitě dělala, si myslím.

VÝZKUMNÍK No, nebo poslouchala, jako o čem se bavíš a tak.

RESPONDENT To si myslím, že dělala, no. My jsme měli pokoj spolu teda, to je důležitý vlastně. Takže určitě tam byla, když jsme něco takovýho dělali, a plácala nějaký blbosti, protože jsem zrovna něco řekl.

VÝZKUMNÍK Bylo to pro tebe jako citlivý, tohleto narušení soukromí, nebo jste na to byli tak zvyklí, když jste to měli vlastně od malička?

RESPONDENT Myslím, že to jako bylo v pohodě. Fakt vlastně my jsme jako od malička měli pokoj spolu, takže to bylo taková jako samozřejmost. Jakože jo, bylo to takový prostě: Vypadni, jdu hrát, takže prostě jako... Nebo ona: Vypadni, jdu telefonovat. Nebo něco takovýho. Jsme i třeba jako si vyklízeli prostor, jakože jsme šli do obejváku a tak. Ale jako že by mi to nějak jo vadilo, že tam zrovna někdo je, když jako něco dělám, tak to ne.

VÝZKUMNÍK Jo, tak to jste asi neměli nějakej vyloženě... Že by se vám stalo jakoby, že byste si vlezli do soukromí ve chvíli, kdy to opravdu nebylo vhodný. Že jako třeba slyším, že jeden se zapomene odhlásit z Facebooku, tak mu ten druhý jako vlezte třeba na ten Facebook. A vůbec třeba takovýhle jako... To soukromí má, že jo, spoustu podob v tom digitálním světě.

RESPONDENT To je pravda, no.

VÝZKUMNÍK Dělali jste si něco takovýho?

RESPONDENT Ne, myslím, že ne. Jako jestli, tak tam je... Myslím, že tam jako jedine hrozilo to, že ona by tam vlezla mně. Protože ona když měla Facebook, tak už byla jako velk... Nebo jako tak už.

VÝZKUMNÍK Tys byl dospělej v podstatě.

RESPONDENT Jo, nonono. Že už to možná měla i jako na telefonu třeba rovnou, jo, jakože na počítači ho možná ani nezažila, ale to nevím. Takže ona tam mohla vlézt mně a jestli mi tam někdy vlezla, tak já o tom jako nevím. A možná ani ne, já přemejšším teďka, že jsme na tom počítači možná měli oddělený profily.

VÝZKUMNÍK Jo, že by se tam stejně nedostala.

RESPONDENT Že by se tam nedostala, protože se ty hesla ukládaly na... Anebo jsem si snad ani neukládal hesla, možná právě kvůli tomu, aby mi tam nikdo nelezl. Ale to už bych kecal teďka. Ale nepamatuju si, že bysme se v tomhleto nějak... To až teď, jako že si třeba čumíme do mobilu jakoby, když tam někdo... Když jsme jako vedle sebe.

VÝZKUMNÍK Jo? Vy jste do toho dorostli tady do tohoto.

RESPONDENT Jo, přesně, teďka prostě když ona je na mobilu, tak já koukám, s kým si píše a tak. Kontroluju.

VÝZKUMNÍK Jo kontroluješ ségru.

RESPONDENT Ne, si dělám srandu, ale...

VÝZKUMNÍK Ona o tom ví jako, když jí tam koukáš?

RESPONDENT Jo, jo. Vzteká se, ať jí tam nekoukám. Ale jako jsem vždycky zvědavěj jako s jakým klukem si píše a tak. Ale jinak jako že bychom si nějak jako lezli do zařízení, to neděláme.

VÝZKUMNÍK To je zajímavý jako. Máš ségru potřebu kontrolovat tady v tomhle?

V digitálním světě. Cítíš nějakou zodpovědnost za to třeba?

RESPONDENT Jako kontrolovat ne, nemyslím si, že bych měl jako potřebu jí jako říct: Tak a teď mi ukaž prostě, co sis s tímhle debilem psala. Nebo něco takovýho. Ale jako cejtím tam tu starost, i jako v souvislosti s těma sítěma jakože. Aby tam prostě nepřidávala nějaký blbosti nebo aby jako... Tak to, s kým si píše, jako neovlivním ani, že jo, ale spíš prostě to jako беру celkově, s kým se jako stýká, tak o to mám zájem. A když je to někdo, o kom vím, že není úplně jako... Nebo prostě koho nemám rád, tak s tím mám problém. Ale jinak jako... Jinak asi ne.

VÝZKUMNÍK Jo. Takže ta starost jde spíš jakoby tím směrem, s kým se stýká, než jako tím směrem těch digitálních technologií obecně.

RESPONDENT Jo, jo, jo. Jako co dělá na internetu, mi vlastně je jedno. Nebo ne jedno, ale nějak si myslím, že tam to jako za prvé nemám moc možnost jako kontrolovat, a ani si nemyslím, že to jako je na mně jakoby tahle starost, že... A i mi přijde, že ona jako nějak je opatrná, že se tam jako chová dobře.

VÝZKUMNÍK Jo. Takže se nebojíš stran nějakých těch rizik, já nevím, únik osobních údajů, nějaký takový ty paywallový věci a tak.

RESPONDENT No, myslím, že ne. Jako že jsme... Tohle jsme jako řešili už dřív, když jako si zakládala všechny ty věci, začla nakupovat přes internet a tady to. Tak třeba táta to jako hodně řešil, aby to jako měla všechno v pořádku. A já jsem s ní řešil jako, co všechno si tam má za údaje dávat a nemá. A oni to i mají docela ve škole, mi přijde, jakože takový to jako komu nepsat nebo co komu neposílat a takhle. Takže myslím, že je v pohodě s tímhle tím.

VÝZKUMNÍK Jo. Říkáš, že školil táta, školil jsi ty. Táta tomu rozumí jako dobře tady těmhle rizikům? Protože je to jiná generace.

RESPONDENT No, jasně, no. Jo, podle mě ne že by tomu jako rozuměl, to on jako Facebook má podle mě třeba jako rok teďka teprve, ale on je takovej jako hodně opatrněj jako na všechno. A i na tohle teda. Jo, ještě jak on je jako policajt, takže je takovej jako...

VÝZKUMNÍK Zná to z té horší stránky.

RESPONDENT No, přesně, že jako ví, co všechno se dá potom jako vytáhnout nebo co se jako stává, když to někdo jako nějak sdílí a takhle. Tak je na to... Skrz tohle ji jako varoval. Ne že by jako rozuměl tomu, jak funguje Facebook algoritmus a takový věci, to vůbec podle mě. Ale nějak jako radil.

VÝZKUMNÍK Jo. Mě totiž napadlo, jestli tam funguješ jako nějakěj informátor toho táty, víš? Jakože třeba přijde za tebou: Hele, ségra začala používat tohle, co si o tom myslíš? Jako co s tím máme dělat?

RESPONDENT Ne takhle úplně, že by jako... Málokdy podle mě přiznaj jako, co si o tom ty myslíš, já to nevím. Ale jo, jako ptaj se hodně. Jako mě přijde, že hodně jsem tam jako technickej guru v naší rodině. Protože prostě ani jeden.... Jako přesně, jsou jiná generace, moc tomu nerozuměj, takže jako když je nějaký... Něco s technologiema celkově, tak to choděj za mnou.

VÝZKUMNÍK Jo. Chtěj někdy po tobě, aby tys jako šel za tou ségrou a nějak ji jako ovlivňoval?

RESPONDENT No, určitě jo. A i jako ségra zase zpátky za našima. Jako když prostě chtěla počítač, tak jako já jsem měl bejt ten, kdo zpropaguje, že potřebuje Macbook prostě za každou cenu. A naši pak se jako zase zpátky ptaj, jako jestli teda ten iPhone je vopravdu důležitěj, nebo si vystačí se Samsungem prostě.

VÝZKUMNÍK Jo. Takže seš v tom takovej prostředník.

RESPONDENT No, jo, asi jo.

VÝZKUMNÍK Za koho víc jako lobuješ? Většinou se přikláníš k ségře, nebo seš spíš ta rodičovská strana?

RESPONDENT No, já myslím, že jako aniž bych měl preferenci lidskou, tak prostě jsem jako na ségry straně, protože mi to jako dává smysl. Jakože jako chce věci, se kterejma jako souzním třeba. Jakože vlastně...

VÝZKUMNÍK Má rozumný požadavky, není to jako něco...

RESPONDENT No, jako rozumný vlastně moc nejsou, jo, protože podle mě vůbec nemá představu o tom, kolik co stojí. Nebo teď už jo, ale neměla rozhodně. Ale zároveň jako chápu, že prostě chtěla třeba ten iPhone třeba zrovna, protože prostě mi to taky přijde jako dobrý telefon. A třeba u toho počítače, si myslím, třeba jsem pak byl hodně nestranný vlastně, jo, že prostě jsem jako všem tam říkal, co to jako má a nemá. A ať se jako rozhodnou oni, že to jako hodně nechávám na nich.

VÝZKUMNÍK Jo. Není ti to nepříjemný, jakože vlastně máš na tom trošku zodpovědnost, tady na těch rozhodnutích?

RESPONDENT Ty jo, v těchhle věcnějších věcech vlastně ne. Mně to jako přijde takový jako... Já si možná připadám i důležitější díky tomu. Že tomu jako rozumím, tak můžu k tomu něco říct. A oni jako poslouchaj, co říkám.

VÝZKUMNÍK Jo. Je to tvoje pozice technického guru u vás v rodině, nebo to funguje i jako vůči tobě se ségrou, že třeba když ty něco chceš, tak oni se ptají ségry, co si o tom myslí a jestli je to jako oprávněnej požadavek?

RESPONDENT To si myslím, že takhle zpětně nefunguje, no.

VÝZKUMNÍK Jo. Takže je to vopravdu tvoje nějaký...

RESPONDENT Podle mě jo, asi jo. Asi jo. To bylo i teď naposled vlastně, ona si jako řekla, co chce za sluchátka, a naši, aby jako prostě řekli ok a nějak jí jako uvěřili, že to je v pohodě, tak stejně šli jako za mnou jako jestli jsou dobrý prostě. A najdi nám je, kde se daj koupit prostě. A tak.

VÝZKUMNÍK Zajímavý. Myslíš, že je to tím, že jako seš kluk? Nebo že seš starší?

RESPONDENT Obojí si myslím.

VÝZKUMNÍK Obojí.

RESPONDENT Ale jako to klučičictví tam bude hrát jako roli, si myslím.

VÝZKUMNÍK Vypadá to, že je to jako hodně genderově tohleto založený, no. Zneužíval jsi toho nějak? Jakože týhleťy moci. Jakože: Hele, tak když za mě napíšeš... No, ségra za tebe asi moc nepsala domácí úkoly. Když za mě, já nevím, umeješ nádobí, tak já jim to doporučím?

RESPONDENT No, určitě jsme si vyměňovali věci takhle, jakoby něco za něco. Nebylo to ale nic takovýho jako udělej za mě tohle a já ti jako pomůžu, ale podle mě to bylo jakože ty se za mě přimluv v tomhle a já se za tebe přimluvím v tomhle. Jakože takhle nějak jako.

VÝZKUMNÍK Jo. Byly v tom ty obrazovky třeba komodita? Protože mi občas říkaj, že: Když uděláš tohle, tak já tě třeba nechám hrát na svém telefonu nebo na svém počítače.

RESPONDENT Ježiš, no určitě, určitě vlastně, to je pravda. Protože ona právě měla ten tablet a já jsem ho na něco chtěl a ona mi ho nechtěla půjčovat. Ale zároveň chtěla ten telefon, aby jí ho jako naši koupili. Takže podle mě i tohle jsme si podle mě měnili. Že já jsem se přimlouval za to, že ten telefon je dobrej a že ho maj koupit, a ona mi půjčila ten tablet, si myslím.

VÝZKUMNÍK Jo. Tys nechtěl svůj tablet? Nebo jak se to tak stalo, že vlastně ségra mladší...

RESPONDENT No, protože ona jakoby neměla podle mě v jednu chvíli nic jakoby jinýho. Měla akorát ten tablet jako a možná akorát nějakou šlupku telefon jako na telefonování, ale spíš jí jako naši teda koupili ten tablet než jako novej telefon. Nechápu proč, ale to je jedno. A já jsem ho jako nechtěl vlastně, jenom jsem ho zrovna na něco jako potřeboval.

VÝZKUMNÍK Hustý, to jsem o hodně přišla, koukám, jako jedináček. Z toho jsem mohla něco vytěžit.

RESPONDENT Jo, to docela jo, no.

VÝZKUMNÍK To je dobrý. Ty seš teda teďka na škole, bydlíš tady v Praze, že jo?

RESPONDENT Jo.

VÝZKUMNÍK Ségra je ještě doma s vašima, nebo ta už je taky...

RESPONDENT Jo, ta půjde teďka pryč, jako letos.

VÝZKUMNÍK Jo. Jsou třeba obrazovky jako telefon nebo Facebook nebo nějaký ty věci něco, co vám pomáhá v tom udržet kontakt, když jste takhle daleko?

RESPONDENT Mega. Jakože my jsme fakt dost v kontaktu přes Facebook. Přes Instagram moc ne, podle mě, protože ona je víc na Instagramu podle mě, ale přes Facebook jsme hodně, no.

VÝZKUMNÍK Jakej typ je to kontaktu? Jakože fakt... Jo, protože já mám představu, že si povídáte jako ty osobní věci, co komu se zrovna stalo, jak se kdo má a tak. Ale většinou jako

spíš slyším, že je to takový to: No, tam si pošlem tenhle obrázek nebo vtipný video, který jsme našli, nebo tak. Tak co je to u vás, jakej charakter to má?

RESPONDENT No, jako vlastně mi přijde... Jako celkově my se ségrou, jako obzvlášť tím, jak jsme od sebe daleko, a tím, že já už jsem jako léta pryč a jezdím tam jako na chvíli, tak máme jako podle mě taky specifickou jako komunikaci. Že moc se vlastně nebavíme o tom, jak se máš, co děláš, ale vždycky jako řešíme nějaký jako společný témata prostě. A i přes ten Facebook, no, mi přijde, že jako... Jako podle mě úplně nejčastější způsob komunikace je, že si pošlem nějakou věc a: Líbí se ti to, mám si to koupit? Jo, nebo prostě ona mi pošle fotku: Mám ji přidat na Instagram nebo ne? Nebo je blbá prostě? Nebo která z těchhle je jako dobrá? A já jí posílám takhle ty hadry třeba. Nebo jako spolu řešíme nějaký věci, který jako potřebujem vyřešit, ale nevidíme se včas. Jo, jakože jako co třeba našim společně jako k nějakým narozeninám, Vánocům a takhle. No, jako většina komunikace je o tomhle... Nebo prostě když vím, že... Nebo když víme o sobě, že jeden z nás něco jako měl důležitýho, tak si jako napíšem, jaký to bylo a takhle. Ale drtivá většina bude o tom jako, co si o tom myslíš.

VÝZKUMNÍK Jo. Mě docela zaujal ten Instagram, cos říkal, že ti ségra posílá. Jakože schválíš jí to většinou? Jo, dej to tam. Nebo jí říkáš třeba: Hele, to je blbý, nepřidávej to?

RESPONDENT No, asi jak kdy. Já jí jako... Ale nevím, no, mně přijde, že ona se jako vždycky nasere, ale zároveň jako vlastně to... To mi přijde zajímavý vlastně, ona jako to tam nedá podle mě bez toho, aniž bych jí jako schválil. Nebo ne že by čekala na moje schválení, jo, ale třeba vím, že to ukazuje třeba i našim a takhle, a že jakoby to tam nedala, no. Ale...

VÝZKUMNÍK I vašim?

RESPONDENT Jo, něco jo, něco jo. Tak ona tam fakt jako dává většinou jako obličej jenom. Takže chce vědět, jak se tváří třeba nebo tak. Že jako neřešíme moc to, jestli tam je dost, nebo málo oblečená nebo takovýhle věci. To já si myslím, že bych jí jako... To bych asi jako jí řekl, že mi to přijde debilní prostě tam posílat. A u těch fotek, no, to je jak kdy. Jakože já se jí většinou snažím podpořit v tom, aby jako to sdílela. Nebo snažím se jí neříkat jako je to debilní. Ale zároveň někdy mi přijde, že jako se tam ksichtí nějak divně nebo prostě je hrozně namalovaná a tak. Tak jí to jako píšu, názor, ale...

VÝZKUMNÍK A ona se tím teda řídí.

RESPONDENT No, jak kdy. Jak kdy, jako přijde mi, že někdy prostě, když jí kámoška řekne, že to je dobrý, tak to prostě postne. Ale jako když prostě mi pošle čtyři fotky a která z nich, tak pak to jako se řídí tím, no.

VÝZKUMNÍK Jo. Takže máš jakoby kritérium spíš jak tam vypadá, než že bys jako řídil ten obsah toho, co tam dává.

RESPONDENT Jojo, já jako celkově... Já se jako vždycky vyjadřuju k tomu jako, na co míří otázka. Jakože prostě jak tam vypadám, tak jí řeknu, jak tam podle mě jako vypadá, jestli mi to přijde, jako co si myslím, že to může jako mít za dopad třeba, když jako to tam dá, ale jako že bych ji nějak korigoval v tom, k čemu používá to, to vůbec.

VÝZKUMNÍK Jo. Jaký to je jako sledovat svého sourozence takhle na tom Instagramu nebo na Facebooku? To může bejt úplně jinej obrázek, jako jinej člověk, než máš doma, ne?

RESPONDENT Jojojo, je to jako divný vlastně, no. Ale já si myslím, že to je jako celkově můj problém jako sledování jí, jak jako dospívá a jak jako žije si ten svůj jako život, což je jako někdy prostě náročný, že jo. Obzvlášť mi přijde, že je mi i hodně imprintovaná nějaká jako pozice toho ochránářskýho bratra, a o to víc jako mi vlastně dělá potom problém tohle všechno. Takže, nevím, беру to tak, že se prostě nějak chce prezentovat. A dokud jí to jako neškodí, tak je to dobrý.

VÝZKUMNÍK Jo. Dozvíš se třeba někdy něco o ségře jako z těch sociálních sítí, co jsi třeba nevěděl?

RESPONDENT Ne, ona tam jako takhle vlastně nedává. Ona tam dává podle mě takovej ten typ příspěvků jako právě těchhle těch jako mladších. Jenom tak jako fotka.

VÝZKUMNÍK Vypadám hezky.

RESPONDENT Jo. Jsem tady. Kalíme tady. Nebo byli jsme někde to. Ale jako že by to bylo nějaký jako: Tak, za tenhle měsíc jsem jako zažila spousty věcí. To asi ne. Minimálně teda aspoň nikdy jsem se nedozvěděl nic, co bych nevěděl třeba, když už.

VÝZKUMNÍK Jak seš... Asi nejseš, nebo já nevím, na Facebooku asi nejseš úplně moc aktivní v tom směru jako přidávání příspěvků a tak, nevím jak na Instagramu, tam tě...

RESPONDENT Nikde.

VÝZKUMNÍK Nikde.

RESPONDENT Jako nikam nepřidávám. O to je to jako větší rozdíl, no, protože ona jako postuje, že jo. A já vlastně v tomhle tom moc jako, nevím. Já jsem přidal teďka nedávno po čtyřech letech nějaký příspěvek.

VÝZKUMNÍK Focení vaše párový, to jsem viděla. Moc hezký fotky.

RESPONDENT Jo a jinak... Děkuju. A jinak nic, no, vůbec.

VÝZKUMNÍK Jo. Takže ségra nemá jakoby ten prostor do toho kecat vlastně zase tobě.

RESPONDENT No jako když už něco dávám, tak jako jo, tak to je... Jako třeba teď zrovna fotky, který jsem přidával, tak já jsem jich měl jako ranec, tak mi jako pomáhala vybrat ty, který jsou jako dobrý.

VÝZKUMNÍK To je hezký.

RESPONDENT Takže to jo. Ale jinak jako nemá moc možnost, přesně, protože já tam nic nedávám vlastně.

VÝZKUMNÍK Jo. Ví třeba jako vaši, co dělá ségra na sociálních sítích? Mají nějaký obrázek? Říkals, že jim to taky jako občas ukazuje.

RESPONDENT Já myslím, že jako jim skoro všechno ukazuje. Jakoby takhle když přidává něco, že to není zrovna storičko z nějaký akce, tak vědí všechno, no. Myslím ale, že ani jeden z nich teda nemá Instagram, takže jako ji nemůžou sledovat. Facebook maj, ale tam jako nepřidává nic, takže přes to si píšou, ale...

VÝZKUMNÍK Nesnaží se občas jako dostat se k tomu jako přes tebe? Jakože: Hele, ukaž nám, co tam ta ségra dělá.

RESPONDENT Ne, to ne, no.

VÝZKUMNÍK Vypadá to, že máte dost soukromí jako ve všech směrech od vašich, že to je dobrý.

RESPONDENT Jo, jo, asi jo, asi jo.

VÝZKUMNÍK My se o tom jako bavíme takhle z různých úhlů a vlastně jako tu odpověď jsem od tebe slyšela, ale když se zeptám úplně obecně: Měl bys říct, digitální technologie, obrazovky, mají nějaký vliv na váš vztah jako takovej? A je to vliv pozitivní, negativní, nebo vůbec to jako neovlivňuje kvalitu a podobu toho vztahu?

RESPONDENT No já myslím, že třeba teď to má jako pozitivní vliv, protože se díky tomu jako můžeme... Nebo můžeme díky tomu bejt v kontaktu. Takovým jako přirozenějším, než... Že podle mě jako pro nás oba je jako zvláštní si zavolat prostě. A jakože nějak jsme to nikdy nedělali. A zatím, nevím, prostě tím, že si volám jako s našima jako dost často a ona tam u toho je, že jo, takže si někdy veme ten telefon a něco mi jako říká nebo já jí a takhle, tak jako sami si nezavoláme, ale jako napsat si napíšem. Což je jako dobrý, no. A i to, že tam jako spolu můžeme konzultovat to, co jako se děje na našich obrazkách zvlášť, tak je jako zajímavý a jsme díky tomu jako v kontaktu.

VÝZKUMNÍK Když se bavíme o nějakých negativních důsledcích, tak to jsme se bavili o tom, že když jste byli malí nebo menší, že tam byly ty jako hádky. Má to pro vás i v dospělosti nějaký negativní konotace?

RESPONDENT No jako jo asi. Já přemejšlím třeba jak jsme se vlastně bavili o tom, že tam jako jsem ten digitální guru nebo jak to nazvat, tak to mi vlastně jako někdy vadí. Jo, jakože mi přijde, že i si ségra hodně zvykla na to, že když jako něco nevím, tak jdu za K. a ten mi to jako udělá nebo mi to jako řekne. A už toho občas jako mám dost a říkám jako kurva, tak se nad tím zamysli, že jo. Já jsem si to taky na to přišel sám, že jo, takže takovýty jako věci, že... Mi přijde, že to jako je ten zdroj konfliktů v tom, že když prostě chce tam s něčím poradit, s čím mi přijde, že není potřeba radit prostě.

VÝZKUMNÍK To jakoby se týká těch obrazovek, nebo obecně to tak je?

RESPONDENT Asi jenom obrazovek, no. Mně přijde, že jinak jako... Jinak nemám problém, to si myslím, že se neděje moc, že by jako chodila s nějakýma jako jinejma požadavkama na radu, který by mi přišly hloupý, ale u těch jako obrazovek nebo celkově jako digitálních technologií jako, no, tiskárny a ptákoviny prostě, tak to přijde. Vždycky mě to naštvě.

VÝZKUMNÍK Je to i ze strany vašich, to takhle vnímáš? Jakože po tobě chtěj často věci?

RESPONDENT Jo, tam jsem to jako spíš schopnej respektovat, že to prostě jako nedaj. Jo, jako že tam chápu, že prostě jakmile na tátu vykoukne obrazovka s prostě trojnásobným přiblížením a jako s rozostřenýma pixelama, tak on prostě neví, co s tím. Tak to jako nějak jako vemu. Ale jako že už to nezvládne jako ségra, která je jako mladší ještě než já, tudíž jako víc vyrůstala v té technologický době. A prostě není hloupá, že jo, takže prostě ví, že by mohla zkusit někam kliknout, tak prostě to mi vadí, no. U těch našich to víc jako beru.

VÝZKUMNÍK Jo. Že jako ségra má potenciál, ale nevyužije ho.

RESPONDENT Jojo, přesně. Že mi přijde, že u našich prostě je často zbytečný prostě, aby se to učili, oni to jako nikdy nebudou potřebovat, ale prostě ta ségra už mi přijde, že to...

VÝZKUMNÍK Mě na tom zaujalo, že tys říkal, že ta ségra vyrůstá jako už vlastně v jiném digitálním prostředí, že je to všechno jako víc rozběhnutý. Tak jestli třeba jako jí to závidíš něco?

RESPONDENT Jo, hrozně. Jako od malička jí podle mě jako ty technologie závidím, protože... No, jako v tomhle, že jo, já nevím, já jsem... Jako zrovna s tím telefonem, já jsem na tyhle věci jako ujetej a chtěl jsem mít jako dobrej telefon a takovýhle věci, obzvlášť protože naše třída na škole na to byla taky taková jako to. No a já jsem prostě svůj první iPhone jsem si kupoval v osmnácti napůl s našima prostě. A ona ho má prostě jako... Já nevím, kolik jí bylo, ale prostě jako takhle (lusknutí prstů). A od té doby ho má furt, jo, že vždycky se jí... Ale teď si samozřejmě už nějakou dobu na něj taky přispívá třeba, když už jako chodí na brigády, to zase ona je pracovitá, ne že by nebyla, ale prostě má to, že jo. To samý ten Macbook prostě, já jsem jako... Když jsem šel na vejšku, tak jsem si vybíral kompa a vlastně jsem hodně musel vyjednávat, abych jako měl nějakej, kterej... Je fakt, že v té době já jsem byl ještě dementní a potřeboval jsem herní počítač, takže jako.... Ale i tak jako vyjednával jsem vlastně o úplně jako ještě nižší ceně, než za kterou si ona potom koupila ten Macbook, jo, a tak. A najednou to šlo prostě. A to samý jako se vším vlastně. Hodinky a všechny tyhle věci, tak to jsem jí záviděl vždycky.

VÝZKUMNÍK To je zajímavý, většinou to slyším naopak, že ty mladší závidí těm starším, že už mají ten telefon a že už mají ten počítač. Tak u vás to bylo teda takhle naopak.

RESPONDENT Jo, jo, jo. Já jsem podle mě vždycky... Obzvlášť jsem byl podle mě víc jako zvyklej na to, že prostě nemůžu mít to nejlepší, co zrovna vyšlo. A jako N. to netrápilo zas tolik. Že prostě proč ne? Jako že na to šla chytřejš.

VÝZKUMNÍK To musela bejt těžký, když jako tys byl ten, kterej vlastně orodoval za ní, aby jí to ty rodiče jako...

RESPONDENT No jasně, jako obzvlášť... Jako třeba podle mě zrovna s tím počítačem, to byla jedna z posledních věcí, tak s tím jsem měl trošku problém, protože jsem říkal jako... Já jsem ho chtěl taky, víš, úplně jsem to jako našim říkal, ne. Já jsem tam podle mě trošku přehazoval strany, jo, jakože já jsem sice byl proto, aby jako teda jí vyhověli, to jo, zároveň

jsem jako našim předhazoval, říkám, když jsem ho chtěl já předtím, to byl problém prostě. A to byly ještě levnější, než jsou teď prostě. Tak proč to nešlo, prostě. A oni: No, no, no. Tak...

VÝZKUMNÍK To by mě zajímaly argumenty, jak to vaši jako obhajují, jak se s tím vyrovnávají, s těmahle obviněníma.

RESPONDENT No, podle mě jako říkali, že prostě si to předtím asi nemohli dovolit jako tolik jako teď. Nebo, nevím, oni to tak jako odbydou, že se... Že prostě: No, tak prostě tak. Prostě no, tak to jsme nevěděli, no, sorry.

VÝZKUMNÍK Jo. Takže křivda trošku zůstává jako, není to něco... Nějaký vysvětlení, který by ti jako...

RESPONDENT Jo a úplně... Já si trošku i myslím, že tam vlastně není možný podat jako vysvětlení, který by mi jako řeklo jako ok. Jo, protože fakt jako ty racionální důvody tam podle mě jako nejsou. Jo, že fakt... Třeba chápu, že velkej argument je třeba ta částka, že jo, zároveň tam prostě byl rozdíl asi tři tisíce. Což prostě si myslím, že... Já jsem teda v té době jako vůbec netušil, jak jsme na tom jako rodina s penězma, ale podle mě ne tak blbě, aby jakoby to hrálo jako takovou roli.

VÝZKUMNÍK Je to možný, že jakoby... Teď přemejšším, jak to formulovat, aby tě to nějak jako se nedotklo.

RESPONDENT Ne, ať se to klidně dotkne.

VÝZKUMNÍK No, že třeba zjistili, že to pro tebe byla zbytečnost, jako takhle drahej počítač nebo tak? Nebo naopak pochopili, že byla zbytečnost na tom šetřit, takže ségře jako koupí víc? Hraje v tom nějak roli jako to, že tys už tam byl a už měli tu zkušenost s tebou nějakou?

RESPONDENT No, já si myslím, že to byl jako důvod, proč mi to nechtěli koupit. Že si mysleli, že to je zbytečný, ale že by jako potom zpětně nějak pochopili, že třeba nějaký věc pro mě byla zbytečná, a tak teda ji nebudou kupovat, to jako nebylo vlastně. Protože ona fakt vlastně spoustu těchhle věcí měla jako dřív. Jo, jakoby... Jako ty počítače každej jsme měli jako jinej typ, jo, že si myslím, že třeba kdyby chtěla ona herní počítač, tak jako už tam bude hrát roli to, jestli já jsem ho využil, nevyužil, jako jak brzo mě to přestalo bavit a takhle. Ale tím, že ona jako chtěla jinej typ počítače, tak to jako bylo... Tak to tam nehrálo moc roli.

VÝZKUMNÍK Jo. Ona teda měla ty zařízení dřív, tak je možný, že to probíhalo jako naopak? Že třeba u ní si řekli: Hele, vždyť to moc nepoužíváš, tak přece nebudem K. kupovat jako znova to samý.

RESPONDENT Ty jo, to asi spíš vlastně jako naopak, jakože si myslím, že teď kdybych prostě si... Tak teď už by mě možná spíš poslali do háje, jako vydělej si, ale jakoby kdybych si řekl potom, co jí ho jako koupili, tak si myslím, že by bylo: Ok, tak on je asi fakt dobrej prostě, tak dobře. Tak to jako uděláme, no. Nebo třeba... Jenom že takhle to jako třeba bylo teďka s těma sluchátkama, jo, že vlastně když jsem já přišel s tím, že se mi líběj airpody, tak to bylo jako: To je píčovina, prostě, přece ti nebudem kupovat sluchátka za čtyři tisíce, ses zbláznil. Teď ségra přišla s tím, že jako se jí líbí airpody, ty stály ještě víc. A... No a najednou to bylo: Chceš taky? To jako... Teď už ne prostě, ty jo, teď už jako nepotřebuju.

VÝZKUMNÍK Je to jako ve všech oblastech tohleto? Že ségra to má vlastně trochu jednodušší, nebo je to fakt v těch technologiích?

RESPONDENT Těžko říct. Jako já jsem nad tím jako přemejšlel jako často, protože to je takový velký téma u sourozenců, že jo, že ten mladší to má jednodušší. A já si myslím, že jak v čem. Jakože u těch technologií to určitě funguje, si myslím... Jo, jakože na tom je... Že to má jako jednodušší. Teďka třeba se řeší, že jo, je jí devatenáct, takže prostě auto nějaký, takže bude... A já jsem... Že by měla mít po mně auto, ale zároveň to je prostě už jako šlupka. No, ale už je to, že jo, prostě u mě prostě auto.... Ty jo, tam hrozně velkou roli hrajou ty prachy, až mně to jako vadí, jo, já to vždycky nemám rád, ale tady to fakt jako... Přes ně se to vysvětluje jako nejlíp. Že prostě moje auto, třicet ideální. Pro ni už jako vlastně pod stovku nepůjdem, to je přece blbost. Vždyť to jako vidíš, jak to dopadá potom, když máš tohle, jo. Takže v tomhleto. Když to vezmu jako ale jinak, jako já nevím, že by třeba mohla... By měla víc volnosti nebo takhle, to si myslím, že jako máme oba podobný. Jo, že já to těžko jako posuzuju, protože já jsem jako... Jo, jako když jsem byl jako v jejím věku, tak jsem dělal jako dost blbostí, který mě jako vždycky vracely zpátky. Že jsem potom jako měl nějaký jako zakazy a takhle. Takže se jako těžko odhaduje. Že ona vlastně... Já si myslím, že jako důvěra v nás... Třeba já nevím, v chození ven v noci, prostě pařit a takhle, tak jakože máme... Jsme měli oba důvěru jako stejnou, jenže prostě jako N. je v tom jako chytřejší a zvládá to korigovat líp, než jsem to zvládal já, takže tam jako zase těžko soudit, jak by přistupovali k tomu, kdyby ona dělala podobný jako excesy, co jsem dělal já. Tak si myslím, že to, nevím.

VÝZKUMNÍK Jo. Oni jako ty obrazovky jsou velká část toho materiálního, že jo, rozdělení. To je určitě jako velký téma. Zajímavý. Jste fakt první, u koho to takhle slyším, že to funguje takhle obráceně. Že většinou ty starší sourozenci jako...

RESPONDENT Já jsem si to ani neuvědomoval vlastně doteď.

VÝZKUMNÍK ... ty, kterým to ty mladší závidí, tak to je... Jsem zvědavá, jestli to ségra taky uvidí takhle. Nebo jestli ta naopak má ten... Jakože tobě to záviděla strašně, žes měl nějaký jiný možnosti na tom

RESPONDENT Jako já si zase myslím, že ona mi mohla závidět to, že jsem jako... Ona sice měla ty věci lepší, ale já jsem je prostě měl dřív jakoby, že jo. Že prostě ten počítač, ten stolní, my jsme měli stolní nejdřív, tak ten byl jakoby můj. Všichni jsme se u něj střídali, to jo, ale jakože proklamovalo se, že je to K. počítač prostě. Telefon to samý, že jsem měl jako nějaký, ona měla horší prostě, dokud teda to nedošlo do nějakýho bodu. Mi přijde, že v tomhle to byla jako prostě pozadu. Tak jako, bych řek, přirozeně, že jo, prostě je mladší, tak nepotřebuje tak dobrý věci jako do nějakýho bodu. Tak teď, když jsme oba dospělí, tak to je jiný. Ale prostě když byla malá, tak to nepotřebovala.

VÝZKUMNÍK Jako těch šest let je hodně. Že vlastně jako mně se zdá, že na to, že je tam takhle velký ten rozdíl, že jste to vlastně měli docela vyrovnaný jako co se toho pořizování technologií týče. Takže... Ale chápu, že jako to mohla závidět zase ségra, tak jsem zvědavá. Já jsem... Jako hodně mi lidi říkají, že takovej ten moment, kdy ty sourozenci dostanou každé to svoje zařízení, že to jako udělá strašně zlom v tom vztahu. Že se jako oddělí. Víš, že když předtím sdílí jako ten počítač, že mají vlastně hodně společných aktivit a je to vlastně... U těch obrazovek tráví čas společně, a pak, když jde... Buď když jde každé do toho svého pokoje, což vy jste teda asi tak jako neměli, nebo když každé třeba dostane ten svůj počítač, ten svůj mobil, že je to pro ně jako oddělení. Bylo to pro vás taky nějaký takovejhle významnej moment?

RESPONDENT Já si myslím, že ne. Že jako pro nás byl významnej moment právě oddělení pokojů, když jsme se jako nedávno stěhovali a každé máme svůj pokoj, tak to jako jo. Ale nevím, no. Zároveň jako ještě tam je, podle mě jako velkou roli hraje to, že jsme fakt tolik od sebe. Tudiž my jsme ten vztah jako nějak extra blízký nikdy moc neměli, si myslím. Že jako my jsme si blízký, máme se rádi, chodíme za sebou pro rady a takovýchle věci, ale zároveň že bysme si prostě štěbetali po večerech prostě jako do noci a povídali si o blbostech, to jsme

jako... Ještě tím, podle mě, že jsme jako kluk holka, tak to vlastně... Tohle nemělo moc jako možností nám to jako rozhodit.

VÝZKUMNÍK Jo. Ještě to přišlo asi spíš až věkem, ne, ta blízkost, když se to víc vyrovnalo.

RESPONDENT No určitě, určitě, jako když jsme byli prostě od sebe, tak jsme jako neměli moc o čem si povídat, že jo, že... No jako určitě jsme si hráli, dělali jsme blbosti, že jo, tam bylo jako fajn, že se chtěla třeba rvát taky, tak mi to jako nahrazovalo bratra třeba, ale jinak jakoby...

VÝZKUMNÍK Jo. Já jsem se tě ptala, jak teda ty digitální technologie ovlivnily váš vztah, a zajímalo by mě, jestli jak oje možný formulovat tu otázku opačně. Jestli to, že máš ségru, to, že je taková, jaká je, trávíte spolu čas tak, jak trávíte, jestli třeba ovlivňuje to, co děláš u obrazovek? Taková jako hodně povšechná otázka, ale možná tě pod tím něco napadne.

RESPONDENT Jako mě napadaj prostě ty oblečení, že jo, že podle mě díky tomu jako spíš trávím čas jako tím, že si jako vybírám něco a pořád to jako konzultuju s ní a takhle. Že... Že pak u toho takhle trávím víc času, než bych trávil bez toho, že jo, takže vlastně, no... Ale jinak...

VÝZKUMNÍK Třeba jako říkám příklad, co jako slyším třeba, že u nějakých počítačových her nebo u filmů, jako že si ten člověk řekne: Ty jo, já bych nechtěla, aby tohle viděla moje mladší ségra, nechtěla bych, aby tohle dělala. A proč to dělám já? Tak něco takovýho.

RESPONDENT Počkej, jakože... Jo, ještě jednou?

VÝZKUMNÍK Jo, jako... Že třeba, já nevím. Hraješ... Říkám hloupej příklad, tobě by to možná nevadilo, ale hraješ nějakou násilnou počítačovou hru a řekneš si: Ty jo, asi bych nechtěl, aby viděl tohle jako můj mladší sourozenec.

RESPONDENT Jo, jako že si zvědomím, že tam dělám něco takovýho, co nechci, aby o tom věděl můj sourozenec.

VÝZKUMNÍK Přesně tak. A tak třeba se sám rozhodneš, že to jako nebudeš dělat.

RESPONDENT Jo. Ty jo, to je hustý. To je dobrá otázka. Ale... Jako já si myslím, že sem tam dělám na poč... Nebo na obr... Prostě mobil nebo počítač, to, co nechci, aby někdo věděl. Jo, jako že si neřeknu přímo, že nechci, aby to viděla jako ségra. Že bych ale u něčeho takhle to měl přímo jenom u sestry třeba, nebo hlavně u sestry... Myslím si, že to je spíš takový jako, když slyším o něčem, co se může stát jako na netu, tak mě jako napadne jakože:

Ty vole, aby se to jako nestalo N. prostě. Nebo něco takovýho. Ale to nemám jako jenom u počítačů, celkově prostě.

VÝZKUMNÍK Co pak děláš? Jdeš jí to jako říct hnedka? Nebo to necháš plavat?

RESPONDENT Jak kdy. Jako někdy jsem na chvíli takovej jako všímavější na tu konkrétní věc, jako že prostě když se bavíme nebo když něco dělá, tak se jako snažím zaměřit prostě na to, jestli zrovna nějaký riziko v tom nebo tamtom ohledu jako není. Ale otevřeně to moc neotvírám, mi přijde, no, jakože... Jak kdy, jakože ty jo, tak třeba prostě zeptám se, jestli jí píše nějaký dement, nebo nějakou dobu, když se jako šířilo to, že píšou fejky, že jo, tak mě zajímalo, jestli si prostě nepíše s nějakým jako... S někým divným prostě koho nezná nebo tak. To jsem se i asi zeptal, ale jinak ne, no.

VÝZKUMNÍK Co bys dělal, kdybys zjistil nějaký to riziko? Jakože je možný pro tebe to komunikovat se ségrou tak, aby ona si z toho něco vzala? Nebo bys šel třeba za rodičema a jako hnal to vejš?

RESPONDENT DO nějaký míry bych to komunikoval já s ní určitě, ale myslím si, že dost hrozí, že by to přešlo... Právě tu míru jako překonalo a musel... A šel bych jako za našima. Že bych jako to vzdal, protože prostě bych neměl takovou autoritu třeba. Mi přijde, že jsou případy, kdy musí zasáhnout ta vyšší moc prostě a říct ne. Že jako... Já si myslím, že se ségrou máme jako dobře, že si jako vzájemně ty věci třeba jako vysvětlujem, že takhle ne, nebo takhle jo. A to... A je to jako v klidu. Ale jakmile už to nestačí, tak se začnem jako dohadovat a už to jako nikam nevede.

VÝZKUMNÍK Jo. Takže vlastně jste taková jako trochu koalice vůči rodičům, ale když to překročí nějakou jako únosnou mez, tak rodiče jsou tam furt jako ten dozor.

RESPONDENT Jo, jo, to určitě, no.

VÝZKUMNÍK Jo. To je úplně pro mě jinej svět takhle, ten sourozeneckej, to je strašně hezký se do toho dostat jako takhle zvenku. Super. Já si myslím, že jako už jsme asi pokryli to, co já jsem tak nějak si myslela, že by tam mohlo bejt, ale jestli je něco, co třeba jako tebe napadá, že jsme nezmínili, ale vlastně to do tématu patří, tak budu ráda, když mě jako nasměruješ někam.

RESPONDENT Asi ne.

VÝZKUMNÍK Jo.

RESPONDENT Asi ne.

VÝZKUMNÍK Super. Možná jakoby co třeba ty sis myslel, když jsem ti říkala jako to základní téma toho rozhovoru, tak co ty sis předtím představil, tak to by nám možná mohlo ukázat trošku...

RESPONDENT Jo, já jsem čekal, že budeš jako řešit to jako, jakej... Jak ses ptala, jakej je náš vztah teď v kontextu jako těch technologií. Jako jestli je využíváme nebo ne a tak, jsem čekal. Nečekal jsem, že to půjde třeba takhle jako do minulosti, to mi přijde hustý, ale ...

VÝZKUMNÍK Tak se omlouvám, jestli jsem tě zaskočila tím...

RESPONDENT Ne, to vůbec ne, já jsem rád zaskočenej. To jako to je dobrý. Mě to aspoň donutí nad tím přemýšlet.

VÝZKUMNÍK A z té současnosti jsme to tak nějak jako pokryli, co je pro vás důležitý?

RESPONDENT Já myslím, že jo, že tam jsou prostě zásadní ty sociální sítě, přes který se můžem spojit. A... NO. Jako jo, tam mi přijde vlastně možná ještě jako zajímavý vyhasínání toho společného prvku té televize, jo, že vlastně tím, že prostě má teďka pokoj sama a to, tak prostě vždycky zaleze do pokoje. Nechce bejt jako v tom obýváku. Mně přijde, že vlastně dřív to ta televize byla jako dobrej jednotící prvek, že jsme u ní seděli tak nějak všichni, povídali jsme si o leccem a bylo to jako v pohodě. A tím, že tam jako moc není, tak vím, že kolikrát jí jako říkám: Tak jako ty už jdeš zase pryč? Tak chvíli zůstaň a čum taky. Ne, nebo něco takovýho. Tak to jedine.

VÝZKUMNÍK Tak to je hustý, to je vlastně docela dobrý téma, to jako jsem ještě nikde neslyšela, zase úplně jiná odbočka jako jinam. A znamená to něco pro váš vztah? Jakože cejtíš se, že se od ní vzdaluješ tímhle?

RESPONDENT No, je to jako součást toho vzdalování, si myslím, jo, že jako celkově mi přijde, že se jako hodně zavírá v tom pokoji, takže moc nechce řešit věci, dokud jako něco nehoří nebo dokud jako něco sama nepotřebuje, tak moc jako nechce prostě trávit čas jako s náma. Takže jako... Takže to jako obecně mám pocit, že se jako vzdaluje někdy. A ono to je takový jako sem tam, nevím prostě. No. Ale jsou to určitě... To k tomu patří vlastně. Je ztracenej další jednotící prvek vlastně, takhle.

VÝZKUMNÍK Jo. Já moc jako nemám představu, my se bavíme jenom o těch digitálních technologiích, tak já to vnímám prostě jakože celej váš vztah v tuhle chvíli. Ale máte jako jiný

aktivity, který spolu rádi děláte, nebo třeba převažuje, když se doma potkáte, tak jako převažuje ta televize?

RESPONDENT No jako určitě nepřevažuje, si myslím, že, jo, že jako... Nebo nepřevažuje... Je to jako, myslím, dost podstatná součást, nebo byla, ale jinak jako my spolu chodíme cvičit. Nebo vlastně mi přijde, že hodně času trávíme tím, když jako někam jedem, třeba ji někam vezu nebo... No, ona mě moc nevozí, já se s ní zatím bojím, ale když ji jako třeba někam vozím nebo tak, tak vlastně v tom autě si jako pěkně povídáme. Nebo jako fakt si jako zajedeme o kus dál někam, jako to vemem oklikou, abysme si jako povídali třeba. Tak jako když... Moc ten čas spolu netrávíme, ale když, tak vlastně jinak.

VÝZKUMNÍK Jo. Zní mi to teda, že ta obsahová část toho vztahu a to sdílení probíhá asi spíš mimo ty obrazovky, než jako...

RESPONDENT Určitě, no. Mně přijde, že prostě jako... U mě tuplem jako vlastně problém nějak jako s ní otvírat věci, který mě jako pálejí, protože nevím. Vlastně to jako tak jako divně stereotypně vnímám tak, že prostě já jsem tam spíš z toho druhého pólu prostě v tom vztahu. Jakože ona se má otvírat mě prostě a ne já jí, když je ona mladší.

VÝZKUMNÍK Jo takhle, jakože myslíš otvírat o nějakých svých věcech, co pro tebe jsou.

RESPONDENT Při povídání, no, no, no. Že spíš jako mám pocit, že já bych tam měl být jako pro ni a ne že ona by tam měla být tolik pro mě, ale to se na tom... Sem tam se na tom pracuje, víc si začínám vážit jejího názoru. Ale... No, ale jinak prostě asi často trvá, než se jako rozpovídá třeba, když potřebujeme třeba jako něco řešit, tak mi to přijde jako hezčí v tom osobním kontaktu než přes síť. A to já mám vlastně jako celkově a myslím si, že i ona. Jako že ty síť máme dost povrchní, jakoby tu komunikaci na sítích. Že si jako... Nebudeš si psát o ničem niterným...

VÝZKUMNÍK Jo. Ale seš teda asi nějakým zdrojem jako, když se jí děje něco nehezkého, tak nakonec se to teda dostane k tobě a seš nějakou podporou v tomhle.

RESPONDENT No, asi jo. Já myslím, že ona má jako fakt dobrý vztah s mámou, že jako za ni jako furt chodí. A hlavně má jako hodně kamarádek, takových jako blízkých. Takže jako figuruju tam určitě a jsem za to rád, mně přijde, že to vždycky říkaly jako babičky, že když jsme se jako hádali, tak: A prosím tě, ona tě má ráda. A to. A tak... A je to tam jako vidět, že jako na mě dá. Ale fakt je tam vlastně jako teďka... V tom je jako fakt dobrý ty technologie, zase se k tomu vrátím, že jako můžeme být díky nim v kontaktu, i když tam nejsem.

VÝZKUMNÍK Jo. Máš pocit, že kdyby se jí třeba něco dělo jako ošklivýho na těch sítích nebo těch obrazkách, že jsi ten člověk, za kterým jako jde? Tím, že seš ten starší sourozenec, že máš zkušenost takovou, jakou máš?

RESPONDENT No, já myslím, že jo. Myslím, že jo.

VÝZKUMNÍK Super.

RESPONDENT Nebo doufám v to. Možná v tom víc chci doufat, než jako jak je to pravda, ale myslím si, že jo.

VÝZKUMNÍK Já se to dozvím možná, tak uvidíme.

RESPONDENT Jojo, to jsem zvědavěj. Myslím si, že jako ve mě má důvěru.

Respondent č. 6

VÝZKUMNÍK: Tak já jsem teda mluvila včera s bráchou, tak něco trošku už vím. Ale jestli bys mi mohla připomenout, prosím, jak vy to máte věkově. Vy jste dva sourozenci.

RESPONDENT: Jo. Mně je teda devatenáct, jemu je dvacet pět. Takže těch šest let tam máme.

VÝZKUMNÍK: Jo. A obrazovky, když se o tom budem bavit. Myslím teďka všecko, jo, telefon, televize, počítač, tablet, co z toho je pro vás aktuální?

RESPONDENT: Tak televize bych třeba řekla, že ani pro jednoho, to jako ani jeden vůbec nekoukáme. Ale ten Instagram určitě máme oba, ten asi jedinej používáme tak jako společně, mi přijde, protože já třeba jako hodně času trávím na obrazovkách, on tolik ne. A já i jako na jiných těch sítích, ale spíš ten Instagram máme takovej jedinej společnej, bych řekla.

VÝZKUMNÍK: Jo, jo, jo, jo. Když se budem bavit nějak jako trošku i o historii a o vašem dětství, vzpomeneš si, co jsi měla třeba... Co jsi užívala jako úplně první obrazovku? Jakože byla to televize, nebo měli jste nějakou počítač třeba stolní?

RESPONDENT: Myslím, jo, myslím, že to byla televize, a pak jsme měli společnej jeden stolní počítač, a ten vždycky jsem se musela ptát jeho nebo rodičů, jestli si ho můžu půjčit. A on jedinej mi to vždycky půjčoval. Ale vlastně i celkově si myslím, že jako jsem tím byla hodně ovlivněná, když jsem byla mladší, že prostě... Tak asi jako každěj mladší sourozenec, že on, když tam něco hrál, tak já to chtěla dělat taky vlastně, všechno, co chtěl dělat on, tak já taky. To bylo takový... Že jako nemyslím si, že bych si z ničeho nic jako v pěti letech zapla Minecraft, kdyby to on nehrál, že jo.

VÝZKUMNÍK: Jo takhle, takže i tě do toho jako naverboval, do těch...

RESPONDENT: Něco takovýho. Jo, právě asi jako... Nebo samozřejmě i jako pak spolužáci, že jo, když jsem byla starší, pak už i na tý základce na druhým stupni, ale určitě ten prvotní, tak určitě byl asi jako brácha.

VÝZKUMNÍK: Jo. Ty seš teda o těch šest let starší, to znamená, že, já nevím, kolik ti tak mohlo bejt? Kolik mohlo bejt...

RESPONDENT: Mladší.

VÝZKUMNÍK: Jo, promiň, mladší. Kolik mohlo bejt bráchovi? O jaký zhruba době se bavíme tady?

RESPONDENT: No, co já si tak vzpomínám, tak podle mě to tak začalo, když já jsem teda mohla bejt v tý první třídě, tak mně mohlo bejt nějakých těch šest. Tak jemu tak dvanáct.

VÝZKUMNÍK: Jo. No a brácha ti to teda půjčoval ten počítač. Byl jako ochotnej v tomhle, nebo spíš si jako bránil to svoje?

RESPONDENT: Jako docela bránil, pak když na něj mamka chvilku řvala, ať mi to půjčí, tak jako půjčil, no.

VÝZKUMNÍK: Jo. A hráli jste třeba spolu někdy, nebo spíš jako každej zvlášť?

RESPONDENT: Docela i spolu, právě. Občas si myslím, že jsme si zahráli takový ty hry na internetu, si pamatuju takový to oheň a voda. To jsme si občas zahráli.

VÝZKUMNÍK: Jo. To je zajímavý, to mi říká strašně moc lidí. Já už jsem úplně zapoměla, že tahle hra existuje, takovej oblíbenej...

RESPONDENT: Jako občas si zahraju ve škole s holkama, když máme hodinu a nebaví nás to.

VÝZKUMNÍK: Jo, to je oblíbený, no. Jak to probíhalo, když jste jako hráli spolu? Byl taky K. ten jako dominantní, kterej řídí tu hru, nebo to bylo jako nějaká vzájemná spolupráce?

RESPONDENT: Asi určitě dominantnější on než já. My jsme se jako malý i hodně hádali, co si pamatuju, tak i prostě i při těch hrách určitě padaly slova a tak.

VÝZKUMNÍK: Jo. Takže to jste hráli teda... To jste měli společnej počítač, jestli tomu dobře rozumím.

RESPONDENT: Ehm, vlastně první až pak moji věc, když jsem teda byla jenom... Která byla jenom pro mě, jsem pak vlastně dostala až mobil ve třetí třídě. Potom teda za nějaký ty dva roky.

VÝZKUMNÍK: Jo. Jakej byl ten moment, kdy jste najednou dostali to svoje vlastní zařízení? Tys měla ten svůj telefon, bylo to třeba nějaký oddělení jako v tomhle od K.? Že už jste tolik jako nehráli třeba spolu?

RESPONDENT: To mi ještě nepřišlo tolik, když to byl zatím jenom ten telefon, protože pořád ten počítač tam nebyl, nemohli jsme tam hrát jako spolu, ale pak dýl určitě to přišlo, když já

jsem v těch, asi dvanáct mi bylo, tak jsem dostala tablet, tak to už jsem byla jenom na tom. Takže... A možná i nějaký oddělní, bych řekla, že přišlo, když jsem jako s kamarádkama začala hrát třeba na tom počítači. My jsme měli jednu kamarádku, a k tý jsem vždycky chodila. Tak pak už jsem nepařila doma s bráchou a možná v tu dobu, bych tak řekla, že jako když pro mě začaly bejt na tom prvním místě spíš jako ty kámoši, kdy jsem mohla s nima. Do tý doby jsem nemohla ještě.

VÝZKUMNÍK: Jo. Takže spíš to bylo vázaný na ten kolektiv než jakoby na to technologický oddělení, když to tak řeknu.

RESPONDENT: Jo, spíš bych řekla, že jo.

VÝZKUMNÍK: Jo. Brácha je teda o dost starší, to znamená, asi měl ty jako... Telefon, počítač, tablet, asi to dostával jako dřív než ty, ty zařízení. Je to tak?

RESPONDENT: No, to mi právě ani tolik nepřijde. On sice jako měl dřív telefon, ale tablet on asi neměl nikdy. A já už vlastně, mně bylo jedenáct a už jsem dostala iPad, takže to bylo takový, že ta doba samozřejmě šla jinam, ale on třeba v jedenácti ty věci neměl. Ale on je ani nechtěl. On mi přijde... On není takovej, jak to říct jako, tak materialistickej jako já, bych řekla. A nechtěl to vlastně ani, takže to asi nikdy neměl.

VÝZKUMNÍK: Takže nebyla mezi váma třeba nějaká jako žárlivost v tomhle, že jeden záviděl druhýmu.

RESPONDENT: Ne to si nemyslím, to se nějak jako... Samozřejmě, když jsme měli telefony, tak on měl vždycky třeba o tu řadu lepší, že jo, to jsem ale chápala zase, že je starší, tak to asi došlo.

VÝZKUMNÍK: Jo. A z druhý strany, že by třeba K. ti záviděl ten iPad, to ti nepřišlo?

RESPONDENT: To si myslím, že ne, mně přišlo, že mu to bylo úplně jedno. Ale nevím. Nevím, jestli třeba po nocích pak brečel, ale snad ne.

VÝZKUMNÍK: Doufám, že ne, chuděra teda. Jo, protože to hodně slyším, že je jako zdrojem hádek a konfliktů doma. My jsme se bavily, že K. ti jako zprostředkoval ty hry počítačový, máš pocit, že tě jako učil tady v těchhle obrazovkách? Nevím, jak to používat nebo třeba jak to používat bezpečně, co se týče nějaký jako internetový bezpečnosti.

RESPONDENT: To mi dřív nikdy nijak jako nepřišlo, možná maximálně ty hry a to už si taky nepamatuju úplně přesně, ale poslední dobou mi to přijde, že on vždycky: No, N., ty seš

strašně moc na tom telefonu. A takhle. Tak i možná na ten jeho popud si to třeba uvědomuju. Takže možná až poslední dobou mi to tak přijde. Že jako mi tak jako říká něco, jako že jsem pořád na mobilu a takhle. Možná až tak.

VÝZKUMNÍK: Jaký to je? Jakože spíš tě to naštve, nebo spíš má jako pravdu, tak ti to pomůže v něčem?

RESPONDENT: No jako v tu první chvíli mě to naštve, ale jakože já docela poslouchám to, co mi říká, takže pak si to jako uvědomím a docela si to i беру k sobě jakoby. Takže spíš asi jako chápu a říkám si, že má pravdu, než bych byla naštvaná.

VÝZKUMNÍK: Jo. Jdeš třeba jako sama si za ním pro radu v něčem, co se tohohle týče?

RESPONDENT: No, to nevím. Co se asi jako takhle těch médií a takhle těch sociálních sítí týče, to asi ne, ale vlastně vždycky mu posílám fotku, než ji dám na Instagram. Teď si vzpomínám. Vždycky než dám nějakou fotku na Instagram, tak ji vždycky pošlu jemu na schválení. Protože on je asi takovej jedinej, kterej by řekl ‚no ne, seš tam hnusná, nikam to nedávej‘. Nebo tak.

VÝZKUMNÍK: Jo. Takže pak jako následuješ ten jeho názor, když řekne ne, tak prostě ne.

RESPONDENT: Jo. Jako asi jedinému to fakt posílám, ani kamarádkám, nikomu, jenom jemu právě.

VÝZKUMNÍK: Proč jako K. jo a kamarádkám ne?

RESPONDENT: Tak protože kamarádky jsou takový jako... Nedokážu si představit, že by mi nějaká z nich řekla: Ne, nedávej to, nejsi tam hezká. Nebo něco takovýho. A ten brácha, ještě je to kluk, takže si spíš říkám, že on by řekl jakože: No, úplně ne. Nebo tak.

VÝZKUMNÍK: Jo. Že je jako upřímnější v tomhle asi.

RESPONDENT: No, právě. Právě že asi nemá úplně potřebu mi jako lhát v tomhle. A jako říkat: Jé, to je strašně hezký. A takhle.

VÝZKUMNÍK: Jo. Je tohle nějakým způsobem vzájemný? Jakože asi... Já neznám K. na Instagramu, tak nevím, jestli je jako nějaký aktivní, ale že by ti taky posílal?

RESPONDENT: Ne, na Instagramu mi nic neposílá, ale on to dělá hodně s oblečením.

Vždycky než si kupuje nějaký oblečení, tak mi ho posílá. Nebo až mu přijde. Tak to zase je

takový z jeho druhé strany, kdy on mi posílá to oblečení a já ty jakoby fotky, co chci někam dát.

VÝZKUMNÍK: Jo. A K. je teda teďka v Praze. To znamená, že jste asi přes týden nebo možná i dýl jako odloučený od sebe. Chápu to správně?

RESPONDENT: Jo. Dřív to teda bylo, že tak jako každéj víkend přijížděl, ale teď už tak jednou dvakrát za měsíc možná.

VÝZKUMNÍK: Jo. Jsou třeba ty obrazovky, ten telefon nebo počítač, něco, co vám pomáhá jako v tomhle? Udržet ten kontakt, když on je takhle daleko?

RESPONDENT: No, nad tím jsem taky přemýšlela, ale my si moc jako úplně nepíšeme. Nebo že bysme si jako posílali nějaký jako videa nebo fotky na Instagramu, to úplně ne. Ale možná občas jako když třeba sledujem stejný lidi, tak o tom jako trošku mluvíme, když třeba přijede. Tak jakože tím, že tam sledujeme ty jako stejný lidi, tak on hodně jako teďka má tu jeho posilovnu, že jo. A tam má všechny jako tuty influencery, tak ty třeba i jako sleduju na popud toho. A pak jakoby se aspoň o tom můžem bavit občas.

VÝZKUMNÍK: Sleduješ to, protože je to něco jako, co tebe taky baví, nebo to sleduješ opravdu porot, abys s bráchou našla nějakou jako společnou řeč?

RESPONDENT: No, mě to vůbec nebaví, takže já jsem to spíš jako začala sledovat na to, že on mi ho jakoby ukázal, že já... Nevím, tuty lidi jako jsou Jakub Angel a tak dále, tak pak jakoby na ten popud jeho vůbec koukat, jako kdo to je, co dělaj a takhle.

VÝZKUMNÍK: Takže spíš je to vlastně nějaké jako prostředek, jak navázat ten kontakt se sourozencem, než že by to bylo jako vyloženě tvoje téma.

RESPONDENT: Jo, asi. Asi určitě. Protože ale zase na druhou stranu on jako vůbec nesleduje lidi jako já, takže mně nezbylo nic jinýho než začít sledovat lidi jako on.

VÝZKUMNÍK: Jo. Tak asi nemáš moc na výběr, no. Je to takový jednostranný. Snažila ses ho ty jako někdy naverbovat na něco jinýho, když se nebudeme bavit teďka o nějakých těch konkrétních lidech, ale, já nevím, nějakou tvoji oblíbenou hru nebo oblíbenej film nebo něco takovýho?

RESPONDENT: No, hru asi ne a film asi taky ne. Protože já moc taky na filmy nekoukám a nemyslím si, že on taky. Ani... Možná občas seriál, co si pamatuju, když jsme koukali na nějakéj papírovej dům a takhle. Tak to bylo spíš takový vzájemný. Že jsme na to oba začali

koukat, a pak prostě nějak jsme si řekli, jako že je to fakt dobrý. Já třeba jsem to ani nevěděla, že on na to kouká nebo tak. Ale úplně mu asi neposílám doporučení na filmy nebo hry.

VÝZKUMNÍK: Když jste jako byli teda menší, nebo možná doteď, nevím, máte doma nastavený nějaký pravidla, co se těch obrazovek týče? Ať už jsou to pravidla třeba časový, nevím, denně jenom dvě hodiny na počítači, anebo obsahový, typu: Hele, nemůžeš se dívat na násilný filmy. A tak.

RESPONDENT: Ne, to mi vůbec nepříjde. Jenom vím, že na základce jsem se ještě musela ptát, jestli můžu na počítač, jestli si ho můžu zapnout, ale jinak asi vůbec. Ani jako na telefon, na tablet, neměli jsme. Nebo minimálně si to nepamatuju.

VÝZKUMNÍK: Jo, nemají vaši třeba jako problém s něčím, s nějakým konkrétním obsahem. Že se díváte na, já vlastně nevím, co jako teďka může bejt závadnýho za obsah, ale...

RESPONDENT: No, jako klasicky vždycky když jako, já nevím, mě třeba bolí hlava nebo něco, tak řeknou: No, to máš z těch tvých telefonů. Tak to asi jako jo, že jsem na tom hodně. Ale nějak jako s nějakým specifickým obsahem asi ne.

VÝZKUMNÍK: Jo. Takže asi nikdy nebyla vlastně příležitost srovnávat se tady v tomhle s bráchou. Jakože on může víc než já, nebo naopak, já mám větší volnost.

RESPONDENT: To si myslím, že nebyla moc.

VÝZKUMNÍK: Komunikujete... Nebo takhle, stalo se vám někdy něco jako nepříjemného u obrazovek? Máš nějaký zážitek, že by se ti stalo něco, s čím sis neuměla poradit? Od, já nevím, nějaký scam přes nějaký třeba jako obtěžování, šikanu nebo takovýhle věci.

RESPONDENT: Ne, to asi naštěstí nikdy. Asi určitě ne.

VÝZKUMNÍK: Jo. Mě by totiž zajímalo, jestli jako brácha by pro tebe v tomhle byl někdo, s kým bys to šla řešit, nebo spíš bys to...

RESPONDENT: Jo, to asi určitě. To asi určitě, kdybych měla první někomu to říct, tak to řeknu určitě bráchovi, takže asi jo.

VÝZKUMNÍK: Jak myslíš, že by se to vyvíjelo? Šel by pak brácha jako třeba za rodičema to na tebe nějak jako nepráskat nebo řešit to s nima, nebo spíš byste byli taková koalice?

RESPONDENT: Já myslím, že by se spíš snažil mi prvně určitě nějak jako pomoci i bez nich, kdybych mu jako řekla, že to třeba s nima nechci řešit. Ale zase já jsem docela i taková, že

bych to i řekla rodičům hnedka docela všechno. Takže jako to. Ale kdybych mu řekla, že fakt jako nechci, aby jim to říkal, tak asi by nešel. Myslím, že by to bylo spíš jako, že my dva bysme to nějak vyřešili.

VÝZKUMNÍK: Jasně. Říkalas, že ti o teďka jako brácha trošku hlídá, jakože neseď na tom telefonu nebo seš tam moc nebo tak. Jak si... Jako jakou máš teorii, proč se to děje až teď poslední dobou? Jakože vyrostl brácha nebo dospěl, nebo naopak ty používáš ty sítě víc? Nebo jaktože to přišlo takhle časem?

RESPONDENT: Myslím si, že je to asi tím, že já používám ty sítě víc. A teďkon jako... On mi to právě teďkon jako, co si jediný si vzpomínám, tak mi to říkal s tím, že já jsem mu nějak říkala, že se musím hodně učit a že mi to nějak nejde. A on říkal, že jako ať se nedivím, když pořád koukám jenom na tuty pětisekundový videa, že se pak nedokážu soustředit dýl jako pět minut, že jo. A já jsem si to i trošku uvědomila a tu aplikaci jsem si fakt odinstalovala hned. TikTok. A už na to nekoukám. Takže možná i tím, že jako já na to koukám víc, že on je starší...

VÝZKUMNÍK: Jo. Bojíš se ty třeba o něj v něčem takhle? Jakože třeba by, já nevím, moc hrál na počítači nebo něco, co by zase jako vadilo tobě?

RESPONDENT: To asi se nebojím, to vůbec asi. Mně přijde, že on celkově na tom mobilu nebo počítači skoro vůbec není. A když tam je, tak dělá školu, takže... Anebo kouká na nějaký videa do fitka. To mi úplně nepřijde tak jakoby závadný než vlastně jako, co by tam mohl dělat, že jo, mohl by tady do noci hrát na počítači, ale to nepředpokládám, že dělá.

VÝZKUMNÍK: Jasně. To zní docela, že máte přehled jako, co jeden nebo druhý dělá na tom svým telefonu nebo počítači.

RESPONDENT: No, mně to tak přijde podle toho, když jakoby je tady, tak samozřejmě dělá asi jiný věci, než když je prostě v Praze na bytě s Terkou. Ale když jsem tam třeba párkrát přespávala, tak oni ráno vstanou a jdou hned něco do školy. To my s kamarádkou jsme tam ještě dvě hodiny ležely, koukaly na telefon, že jo. Tak z toho jsem si nějak odvodila, že asi to úplně nedělá.

VÝZKUMNÍK: Je to... Jakože máte teda o sobě docela přehled v tomhle. Je to těžký udržet si soukromí jako před bráchou? Teď co se nějakých těch obrazovek týče. Jakože třeba že by ti, já nevím, nemusí jako úplně cíleně ti vlízt do počítače, ale třeba zapomeš se odhlásit. Nebo zapomeš něco vypnout ,co nechceš, aby viděl.

RESPONDENT: No, mně by to asi nijak nevadilo, já tam nemám nic tajnýho. Takže by mi to ani nevadilo, nějaký kdybych tady nechala telefon, on se podíval, kdo mi píše, tak nevím. Možná trošku občas vadilo, ale kdyby se podíval jako na celkově můj Instagram nebo takhle, tak asi mi to nevádí ani. Počítač vlastně nechávám tady pořád otevřenej, takže to když někdo chce, tak může se jít podívat. A ani by mi to nevadilo.

VÝZKUMNÍK: Jo, takže si ani jako nehlídáte nějak extra svoje soukromí.

RESPONDENT: Ne. Já tam nemám nic tajnýho, takže mi to nějak nevádí.

VÝZKUMNÍK: Jo. Když bysme to měli zhodnotit jako obecně tady v tom kontextu těch obrazovek. Jaká je výhoda toho, že seš mladší sourozenec a jaká je toho nevýhoda? Už jsme jako spoustu věcí nakously, ale pojďme to nějak shrnout.

RESPONDENT: Tak asi určitě to, že on mi jako může pořád do všeho trošku kecat. Že kdybych jakoby já dávala na ten Instagram něco, nebo na těch sociálních sítích, co mu nepříjde úplně vhodný, tak on mi jako může říct, jako že jestli mi to přijde normální. Ale nemyslím si, že já bych mohla udělat to samý. Tím, že jsem jako vlastně o tolik docela mladší, tak asi to určitě. A jako asi uvědomuju si, že by určitě někdy mohl říct něco v tom smyslu, že jako: No, tohle já jsem ve svých letech ještě vůbec neměl, nějak počítač, tablet a takhle. Ale jako nepřišlo mi, že by to někdy nějak říkal. Takže to asi jediný. Ale jinak tam nevidím nějakou asi velkou nevýhodu.

VÝZKUMNÍK: Mluvíš o tom, že teda jako ti to trošku monitoruje. A od koho to vezmeš jako líp třeba tu kritiku? Je to lepší, když to řekne brácha, nebo je to lepší, když se do toho montujou rodiče?

RESPONDENT: No tak určitě jako když to řekne brácha. Jako když to řeknou rodiče, tak já si řeknu: Jo, tomu nerozumí. Nebo takhle nějak. Ale vím, že jako brácha se v tom pohybuje. A nemůže tomu mamka, který je skoro padesát, rozumět stejně jako brácha, kterej, já ho pořád skoro беру, že jsme jako skoro stejně starý. Teď už mi to teda tolik nepříjde, ale dřív jsem to tak jako víc brala. Takže určitě od něj to má větší váhu pro mě.

VÝZKUMNÍK: Jo. Takže jednak tím, že je to jakoby brácha, že je ti blíž, a jednak tím, že je v těch technologiích jako zběhlejší, takže jakoby ten jeho názor je asi relevantnější.

RESPONDENT: Jo. Blíž asi bych řekla, že jenom jako věkově. Protože třeba blíž jsem si určitě s mamkou než s bráchou, ale stejně v týhle věci bych jakoby brala ten jeho názor víc.

VÝZKUMNÍK: Jo. Nemají vaši tendenci stavět bráchu jako do role třeba prostředníka mezi váma v tomhle? Jakože: Hele, K., řekni jí, že tohle není dobrý. Nebo naopak třeba ty používáš bráchu jako prostředníka. Jakože: Hele, řekni našim, že já bych chtěla, nevím, ještě hrát. Ty teda nehraješ.

RESPONDENT: To asi ne, ještě tím, jak tu fakt skoro není, tak pak když... Možná maximálně to jako řeknou, když se o něčem bavíme a jsme tam všichni čtyři, tak jako ona řekne: K., psycholog, řekni jí, že prostě jako to musí udělat jinak. Nebo takhle. Ale ne nějak jako že bych to já třeba neslyšela a mamka by mu řekla, ať mi to řeknu. To nemyslím, že se děje. Anebo jsem to ještě nezjistila.

VÝZKUMNÍK: Jo. To je zajímavý, no, jako občas to slyším, že ty starší sourozenci jsou v tomhle trošku jako bitý, že je ty rodiče takhle jako trošku manipulujou. Maj takovou roli mezi. A bavily jsme se o těch hrách, bavily jsme se o nějakých sociálních sítích, o tom, že máte soukromí, to teda máte, to pro vás není úplně nějaké jako... Nějaký jako téma. A když to zase shrneme obecně, jo, docela jako obsáhlá otázka, ale zkusme to. Když bys měla zhodnotit, jaké dopad mají ty obrazovky na váš vztah. Ovlivňují ho spíš pozitivně, spíš negativně, nebo na vás jako nemají vliv v tomhle?

RESPONDENT: No, já bych řekla, že jakoby mají, ale ne moc. Fakt jako jenom trošičku nad tím, že nemají, protože třeba my si jako... Nenapíšem si jen tak jakože: Čau, jak se máš. Nebo takhle. Když právě je v tý Praze. Ale napíšem si tím způsobem, že třeba právě mi něco pošle, ať už je to jeho oblečení nebo prostě něco jako jinýho, a tím my i trošku si něco napíšem. Jinak jako se vlastně nebavíme vůbec. Takže bych řekla, že spíš jako pozitivně, ale skoro vůbec. Tak jako trošičku nad touhle.

VÝZKUMNÍK: Jo, rozumím. Občas slyším, že ty... Třeba počítač nebo telefon, jsou taková jako forma obchodu mezi těma sourozcema. Jakože: Hele, já tě pustím na svůj počítač a ty za mě umeješ nádobí. Nebo něco takovýho. Fungovalo to u vás taky tak?

RESPONDENT: Myslím si, že ne, že on jakoby počítač měl první. Jo vlastně když já jsem ještě neměla počítač, tak možná jo. Já jsem neměla na čem koukat na filmy, takže občas jo. Ale spíš to bylo takový, jestli mi to prostě půjčí, ale asi jsem za to nemusela umývat nádobí. Spíš jsem se prostě zeptala a buď jo, nebo ne.

VÝZKUMNÍK: Jo, nepoužíval to nějak proti tobě, tady to.

RESPONDENT: Myslím si, že ne. Asi ne.

VÝZKUMNÍK: Jo. No a když tu otázku teďka na ten vztah položím jako opačně. To, že máš bráchu staršího, je takovej, jakěj je, máš pocit, že to nějakým způsobem ovlivňuje to, jakým ty užíváš ty obrazovky? To je jako těžká otázka vlastně tohle.

RESPONDENT: Přemejšlím právě. Myslím si, že ani moc ne. Nebo možná, když jakoby... Ale to zase nevím, jestli bych to dělala, kdybych neměla bráchu, nebo ne. Ale jinak takový jak nějaký holky prostě dávaj na Instagram fotky, který nejsou asi třeba podle mě úplně vhodný, tak jenom kvůli tomu, že vím, že mě tam sleduje můj starší brácha, tak bych to tam v životě nedala. Ani trošku jako nic. Ale třeba kdybych neměla staršího bráchu, tak třeba bych to brala jinak, nebo nevím. Takže možná i to, ale to zase nemůžu říct, protože jsem ho jako měla celou dobu, takže nevím, jestli to jde úplně tolik jako ze mě, že to tam nedávám. Nebo možná i trošku jako z toho, že tam je on.

VÝZKUMNÍK: Jo. Nevím, jestli to chápu správně jako, zkusím to přefrázovat tak, jak jsem to pochopila. Že si jako řekneš: Ty jo, ježiš, to by viděl brácha, on by si myslel, že je to trapný, to tam nebudu dávat.

RESPONDENT: Jo, přesně takhle.

VÝZKUMNÍK: Jo, rozumím. Jste nějak.. Vy teda asi nejste úplně jako moc aktivní na Instagramu nebo na Facebooku, jestli jsem to pochopila dobře.

RESPONDENT: Vůbec.

VÝZKUMNÍK: Je jako zvláštní, i když teda jste tam málo aktivní, je zvláštní sledovat bráchu na těch sociálních sítích? Jakože třeba dovedu si představit, že ten obrázek, kterej o sobě člověk dává na tom Facebooku nebo na tom Instagramu, může bejt docela odlišnej jako od toho obrázku toho člověka, kterýho ty máš doma. Je to divný, nebo je to jako v pohodě?

RESPONDENT: Ani mi to právě nepřijde, protože zaprvý tam skoro vůbec nic nedává. Naposledy tam dal fotku, nevím, rok zpátky, kterou stejně mi ukázal nejdřív, než ji tam dal. A byla to fotka s jeho přítelkyní, takže už jako jsem to viděla. A jinak on tam má fotky z roku asi dva tisíce sedmnáct, jako pár fotek. A jinak jako skoro nic tam nemá. Ale myslím si, že pro něj to musí bejt trošku zvláštní. Protože jenom jak já vypadám jako doma, když se ráno vzbudím, přecházím přes jeho pokoj, a pak na tom Instagramu. Tak pro něj to musí být spíš ta změna než pro mě.

VÝZKUMNÍK: Jo. Komentoval to někdy nějak? Jako bavili jste se o tom?

RESPONDENT: Asi ne, nepřijde mi. Nemyslím si.

VÝZKUMNÍK: Jo. A ještě mám takovou otázku, už jsme o tom mluvily, ale ještě bych se ráda k tomu vrátila trochu podrobnějc. Brácha tě trochu kontroluje, říkalas, že teda spíš hlavně v té oblasti jako toho, jak dlouho seš na tom telefonu nebo že prostě scrolluješ tam něco. Působil na tebe někdy nějak jako v oblasti té bezpečnosti? Jakože by ti říkal: Hele, na tohle si dej pozor, nedávej nikomu svoje osobní údaje. Nebo jakoby něco takovýho.

RESPONDENT: To si nemyslím právě. Já jsem nad tím taky přemýšlela a nemyslím si, že by mi nějak jako někdy říkal: Bacha s kým si píšeš. Nebo takhle. Ale možná je to i tím, že já si tam jako, mi přišlo, že nějak jako hodně jsme to měli ve škole, co si tak jako vzpomínám, kde jako přicházela ta prevence a takhle, tak určitě hodně ve škole. Už jako od začátku, tak si myslím, že potom nemusel mi jako on mi nic říkat.

VÝZKUMNÍK: Jo, žes toho měla vlastně dost ze všech stran a brácha v tom byl už vlastně jako...

RESPONDENT: Jako jestli možná někdy něco řekl, tak to pro mě nebylo jako tak významný, že si to ani nepamatuju.

VÝZKUMNÍK: Televize teda pro vás není jakoby moc téma, nekoukáte se. A když jste byli malí, tak jste koukali spolu?

RESPONDENT: Jo, myslím si, že určitě jo. Myslím, že na něco jsme koukali, proto i já jsem viděla třeba i tolik filmů, na který bych se nikdy jako nekoukala. Takže i kvůli tomu určitě. Protože on... Třeba měl, když jsme bydleli ještě v bytovce, tak jsme měli jednu televizi. Takže jsme všichni koukali prostě na jedno, na co ten jeden rozhodl, že se bude koukat. A oni vždycky byli dva a já jedna, no tak jsem se taky koukala.

VÝZKUMNÍK: Počkej, oni byli dva. Myslíš koho dva?

RESPONDENT: Jo, jako táta a brácha.

VÝZKUMNÍK: Jo takhle, ještě táta tam do toho jako spadal.

RESPONDENT: Jo, právě že oni mají hodně podobný zájmy, takže pak koukali na stejný věci a já s nima teda.

VÝZKUMNÍK: Jo. Stalo se, nebo vybavuješ si, že by se někdy stalo, že třeba brácha ti pustil nějaký film a na tebe to bylo jako moc? Protože třeba, já nevím, ještě jsi na to byla moc malá, nerozuměla jsi tomu nebo to bylo třeba moc drastický nebo něco takovýho.

RESPONDENT: To si myslím, že určitě. Já si pamatuju, že na mě moc byli i Piráti z Karibiku, když jsem byla mladší. Takže určitě jo. Tak to jsem pak prostě odešla nebo jsem se otočila, no. Teda předtím jsem ještě ztropila scénu, jestli mu to přijde normální, a pak jsem odešla.

VÝZKUMNÍK: Jo. A co brácha, jak na to jako reagoval? Snažil se ti to třeba nějak vysvětlit? Nebo nějak jako tě v tom podpořit?

RESPONDENT: Já si myslím, že prostě řekl: No tak jdi pryč, tak si jdi do pokoje. Jestli na to nechceš koukat, já chci a říkal jsem ti to, takže... Tak jsem šla, no.

VÝZKUMNÍK: Brácha hodně vzpomínal, o tom jsme se hodně bavili, že jste spolu koukali na Simpsonovi, jestli si to dobře pamatuju.

RESPONDENT: Jojo, na Simpsonovi a na Jak jsem poznal vaši matku jsme vždycky hodně koukali spolu.

VÝZKUMNÍK: To se bavíme zhruba o jakým věku teďka?

RESPONDENT: O věku teďka teda než on šel na... Jemu teda muselo bejt nějakých osmnáct a mně teda dvanáct, no, tak nějak. Než on odešel na tu vejšku.

VÝZKUMNÍK: Přemejšlím, víš, nad tím, že Jak jsem poznal vaši matku je docela jako vlastně... Je tam docela jako dost sexu, je tam docela dost jako věci, který nevím, jestli v těch dvanácti úplně jako člověk všechny chápe.

RESPONDENT: Já si myslím, že jsem to určitě nechápala. Až když jsme na to asi spíš koukali až po těch Simpsonech. Až jakoby až dýl, až třeba v těch patnácti. A když mně těch patnáct šestnáct a on právě přijel, tak jsme koukali na tohle, že jsme to vyměnili za ty Simpsony. Ale předtím určitě na Simspiony jsme koukali hodně.

VÝZKUMNÍK: To je vlastně jako taky takovej podobnej princip, že tam je to jako taky vlastně spousta takových těch jako dospělejších vtipů, že pro to dítě to asi musí bejt náročný. A jako ptala ses třeba bráchy, když jsi tomu nerozuměla, co se tam děje? Nebo snažil se ti to on vysvětlit?

RESPONDENT: Já si myslím, že neptala. Asi ne. Nebo si to nepamatuju.

VÝZKUMNÍK: Na tohle jste koukali protože jako tebe to taky bavilo, nebo to bylo něco, co byla zase bráchy věc a tys prostě jako chtěla bejt s ním?

RESPONDENT: To mě taky asi bavilo, to si myslím, že taky. Na to vzpomínám hodně, že to mě taky bavilo. A asi se mnou... Já jsem koukala ještě hodně na Barbie, takže Simpsonovi bylo asi jediný a na Barbie asi se mnou moc nekoukal. Takže na tohle jsme koukali.

VÝZKUMNÍK: Jo. To docela jako chápu, že v těch patnácti jako kluka asi ho to úplně nezaujalo. Hustý. Já si myslím jako, že jsme tak nějak vlastně docela rychle zhruba pokryli to, co já jsem měla na mysli. A když jsi nad tím jako přemýšlela, co tady asi... O čem se budeme bavit. Je něco, napadalo tě něco, co jsme tady ještě nezmínily?

RESPONDENT: No, já jsem jenom... To už jsme asi zmínily nějak okrajově, určitě, jsem přemýšlela hodně nad tím, že vlastně dřív jsme měli aspoň, když jsme byli mladší a on byl tady, tak jsme měli něco aspoň jako společnýho. A teď třeba ani jako si nepamatuju, kdy jsme naposled spolu koukali na televizi. Tak to jsem jenom jako přemýšlela, že dřív to byla vlastně jako každodenní záležitost, ale teď vůbec si nepamatuju jako, kdy bysme něco takovýho jako měli. A právě že dřív jsme... Ještě jako, jsem přemýšlela, jak se nám jako měnily ty věci, co můžeme dělat spolu. Předtím jsme koukali na televizi spolu, ale teď, když třeba zase já jakoby dělám to, co on dělá, abych já mohla bejt s ním. Jakože on chodí do fitka a on přijede jednou za víkend, tak já jdu prostě taky, i když bych normálně nešla. Jenom jako abych mohla jít s ním.

VÝZKUMNÍK: Jo. Když teda je u vás a je doma, je to třeba tak, že teď jako spíš omezujete ty obrazovky? Jakože abyste si sebe navzájem třeba nějak víc užili?

RESPONDENT: Asi jo, já si myslím, že i když on je doma, tak já jsem jakoby i míň ve svém počítači. Že třeba víc jsem jako v obýváku, kde jsou jako všichni. A takže asi určitě jo.

VÝZKUMNÍK: Jo. A jako chápu, že ti chybí brácha. Nebo že je to prostě divný, když tam najednou není. Ale máš pocit, že by ti jako chybělo to sledování té televizi? Že by tím váš vztah jakoby fakt ztratil nějaký důležitý prvek, nebo to jako vlastně docela dobře nahradíte třeba tím fitkem?

RESPONDENT: Myslím, že to docela dobře nahradíme. Že i jako pak třeba... Zase když jsme koukali na tu televizi, tak jsme si jako nepovídali, samozřejmě, u toho. Ale teď když jako nekoukáme na tu televizi, tak i v tom fitku nebo i když doma jakoby spolu sedíme nějak

všichni, tak si musíme povídat. Takže aspoň tak jako... Možná je to i lepší jako, bych řekla, když jsme v tu chvíli bez těch obrazovek.

VÝZKUMNÍK: Jo. Takže to nevnímáš jako nějakou ztrátu.

RESPONDENT: Neřekla bych.

VÝZKUMNÍK: Tak vidíš, tak já jsem mířila tím směrem, že možná ty obrazovky jsou pro vás důležitější vlastně, když je zrovna daleko, ale tohle je teda dobrej poznatek, že naopak, když teda jako se vrátí zpátky, že ty obrazovky ustupují do pozadí v porovnání s tím, jak to teda bylo dřív. Abyste si navzájem nějak jako víc sebe užili. To je zajímavý. Děkuju za... Dobře, žes to přinesla, to mě vůbec nenapadlo, že to vlastně může mít i takhle jako ten opačnej směr. To je super. Ještě máš k tomu nějakou jako vzpomínku, nad čím jsi přemýšlela?

RESPONDENT: Asi už mě nic nenapadá. Nebo jako určitě z toho, co jako jsme byli s bráchou a takhle hodně, ale asi ne aby to mělo spojitost s těma obrazovkama, nebo nic mě nenapadá už.

VÝZKUMNÍK: Jo. My jsme mluvily vlastně o tom dětství, o tom, jaký máte ty zařízení. Jo, to mě zajímá ještě, tahleta otázka. Víím, že teda máte jako ty zařízení, že brácha to třeba dostával dřív, nebo naopak tys něco dostala dřív. Ale když jako srovnáváme tu, nechci říct kvalitu, ale tu formu třeba těch zařízení. Bylo to tak, že třeba jeden měl... Brácha měl lepší, protože byl starší, nebo tys měla lepší, protože jako, nevím, protože vaši už zjistili, že tam to bylo k ničemu, tak kupovali lepší zařízení?

RESPONDENT: No tak ze začátku určitě to bylo, že on měl lepší. Ale myslím si, že právě tím dvanáctým nebo i tím třináctým rokem se to vlastně změnilo. Takže teď my máme úplně stejnej telefon, ten máma vlastně všichni, takže ten máme všichni. A pak já jsem teda dostala už ten iPad, ten on jako neměl vůbec. A pak já jsem, když začala korona, tak já jsem potřebovala počítač, a to jsem žádněj neměla. Takže já jsem pak taky dostala Macbook, že jo, ten on taky nemá. Takže možná v tom jedině. Ale spíš si myslím, že je to tím, že on to nechce.

VÝZKUMNÍK: Jo.

RESPONDENT: Že on jakoby si prostě radši koupí jinej počítač než ten, kterej chci já.

VÝZKUMNÍK: A snažil se tebe třeba jako ovlivnit v tom? Jakože on teda má asi evidentně jinej vkus na ty zařízení, tak snažil se ti do toho kecat při tom výběru?

RESPONDENT: Nemyslím si právě, to já si teďka úplně vybavuju, jak jsem říkala rodičům ten večer, že fakt potřebuju počítač. A my ještě ten večer jsme jeli ho koupit. Tak to bylo asi i on jako říkal, že fakt ho potřebuju, že jako ať ho koupíme. Takže asi spíš byl jako v tom sem mnou. Že jakoby já jsem nechtěla jinej, takže... Nebo samozřejmě, kdyby mi řekli ne, moc drahý, budeš mít jinej, tak jako neřeknu nic. Ale takhle když mi jako i dali na výběr, tak i on byl jako v tom se mnou, že jako ať koupíme teda tenhle, kterej chci.

VÝZKUMNÍK: Jo. Že brácha je takovej společník jako v tomhle, proti rodičům trochu.

RESPONDENT: Jo, asi spíš jo, asi jo.

VÝZKUMNÍK: Využíváš toho třeba? Jakože jdeš nejdřív za tím bráchou: Hele, já bych chtěla tady tohleto, pojď to se mnou říct našim. Nebo tak

RESPONDENT: Myslím si, že dřív jsem to dělala, ale poslední dobou už jako skoro vůbec. Možná je to i tím, že jako jak jsem starší, tak i na většinu věcí se mi jako nechce ptát, tak si to radši koupím sama, a až pak jim to řeknu. Jo, samozřejmě, nebavím se vůbec jako o počítačích a těchhle věcech, to jako ještě si nevydělám tolik, abych si koupila tyhle věci, ale ty teďka nepotřebuju, nemusím řešit, vlastně mám skoro všechno. A spíš jdu asi i rovnou za nima a pořád jim to tak dokola říkám, než mi to prostě koupí.

VÝZKUMNÍK: Jo. Tys zmínila ten covid, to je vlastně taky docela jako taková netradiční situace. A to bylo dva tisíce dvacet, to znamená brácha už byl na škole v Praze. Zůstali jste v karanténě jakoby spolu doma, nebo jste byli rozdělení v takovém tom největším?

RESPONDENT: Zůstali jsme doma. Určitě.

VÝZKUMNÍK: Jo. Jaký bylo tohle? To muselo bejt jakoby o hodně intenzivnější. I teda co se těch obrazovek týče. Jakože spojilo vás to zase v něčem?

RESPONDENT: No, myslím si, že asi trošku jo. Protože my ještě ze začátku jsme bydleli jako v baráku, ale jezdili jsme se ještě učit do bytu. Takž my jsme vždycky každý ráno museli spolu jako jet do bytu, to je třeba deset minut, protože jsme tady ještě neměli wifinu. Takže jsme museli spolu a museli jsme tam fakt těch sedm hodin bejt jenom my dva prostě, žádná mamka, žádná táta, takže to možná jo. Ale zas my jsme celou dobu byli každej ve svém pokoji, takže jsme ani zas tolik jako spolu nemluvili. Ale vlastně si pamatuju, že kdy nás to jako hodně spojilo, teď, když já jsem psala seminárku, tak to jsem mu skoro obden psala, ať mi s něčím pomůže, že nevím, jak to mám udělat a takhle. Takže to vlastně nás docela spojilo.

VÝZKUMNÍK: Jo. Nebo jakoby taky to mohlo být naopak, že jo, v tom covidu, že když člověk sedí jako furt s tím stejným člověkem doma v jedné místnosti, že asi jste si taky mohli jako docela lízt na nervy vlastně.

RESPONDENT: To asi jo, ještě když jsme na to nebyli vlastně vůbec zvyklí, jak byli jsme zvyklí každé na ten svůj klid, že se vidíme jednou za týden, tak pak asi jo, no, to bylo takový...

VÝZKUMNÍK: Jo, no, to je taková specifická situace ta kovidová. A jako předpokládám, že už se asi ten svět bude čím dál víc jako oddělovat, že to pomalu bude... Že bude brácha jezdit jako jednou za měsíc, až pak se budete vídat třeba jako i méně často. Máš pocit, že pak jako pro vás nabydou na důležitosti třeba ty sociální sítě?

RESPONDENT: No, já si právě spíš myslím, že se nebudeme tolik oddělovat, že teď jako já až půjdu na vejšku vlastně od září, tak bych ráda šla do Prahy, takže si myslím, že se možná i uvidíme víc. Ale myslím, že ty sociální sítě určitě budou pořád nabývat víc a víc jako pro nás jako důležitosti, protože přece jenom asi pro všechny, že jo, to jde dopředu celkově.

VÝZKUMNÍK: Jo. To je pravda. Takže vy spíš jako míříte k tomu sblížení zase, než že by jako se to oddalovalo. To je super. A přece jenom věkové rozdíly docela velké, když ty jako... Když byl brácha v tvém věku, tak ty technologie byly prostě daleko méně rozjeté, než jsi je měla ty. Vnímáš třeba, že bys na to byla jako větší expert, protože jsi v tom prostě vyrůstala daleko víc? Bylo to pro tebe jakoby, mám pocit, dostupnější? Nebo je jako větší expert tady na ty technické věci brácha?

RESPONDENT: No, myslím si, že celkově na cokoliv jako technickýho, co se týče počítače a všechno, tak asi určitě brácha. Ale na druhou stranu zase já jsem jakoby měla všechny ty sociální sítě, ať to jde od Snapchat, po TikTok, po Instagram, který on třeba vůbec ani neměl. Takže možná v tom i jako vím asi víc já. Ale to jsou takové věci, který bych asi ani nepotřebovala vědět. Ale na druhou stranu jako cokoliv o počítači prostě jako, já nevím, mně třeba ani nešlo... Já jsem ani neuměla tisknout ze začátku, tak to mi jako musel ukázat všechno on. Ještě já na to i hodně spoléhám, že vlastně nebudu ani nad něčím přemýšlet, že mi to brácha udělá nebo ukáže, takže...

VÝZKUMNÍK: Jo. A je brácha ochotnej, nebo ho to spíš jakoby naštvě?

RESPONDENT: No, naštvě, ale pak to nakonec jako udělá, takže radši vydržím tu chvíli jeho naštvanost, ale nemusím to dělat já.

VÝZKUMNÍK: Jo, to je dobrý, když je někdo doma takovejhle jako zdroj. A asi předpokládám, že naopak to moc nefunguje, protože asi úplně nemá brácha zájem jako sociální sítě se od tebe nějakým způsobem učit.

RESPONDENT: Ne, to asi určitě ne, nemyslím si, že se mě ptá někdy na trendy na TikToku, takže asi ne.

VÝZKUMNÍK: Takže je spíš jakoby ten zdroj brácha tý podpory v tomhle. Super. No, já jako předpokládám, že jsme asi pokryly tak nějak jako skoro všechno, co jsme mohly. A je něco, co tebe ještě k tomu napadá?

RESPONDENT: Už asi nic právě. Mě jenom co napadlo potom ještě, když jsem vlastně mluvila, byla ta seminárka, že to jsme se vlastně na chvíli zase jako sblížili díky vlastně těm obrazovkám, protože nebyl tady, musela jsem mu volat a takhle. Musela jsem mu posílat pořád jako nějaký fotky, že mi to nejde a takhle. A jinak asi mě nic moc nenapadá.

VÝZKUMNÍK: Jo. Teď se bavíme, že ti to nejde. A hodnotil ti jakoby ten obsah, nebo ti pomáhal s tou technickou formou? Jako formátování třeba nebo takový věci.

RESPONDENT: Právě úplně se vším. Úplně se vším. Ale hodně mi pomohl, že on si třeba, to jsem nečekala, že udělá, že on si vzal celou tu seminárku a všechny chyby mi tam jakoby napsal. Co on by udělal jinak. A já díky tomu měla jedničku, takže i to mi jako hodně pomohlo.

VÝZKUMNÍK: Asi to asi nemůže fungovat úplně naopak, co? Jakoby brácha má docela specifický úkoly, že to by asi pro tebe bylo zbytečný zahlcení.

RESPONDENT: Ne, určitě. Právě. On jako párkrát to chtěl, třeba jenom ať si to přečtu, jestli mi to dává smysl. A já jsem nerozuměla každému třetímu slovu, takže jsem řekla: Jojojo, dobrý.

VÝZKUMNÍK: Jo, on ten obor je takovej trošku specifickéj. A občas to nedává smysl, no. No tak jo, tak jestli ty k tomu teda už nemá nějaký připomínky, dodatky, tak já si myslím, že jsme to takhle hezky zvládly. Asi jo. Super, tak já vypnu to nahrávání.

Respondent č. 7

VÝZKUMNÍK: Tak jo. Tak jestli bys mi mohla prosím na začátek teda říct jenom, jak jste na tom jako sourozenci. Kolik vás je, kolik vám je, kdo je mladší, starší a tak.

RESPONDENT: Jo. Takže já mám dva bratry. Jsem nejstarší, je mi 22, mladšímu bratrovi je teďka sedmnáct, za tejděn osmnáct. Takže to bude těsně. A pak máme ještě jednoho o hodně mladšího, tomu je devět.

VÝZKUMNÍK: Jo, takže to máte takhle hezky rozloženo.

RESPONDENT: Takže to máme hodně rozložený, no.

VÝZKUMNÍK: Jo a všichni bydlíte teďka jako ve stejný domácnosti, nebo ty už seš asi na škole někde mimo?

RESPONDENT: Jo, já jsem teďka čtvrtým rokem na vejšce, takže já jsem v Praze a jezdím domů většinou o víkendu. Dřív jsem jezdila každéj víkend, teďka už spíš tak jednou za čtrnáct dní.

VÝZKUMNÍK: Jo.

RESPONDENT: Ale jinak zbytek je doma společně.

VÝZKUMNÍK: Jo, je to docela velkéj kontakt, to je fajn, to se mi bude hodit. No a jak jste na tom s obrazovkama? Jaký máte zařízení, co používáte? Co je pro vás aktuální?

RESPONDENT: Tak telefony, že jo, to už má i ten nejmladší, má telefon. A počítače. Já mám tablet ještě. Kterej používám nejspíš jako nejvíc na školu. A jinak ten brácha prostřední má počítač vlastní a telefon vlastní.

VÝZKUMNÍK: Jo. Máte teda si už každéj jako vlastní zařízení. Nebo máte i něco společnýho?

RESPONDENT: Jo, máme každéj svoje.

VÝZKUMNÍK: Jo. Bylo to tak vždycky, nebo když jste byli menší, tak jste třeba měli nějakéj společnej počítač doma?

RESPONDENT: No, když jsme byli menší, tak jsme měli společnej. Já jsem dostala potom svůj, když mi bylo asi patnáct, šestnáct. To vím, že už jsem dostala svůj. A pak jsme měli jeden společnej jako doma.

VÝZKUMNÍK: To jste vlastně docela dlouho sdíleli jako ten jeden počítač. Jestli počítám dobře, tak bráchovi bylo tak nějak deset, když tys dostala ten svůj. Jaký to bylo? Bylo to jako v pohodě, nebo spíš jste nějak bojovali o to?

RESPONDENT: Já musím říct, že si nějak jako nepamatuju, že bysme se hádali už takhle jako mladý. Já si myslím, že když já jsem jako na tom začla trávit čas, tak ten M. ještě na to vlastně moc nebyl, když mu bylo těch deset. Ten podle mě začal třeba někdy ve dvanácti potom už na tomhleto hrát hodně. A to si už myslím, že měl taky svůj. Nebo že podědil takovej ten starší rodinnej. Takže jako to, že bysme se hádali asi, to úplně nebylo. To jsme se třeba hádali o televizi. Kdo se bude koukat na svoje pořady. Ale o počítač asi ne.

VÝZKUMNÍK: Aha. Kdo vyhrával tady v těchhle hádkách?

RESPONDENT: To záleželo, jestli byli podle mě doma rodiče nebo ne. Tak když byl brácha mladší, tak se většinou koukal na pohádky, že jo, jeho. Takže to vyhrával on. A jinak si myslím, že když jsme byli doma jenom sami dva, tak jsem vyhrávala já, protože jsem uplatnila právo staršího.

VÝZKUMNÍK: Jasně, autorita. A ten mladší, ten vás asi teda v tomhle období jako nestihl. Jestli správně počítám. To vy už jste měli jako svoje zařízení oba dva. A on už vlastně...

RESPONDENT: No, ten mladší, ten teďka uzurpuje rodinnou televizi většinou. Takže tam jsou potom taky dohady. Ale to už vlastně starší je zalezlej v pokoji většinou na svejch přístrojích. A ten malej dokud třeba nepřijdou rodiče z práce, tak je na tý společný televizi a kouká se tam na nějaký youtube videa, no.

VÝZKUMNÍK: Jo. Říkáš, že jako jste o to bojovali a že vyhrál jeden, nebo vyhrál druhý. Bylo to občas tak, že jste jako našli nějaký třeba jako společnej program? Že jste koukali spolu na televizi nebo na tom počítači jste našli něco jako společnýho?

RESPONDENT: Jo, určitě, tak já si myslím, že když jako vyhrál jeden, nebo druhý, tak že jsme se nakonec stejně jako koukali oba, jenom to bylo o tom jako... Asi jsme primárně nevybrali úplně jako společnej film, ale pak už jsme se spolu koukali. Ale jako přesně si nepamatuju žádnou situaci, to už je fakt dávno.

VÝZKUMNÍK: Jo, rozumím. No a dovedla by sis vybavit, jestli někdo byl jako třeba víc aktivní, nebo víc pasivní v tom? Jako že třeba, nevím, brácha se k tobě spíš jako přidával. Nebo brácha spíš si tam hrál...

RESPONDENT: No tak to vůbec nevím. Asi jako vyrovnaně.

VÝZKUMNÍK: Najdete si třeba něco i s tím mladším teďka? Jakože jsou nějaký pohádky, který třeba zvládneš i ty, jako že byste to sdíleli?

RESPONDENT: No, to je těžký, on už se nechce dívat na pohádky. Já vím, že dokud byl, nevím, třeba ještě dva roky zpátky, tak mě jako baví se koukat na pohádky. Mně to nevadí, já u toho vypnu. Takže to jsem tam prostě něco pustila a koukali jsme se společně. Tak to mi nevadilo, ale teďka už spíš kouká na ty různý youtube videa a to já nezvládám moc. Takže spíš jako já jsem pryč. A když se chci s ním domluvit na nějaký společný pohádce, tak na všechno řekne, že to je blbý.

VÝZKUMNÍK: Jo takhle, takže vás docela školí brácha. Ty jo, já mám furt pocit, že to jakoby... Že je docela malej, ale on už vlastně není vůbec malej jako, podle toho, co vyprávíš. Oni jsou oba dva kluci, ty jsi holka, tak nevím, jestli se bude úplně uplatňovat to, co já slyším jako jinde. Ale z té zkušenosti, co většinou mluvím s těma staršíma sourozencema, tak často říkají, že jsou takovým zdrojem. Jakoby co se těch technologií týče. To znamená doporučujou třeba těm dětem, těm mladším, jako na co se koukat. Nebo co je dobrý a co je špatný. Funguje to taky tak u vás?

RESPONDENT: No, u nás největším zdrojem jako je asi ten střední brácha. Ten jako na tom tráví nejvíc času. Ale třeba jako jediný, na co jsem ho přivedla, jsou asi Sims. Tak to si spolu občas zahrajeme. Ale jinak na ty hry přicházel sám. Já jsem jako nic moc jinýho nehrála, to byla jediná hra, kterou jsem měla staženou v počítači. No, takže asi tak. Ale jako myslím si, že právě ten starší brácha to má na toho mladšího.

VÝZKUMNÍK: Jo. Že... Jako v čem vliv, myslíš, má nejvíc?

RESPONDENT: Vlastně teďka od Vánoc máme Playstation, takže tam oni spolu třeba hrajou jako Fifu a tak. Takže ty hry, který hraje ten starší, tak ten mladší chce hrát taky. Ale ode mě si myslím, že toho teda nemaj moc. Já fakt nic nehraju.

VÝZKUMNÍK: Jo. Čím to je, je to nějaký jako tvoje, že tebe to moc nebaví, nebo je to spíš nějaká propast trošku mezi váma?

RESPONDENT: To asi taky. Asi i to, že jsem teda holka, i to, že jsem asi starší. Že když já jsem byla malá, tak ty hry ještě tolik nebyly. Nebo nevím, přijde mi, že jsme jako nehráli ty počítačový hry. Nebo nevím, ... říkal, že jo, tak možná že prostě holky jsme neměly žádný jako hry, co by byly pro nás.

VÝZKUMNÍK: Já si taky nevybavuju, že bych hrála něco extra, no. TO by mě právě zajímalo, protože tohle jako slýchám spíš od těch... Já jsem mluvila s klukama staršíma sourozencema. Takže to je pro mě taková nová situace jako u vás. No, takže oni jsou možná už jako vlastně zběhlejší asi v tom než ty, v těch technologiích obecně, ne?

RESPONDENT: Jo, to určitě

VÝZKUMNÍK: Jo, tak funguje to tam spíš teda jako třeba naopak? Že oni tobě doporučujou ,hele, musíš dělat tohle, tohle je dobrý‘?

RESPONDENT: Jo, tak třeba ten starší taky už zkoušel třeba s tou umělou inteligencí a tak. Takže o tom občas mluví a já si vždycky říkám, že to musím zkusit. Ale ještě jsem se k tomu nedonutila. Ale trošku, ale my vlastně se o tom ani moc nebavíme, když o tom tak přemýšlím.

VÝZKUMNÍK: Jakože o obrazovkách obecně se moc nebavíte?

RESPONDENT: No, mně spíš přijde... Spíš takhle o těch doporučeních a takhle. Mně přijde, že právě ten střední brácha na tom jako tráví hodně času, že je takovej až trošku izolovanej. To mi vlastně přijde, že až poslední třeba rok si k sobě hledáme zpátky jako nějakou cestu. Že my jak jsme byli vlastně o pět let, tak jsme se docela jako hádali, když jsme byli jako menší. Takže to bylo takový jako.... On třeba chtěl s mejma kamarádkama bejt v pokoji, já jsem ho tam nechtěla, že jo, protože jsme byly jako pubertáčky. Pak jsme se jako prali a tak. Ale teďka už jako se zase spolu začínáme bavit. Tak jako že za sebou jdeme do pokoje občas. Ale on je hodně pořád jako zalezlej. A já jsem třeba dole s rodičema a on přijde opravdu jako jednou za den se najíst, chvilku tam je, ale jinak o něm moc nevíme, no.

VÝZKUMNÍK: Myslíš, že se na tomhle nějak jako podílí ten počítač, nebo kdyby neměl počítač, tak si prostě najde něco jinýho?

RESPONDENT: Těžko říct, no, myslím, že to na to má jako vliv určitě. On je jako hodně... Teďka vlastně říká, že má problém jako se spaním, což si myslím, že je taky z toho, protože prostě na tom je fakt hodně. On jako chodí ven, jo, s kamarádama a tak. Ale prostě když je doma, tak se jako neumí zabavit jinak. Ale těžko říct, možná by si našel něco jinýho. Tak on je pořád ještě v takový ještě jako pubertě, mi přijde, takže se jako od těch rodičů snaží odklonit. Nebo já tam taky nejsem celej tejden, takže nevím, jestli jako tam spolu mají nějaký problém, nebo ne. Takže nevím, možná by si našel něco jinýho. Ale tráví na tom toho času fakt hodně, no.

VÝZKUMNÍK: To musí bejt asi vlastně docela těžký pro tebe se na to dívat, když jako máš ten pocit nebo vidíš třeba, že mu to úplně jako nesvědčí. Máš třeba tendenci nějak se ho snažit jako korigovat v tomhle? Nebo to necháváš na něm ?

RESPONDENT: Já tak jako se ho trochu snažím popíchnout, že třeba tam přijdu a říkám mu ‚nevím, seš nějak bílej, není ti blbě, můžeš vstát‘. Nebo něco, protože to mi jako neříkal on, ale říkala mi to mamina. Tak jako... A on vždycky říká, že to je v pohodě. Nebo jako nemá asi vědomí, že by to byl problém.

VÝZKUMNÍK: Jo, takže jakoby není na to vlastně asi žádná ani pozitivní, ani negativní reakce.

RESPONDENT: Zatím ne.

VÝZKUMNÍK: Ty říkáš, že o tom mluvíš s mamkou. Jakože třeba spíš ty se spolčíš s tou mamkou v tom, abyste působili na toho bráchu, nebo naopak jste spíš taková koalice jako s těma sourozencema a držíte spolu?

RESPONDENT: No, pro mě je to jako hrozně blbá pozice. Poslední dobou to řeším, že mám jako pocit, že mamina s tím chodí za mnou a mně to vadí. Protože mi to přijde prostě... Nevím, prostě nechci bejt v tý pozici, kdy jako spolu budeme prostě řešit toho bráchu. Ale zároveň s ním se moc jako... Jako daj se s ním řešit věci, ale musí být v dobrým rozpoložení, aby byl ochotnej o tom mluvit, takže.

VÝZKUMNÍK: Jo, asi každej máme tohle období za sebou.

RESPONDENT: Tak je to takový složitý.

VÝZKUMNÍK: Jo, mamka chodí jakoby... Teďka se bavíme vyloženě o těch jako technologiích, o tom počítače, nebo obecně má pocit, že bys jí mohla pomoci jako s výchovou?

RESPONDENT: Obecně mi to přijde, jako víc věcma. Já nevím, jestli chce úplně poradit, občas jako se ptá, jako jak to vidím já, protože asi ví, že k němu mám blíž. Ale jako asi většinou ty situaci, co jí jako trápí, tak to za mnou jde vyventilovat, ale nevím teda, jestli jako chce poradit, nebo jestli prostě to chce někomu říct jenom.

VÝZKUMNÍK: No a bojíš se třeba o bráchu? Jakoby co se obrazovek obecně týče?

RESPONDENT: Já jsem furt jako pozitivní. Mám pocit, že třeba právě ty rodiče už to trochu vzdávají. Už to tak jako nechávají bejt, ale mně přijde, že třeba jezdíme spolu na tábor. Já už jsem teda loni nebyla, ale tam on jako funguje v pohodě, takže si říkám, jako když furt umí to zvládat bez toho jako čtrnáct dní dobrovolně, tak že to jako nebude takovej problém. Že si spíš myslím, že za tím jako utíká, že jako třeba tam nechce bejt, nebo nevím. Že prostě se od nich straní teďka, že prostě má období svoje. Ale nevím, furt si jako myslím, že to zvládne, že bude v pohodě.

VÝZKUMNÍK: Jo, takže když se bavíme o nějakých těch obavách, tak to jde jakoby směrem toho, že na tom tráví hodně času. Takže asi nějaký riziko závislosti a takový věci, o tom se jako bavíme.

RESPONDENT: Jo, myslím, že jo.

VÝZKUMNÍK: A bojíš se třeba nějakých jakoby věcí spojených třeba s internetem? Nějaký, já nevím, kyberšikana nebo nějaké jakoby nevhodných obsah, něco stran tady tohohle?

RESPONDENT: Asi úplně ne. Asi nemám jako strach, že by tomu podlehnul. Občas mají jako jednoho opravdu divnýho spolužáka, kterej jako říkal, že jim třeba jako fakt ukazoval nějaký prostě jako ty videa. Nevím, jestli úplně na d-webu, to asi ne, ale že opravdu jako úplně ty strašný. Vlastně mi přišlo super, že nám to jako řekl s tím kamarádem ještě, že jim to ukazuje. Takže si je asi vědomej toho, že ten kluk je fakt na hlavu, že to není normální. Takže to se asi nebojím úplně.

VÝZKUMNÍK: Jo, protože mě to teda úplně děsí, že jsou děti schopný dostat se k tomu, tak v mojí generaci nebo jako moji kamarádi vůbec neví, jak by jako něco takovýho vyhledali.

RESPONDENT: Jo, to já taky ne, já jsem o tom slyšela.

VÝZKUMNÍK: Takže mě děsí, že ty děti vlastně už to jakoby ví a dostanou se ke všemu. A že bych se jako trochu bála. Co ten mladší? Ten je jakoby v jaký fázi těch technologií? Ten už taky jako hraje teda nějaký hry nebo pohybuje se nějak víc na internetu?

RESPONDENT: No, hry hraje teďka na PlayStationu a na internetu chodí jako jenom na Youtube si myslím. Tam on teda má jako nějaký lidi zakázaný, na který se nesmí koukat.

VÝZKUMNÍK: Kdo to....

RESPONDENT: On teda je nadšenej fotbalista, takže on nejvíc kouká jako na různý takový ty challenge fotbalový a tak. Takže je tam ještě pořád.

VÝZKUMNÍK: Jo, to je zas dobrý. To je ještě takovej hezkej obsah docela. Že to podněcuje něco, co ho teda jako baví, to je fajn.

RESPONDENT: Jojo.

VÝZKUMNÍK: Kdo doma vládne jakoby stran toho, na co se nesmí dívat? Protože si dovedu představit, že rodiče jakoby asi úplně nemají přehled, co je teďka moderní. Tak kdo limituje obsah?

RESPONDENT: Jako naši většinou jak slyší jedno sprostý slovo, tak to zakážou. Protože tak televize je v obýváku, my to máme jako spojený s kuchyní, takže tam většinou trávíme všichni nejvíc času. NO, takže asi tak. Nebo občas i já nebo brácha, jak víme některý ty youtubery, kdo je prostě opravdu mimo, tak to jako řeknem. Ale většinou už ty rodiče to jako... To nevím, to se pozná hned z toho, když slyšíš mluvit toho člověka. Že by na to asi neměl koukat.

VÝZKUMNÍK: Jo. A máš nějaký jakoby... Šlo by formulovat nějaký kritérium, na základě čeho ty máš pocit, jestli to je, nebo není pro něj vhodný? Kromě třeba těch sprostých slov?

RESPONDENT: Mně třeba vadí, když jsou jako ty lidi přehnaně ukřičený. Nevím, jestli třeba Fizi, nebo tak, jestli víš... Nevíš, ale to je prostě takový to, kdy fakt jako permanentně křičí. A já mám pocit, že mu z toho musí bouchnout hlava nebo že se z toho fakt jako zblázní, když na to bude koukat dlouhodobě.

VÝZKUMNÍK: Zajímavý. Já jak to vlastně jako neznám, vlastně neznám ani ty sourozence, ani neznám úplně ani ten obsah, tak si furt představuju, že jako vadí třeba nějaký ty... Víš, že je to rizikový. Že doporučujou nějaký jako... Nevím, byla bílá velryba nebo co to bylo.

RESPONDENT: Na to jako nekouká vůbec, takže s tím jsme se jako nepotkali, že by tam bylo něco... Že by nabádali jako ke kouření nebo k něčemu takovému.

VÝZKUMNÍK: Jo, přesně, no. To je to, co jako já si představím. A vlastně vůbec nevím, co dalšího tam jakoby může bejt nepříjemnýho nebo vadit. Tak to je zajímavý. No a jak to vnímá brácha, když třeba ty mu do toho kecáš?

RESPONDENT: On je většinou v pohodě. On to jako nějak... No nejdřív dělá, že to neslyší. A pak jako... Nevím, no. Většinou to vypne, asi jo. Ale pak má občas takový záchvaty vzteku, ale to to většinou taky vypne a odejde. A on tak nějak jako potom to vlastně dodržuje víceméně.

VÝZKUMNÍK: Jo. Kecaj třeba do toho bráchové jako tobě? Že třeba vidí, co děláš na internetu, na počítači, na telefonu.

RESPONDENT: Asi ne. Nevím, no. Já toho moc nedělám, jo. Já jsem měla tak náročnou školu do teďka, že většinou jsem i doma jako dělala něco do školy, takže.

VÝZKUMNÍK: Jo, je toho hodně. Přemejšším jako, kde... Na jakou styčnou plochu bych se zeptala, kde byste mohli mít něco společného. Ty jsi teďka na škole, to znamená, že nejsi úplně doma. Jsou třeba sociální sítě nebo telefon něco, co vám pomáhá překlenout tadytu vzdálenost? Jste v kontaktu spolu, když nejste doma?

RESPONDENT: Se sourozencema? No, máme rodinnou skupinu na WhatsAppu. Tam občas někdo něco pošle, ale jako málo. Ale jinak já jako volám domů většinou. To třeba tam mají nahlas a jako mluvíme spolu všichni. Ale že bysme si napsali s tím starším bráchou, tak to je opravdu tak jako čtyřikrát do roka. To si moc nepíšeme.

VÝZKUMNÍK: Jo, takže to není něco, co vám pomáhá jako komunikovat.

RESPONDENT: Spíš ne.

VÝZKUMNÍK: Jo, rozumím. Když se bavíme o těch sociálních sítích, máte se třeba navzájem jako v přátelích nebo sledujete se na Instagramu a tak?

RESPONDENT: Jojo.

VÝZKUMNÍK: Jaký to je? Jakože dovedu si představit, že tma možná třeba vidíš jinej ten obraz sourozence, než jako jakýho máš doma. Jak to vnímáš?

RESPONDENT: My jsme v tomhle asi jako divnej příklad, já vlastně tam nepřidávám vůbec nic. A brácha tak jednou za rok něco jakoby na storíčko. Takže tam vlastně o sobě skoro nevíme taky.

VÝZKUMNÍK: A povídáte si o tom třeba? A teď myslím jako o těch obrazovkách celkově. Nevím, našel jsem něco zajímavýho, hraju teďka tuhle hru, píšu si s tímhle kamarádem. Nebo to jako u vás není ani vlastně téma hovoru?

RESPONDENT: No občas. Já teďka nemůžu si vzpomenout na nějakou jako konkrétní situaci, to asi ne. Ale jako občas na to určitě přijde téma. Asi ne vyloženě... Jako já třeba řeknu, psala jsem si teďka s někým, koho známe oba, a něco mi jako řekl, to jo. Ale že by to

bylo jako třeba že bych povídala vyloženě o těch sociálních sítích, to asi ne. Občas si povídáme o tom, jak je to jako hrozný. A že z toho budeme všichni zdegenerovaný za chvíli.

VÝZKUMNÍK: Sdílette jako tenhle ten pohled doma.

RESPONDENT: No, třeba ohledně jako reels a tak, to si myslím, že jo. A naši jsou v tom jako hodně radikální. Takže o tom se s nima moc mluvit nedá. Ty nemaj vlastně ani jeden ani jako Facebook, nic. Ale jinak si myslím, že jako ohledně jako Instagramu a tak, že to jako sdílíme i s tím bráchou. On spíš jako hraje ty hry, na tom tráví hodně času. Myslím si, že na sociálních sítích moc času netráví.

VÝZKUMNÍK: Snažil se tě někdy třeba jako naverbovat do toho herního světa? Že chtěl, abys hrála s ním?

RESPONDENT: No, to asi... No, teďka za mnou byl, jestli si přijdu zahrát Simíky k němu.

VÝZKUMNÍK: Jo? Tak to je dobrý.

RESPONDENT: No, to je tak asi jediný, ale nějaký jako střilečky, to asi ví, že by mě nebavilo. A on si většinou volá s kamarádama i u toho, takže to ne.

VÝZKUMNÍK: Jo, takže ségra tam asi není úplně žádoucí vlastně. Říkáš, že jsou vaši na to jako docela takový přísný. Měli jste, nebo máte třeba doteď jako pravidla, co se týče užívání obrazovek? Ať už jako ohledně času, obsahu a tak?

RESPONDENT: Měli jsme určitě. Já vím, že ještě mně, to mi, nevím, kolik mi mohlo být. Když jsem byla ještě menší, tak že mi třeba i prohlíželi telefon, když jsem měla třeba Facebook jenom. Tak že si jako prohlíželi, koho jsme měli v přátelích.

VÝZKUMNÍK: Ty jo. To je těžký.

RESPONDENT: Ale to bylo fakt jako jednou za rok a to mi bylo třináct, to jsem tam měla jako jenom fakt kamarádky.

VÝZKUMNÍK: JO, že jsi to jako necejtila jako zásah do soukromí.

RESPONDENT: No, přišlo mi to jako divný, ale zároveň jsem věděla, že tam jako není co schovávat. A dneska to jako chápu. Asi bych to jako nejradši udělala taky svému dítěti jednou.

VÝZKUMNÍK: Jojo. Hodně to řešíme aktuálně tohle téma, jak k tomu přistupovat. Taký chápu, no.

RESPONDENT: Já jsem ráda, že to ještě nemusím řešit. Ale potom jsme měli určitě nějaký časový omezení. I ten nejmladší brácha ho teďka má na televizi vlastně, jinak na mobilu on taky moc není. A ten starší, ten ho měl určitě dřív. A potom někdy, nevím, před dvěma třema rukama, už to s ním jako vzdali a nechali ho, ať je na tom, jak chce.

VÝZKUMNÍK: Jo. Ono je to asi těžký porovnávat, protože máte ten velkej rozdíl, ale odpovídaly ty pravidla tak nějak tomu, že jste to měli jako všichni podobně? Nebo mě jako někdo větší volnost než ostatní sourozenci?

RESPONDENT: To je jako... Já si právě myslím, že tím jak jsme fakt vyrůstali v různý době. Jako když jsem vyrůstala já a kdy vyrůstal tenhle nejmladší, to je velkej rozdíl. Z toho si děláme i jako srandu... Tak my jsme opravdu neměli vlastně telefony vlastně dotykový a tak. Nebo měli, ale nebyl na nic internet. Takže to je velkej rozdíl.

VÝZKUMNÍK: Takže jste jako nemuseli mít tak přísný pravidla, ale zároveň neměli takovej přístup vlastně k těm technologiím. Je to třeba zdrojem nějakých jako napětí mezi váma sourozcema? Že třeba někdo někomu závidí, že má víc možností, nebo naopak někdo někomu jako závidí, že neměl tolik pravidel daných od rodičů a tak?

RESPONDENT: Mně přijde občas, že ten straší tomu mladšímu to právě jako trochu závidí. Ale já úplně nevím, jestli on to říká ze srandy, jestli ho chce jako popichovat, nebo jestli ho to opravdu trošku neštve. Že jako vždycky říká ‚no, ten může všechno‘. Nebo jak je vlastně třetí dítě a po dlouhý době a naši už jako nemají úplně tolik jako energie, jako měli na nás, tak prostě jako mnohem víc věcí mu dovolují, než dovolovali nám.

VÝZKUMNÍK: Jo. To chápu, že musí bejt jako těžký vlastně pro toho staršího sourozence, no. Když se budeme bavit... Už jsme na to trošku narazili, jo. Že ty seš trošku teďka jako vlastně stojíš mezi těma rodičema a tím bráchou. Ale bavíme se o pravidlech. A když někdo bude pravidla porušovat nebo prostě bude tam nějaký takovej problém. Budete to spíš řešit jako sourozenci mezi sebou, třeba si to mezi sebou nějak vzájemně jako držet pro sebe, nebo naopak jako máte ten vztah, kdy to půjde někdo řešit s rodičema? A budete jakoby na sebe, když to řeknu ošklivě jako donášet, nebo řešit s těma rodičema.

RESPONDENT: Ty jo, to asi ne, to bych jako asi neudělala. Nebo jako taky asi to nenastalo ani ta situace. I když možná jo, jako někdy něco, nebylo to asi úplně ohledně počítače, ale takový to, že... Nevím, brácha šel někde do města se spolužákama, když jsem byla doma jenom já, ale jako neřekla jsem to. To mi přijde takový...

VÝZKUMNÍK: Ale jakoby s téma pravidlami o těch technologiích, tak to se vám neděje, že by to někdo třeba porušoval nebo tak.

RESPONDENT: To asi ne. Tak když to porušuje ten nejmladší, tak to třeba řeknu rodičům. Jemu to řeknu taky, ale tak potom to řekneme jako spolu rodičům. Ale ten starší už vlastně ty pravidla moc nemá, takže ten už to neřeší.

VÝZKUMNÍK: Jo, takže je to vlastně takovej otevřený systém jakoby všema směry i vůči těm rodičům, to zní. A narazili jste někdy jakoby na nějaký problém, že se někomu stalo něco nepříjemného v souvislosti s těma obrazovkami? Teď jako, já mám třeba v hlavě, co mě napadá jako ilustrace toho, že ten menší třeba může narazit na nějaký obsah, kterej třeba jako ještě neumí úplně zpracovat. Někakej třeba násilnej nebo třeba sexuální. Jako přinesl tohle téma někdy jako někdo do vaší rodiny, že se mu stalo něco?

RESPONDENT: Myslím, že ne, nepamatuju si na to, takže...

VÝZKUMNÍK: Neřešili jste. To je zajímavý. U vás to zní, že vlastně jako ty technologie jako nemají úplně... Nechci říct jako význam, význam mají, ale že vlastně nezasahují úplně tak jako do toho vašeho vztahu. Jako rozumím tomu správně, nebo jenom se neumím dobrat někde...

RESPONDENT: Já si myslím, že do toho vztahu to zasahuje jako tak, že kvůli tomu ten vztah jako už nemáme. Ale těžko říct, jestli je to kvůli tomu, nebo jestli je to tím, že prostě jako já jsem holka, brácha je kluk, že jo. Teď jsme prostě tak jako divně věkově od sebe. Takže mi přijde, že se jako začínáme víc bavit až zase teďka, když jsme starší. Takže možná proto o tom ani tolik spolu nemluvíme, no.

VÝZKUMNÍK: Jo, to jakoby vlastně mi říká docela dost lidí, že mají pocit, že je to jako odděluje. Je to něco, co ty taky cítíš, že se na tom jako podílej ty obrazovky? Na tom, že vy jste se tak jako vzdálili?

RESPONDENT: Myslím si, že jo, ale právě to je takový, že těžko říct. Že tím, že to neznám jako bez nich, tuhle dobu, tak neumím říct, jestli by to bylo stejné, nebo nebylo. Ale jako i na sobě cejtím, že třeba s tím mladším, že jako občas taky koukám do telefonu. A vím, že bych jako neměla, a nejde mi to. A pak mám jako výčitky, že bych se mu měla jako víc věnovat. Takže to jako určitě.

VÝZKUMNÍK: No, občas jako lidi mluví o tom momentu, kdy ty sourozenci dostanou nějaký svoje zařízení. Když si vzpomeneš na to, když tys dostala ten počítač, vnímáš třeba, že tohle by byl nějaký předěl jako u vás v tom vztahu s tím starším bráchou?

RESPONDENT: To nevím, to už si vůbec nepamatuju. Ale jako určitě je pravda, že ve chvíli vždycky, když někdo dostal ten svůj, tak pak byl zalezlejší v pokoji, zavřenejší. Že do té doby jsme byli vždycky spolu jako dole v tom obývacím, protože nic jiného nebylo. A pak jsme se začli zavírat do pokoje, to určitě jo.

VÝZKUMNÍK: Jo. Snaží se to buď vaši, nebo vy sami, nebo obecně nějaký pravidla... Omezit jakoby co se třeba společného času týče? Řeknu příklad: Když obědváme nebo večeříme všichni pohromadě, nesmí být u stolu telefony.

RESPONDENT: Pravidla takový jako úplně nemáme. Vždycky když to někdo otevře, tak se řekne ‚nekoukej do toho telefonu‘, ale valstně automaticky je tam jako nebereme, mi přijde. Nebo jako že by tam někdo seděl a celou dobu koukal do telefonu, to ne. Občas jo, jako když to není fakt taková ta večeře, kdy tam fakt jsme všichni dohromady a jíme všichni dohromady, ale spíš se tam tak jako střídáme, tak to jako jsme na telefonu občas. Ale když vyloženě si jdeme všichni sednout, tak snad většinou ne.

VÝZKUMNÍK: Máte třeba u obrazovek nějakou jako společnou, společenskou, celorodinnou zábavu, že třeba, já nevím, filmový večery, nebo že třeba jako celá rodina byste hráli jako na PlayStationu, Xboxu, teď si nejsem jistá, co jsi říkala, že to máte nového.

RESPONDENT: No, moc ne. Když jsme byli menší, tak jsme měli Nintendo Wii, tak tam jsme vždycky hráli nějaký jako bowling to jsme hráli celá rodina. Vždycky, když přišla nějaká návštěva, tak jsme hráli jako všichni Ale jako z PlayStationu já jako neumím ovládat ten ovladač, takže si s nima nic nezahraju. Ale tak to hrajou většinou jako kluci, jakože táta s bráchama. Tak hrajou spolu, to jako často. Možná tak jako ob den večer vždycky si zahrajou na chvílku. Ale jako že bysme hráli i jako mamina a já, všichni dohromady, to jako ne.

VÝZKUMNÍK: A třeba když se budeme bavit o té televizi? Nějaký jako filmový večery? Najdete tam něco společného?

RESPONDENT: Když se bavíme o televizi, tak to já jsem byla většinou zvyklá vždycky, že v osm večer jsem šla jako dolů, i když jsem byla třeba jako zalezlá. A tam jsme jako na něco koukali nebo si povídali. A bylo mi vlastně hrozně blbě jako nejít večer jako dolů. Ale ten brácha starší, ten nechodí.

VÝZKUMNÍK: Jo. Takže pro tebe to bylo takový vlastně jako... Jestli tomu rozumím správně, je to takový nějaký nepsaný pravidlo, že tohle je váš společnej čas.

RESPONDENT: Jo, jako vlastně jo. Vlastně vždycky, když jsem třeba nepřišla, tak na mě jako přišli zaklepat. Jako že už bylo osm, jestli přijdu.

VÝZKUMNÍK: Aha. To je dobrý.

RESPONDENT: Tak jsme to měli, no.

VÝZKUMNÍK: Aha. A tam je teda i ten mladší brácha.

RESPONDENT: Jojo.

VÝZKUMNÍK: Jenom pubertákům je to teďka nepřístupný.

RESPONDENT: I ten mladší si teď občas volá s kamarádem, ale většinou tam je jako taky.

VÝZKUMNÍK: Když bysme to zkusili říct jako... My jsme na to jako narazili ze spousty aspektů, takže možná jako nic novýho tam nevyhrabem, ale když bys měla obecně říct. Technologie a obrazovky ovlivňují váš vztah k pozitivnímu, k negativnímu, nebo vůbec. Teď když se nebudeme bavit teda o tom, že jste oddělený tím časem.

RESPONDENT: Já si myslím, jak v čem, no. Že v tom, že třeba mně osobně a bráchům negativní, si myslím. Jeho a toho mladšího brácha si myslím, že i někdy pozitivně. Že si jako i něco zahrájou. Že jinak si myslím, že by si třeba nezahráli fakt nic. Ale tím, že mě to jako nebaví moc, co jeho baví, takže nás to spíš rozděluje.

VÝZKUMNÍK: No a když bych se zeptala jako opačně. Teď nevím, jestli bude úplně ta otázka jako srozumitelná. Ale to, že máš sourozence, ovlivňuje nějakým způsobem jako tvoje užívání těch obrazovek? Jako že si řekneš třeba ,ty jo, vždyť já bych nechtěla, aby na tohle koukal brácha, proč to dělám já‘ nebo něco podobnýho?

RESPONDENT: To asi ne. To si myslím, že v tom mám spíš tak jako zakořeněný jako obecně, než že bych si řekla obecně ,nechtěla bych, aby na to koukal brácha‘. Ale prostě mi to přijde obecně jako blbý, tak to nedělám. To asi ne takhle.

VÝZKUMNÍK: Jo, rozumím. Vlastně se mi zdá jakoby, že u vás tam není nic jako tak klíčovýho z toho tématu těch obrazovek. Co by jako... Kde bysme se za to mohli chytit. Když tys nad tím přemýšlela... Nevím, jestli ti ... říkal to téma, o kterým se budeme bavit?

RESPONDENT: Jo, téma jo.

VÝZKUMNÍK: Jo, já jsem ti to taky trochu psala. Co se tobě honilo v hlavě, že asi... O čem budu mluvit pravděpodobně.

RESPONDENT: No, asi to, o čem mluvíme, no. Jak nás to ovlivnilo. Ale zároveň jako jsem se bála, že nebudu mít co říct, tím, že prostě spolu momentálně ten vztah jako tak moc nemáme.

VÝZKUMNÍK: Ale jakoby to je super, to je úplně jiná zkušenost, než já mám jako u těch ostatních lidí. Protože ty zase jako k sobě v tomhle buď mají hodně blízko, nebo se o tom hodně hádají, protože pro mě jako úplně super vzorek, že pro vás to vlastně jako z mého pohledu pro vás jako vlastně nic až tak extra nenese. Ani pozitivního, ani negativního.

RESPONDENT: Ale já si myslím, že to asi hodně bude tím, že jako máme to privilegium, že máme každé ten svůj přístroj. Že jako věřím, že kdybychom neměli, tak se hádáme o tom hodně. Protože i máme svý pokoje, že si jako můžeme zalézt. Nebo takový to, že třeba... Hádali jsme se, to je pravda, my teďka jsme se přestěhovali, takže nemáme pokoje přes zeď hned vedle sebe, ale předtím jsme měli takovou tenkou zeď mezi sebou. A on právě vždycky když hraje večer, tak si u toho nadává, že jo, a mluví nahlas. A já jsem chtěla spát. Tak jsem mu tam bušila na zeď vždycky. Tak to jsme se hádali. Ale jinak... Jinak asi ne.

VÝZKUMNÍK: Teď mě jako napadlo, přivedla jsi mě na myšlenku. Co soukromí, co se týče těch obrazovek? A teď teda asi jako budeme mluvit hlavně o těch počítačích. Musí být docela těžký si vůči sourozencům uhlídat jako soukromí. Že třeba někde se zapomeneš jako odhlásit nebo někde jako necháš ten počítač otevřený. Narazili jste někdy na nějaký problém jako v týhle oblasti?

RESPONDENT: Že bysme si vlezli do počítače?

VÝZKUMNÍK: No, nebo třeba sedíš s nima u stolu a píšeš někomu a oni ti čtou zprávy přes rameno. Nebo něco takového.

RESPONDENT: No, to asi neděláme.

VÝZKUMNÍK: Ne? Máte dobře jako udržitelný hranice?

RESPONDENT: Asi jo. Asi si myslím, že oba víme, že bysme nechtěli, aby na to ten druhý koukal, tak to asi neděláme.

VÝZKUMNÍK: Vy jste úplně takový ideální sourozenci, ty jo. To je dobrý. Já si myslím, že z mého pohledu jsme asi tak nějak pokryli to, co já jsem čekala. Je něco, co tebe k tomu napadá a já jsem se na to nezeptala?

RESPONDENT: Mně právě přijde, že pro nás jako v tom sourozeneckém vztahu to není jako téma, ale v tom rodinném to je jako velký téma. Že spíš ty rodiče to jako řešej s ním a s náma obecně. A my mezi sebou tím, že už oba ty technologie jako máme. Já na tom trávím taky dost času, sice nehraju hry a jdu večer jako dolů za rodičema a jsem na tom trochu míň, tak na tomu vlastně jako rozumím, proč na tom je.

VÝZKUMNÍK: Jo. Když teda rodiče s váma o tom nějak komunikují, tak ty jsi říkala, že ty máš v tomhle trošku takový jako výsadní postavení, ale snaží se komunikovat se všema jako stejně? Je to třeba že si vás posadí všechny tři do obýváku a mají nějakou jako řeč k vám všem, nebo maj v tomhle nějakou jako speciální přístup k těm jednotlivějm sourozencům?

RESPONDENT: No, přijde mi to hodně individuální asi. Jako mně už neříkají nic .No, občas mi jako... Já už se to snažím korigovat. Když jsem jako jednu dobu jsem taky na tom byla, že jsem si furt s někým psala. Třeba když jsme si začali psát, že jo, takhle. To bylo těžký. Ale teďka už to moc nedělám. Spíš mi přijde, že jsem v tomhle trošku mimo. Ještě jak tam jako nejsem a přijedu na víkend, tak že to musí bráchy trošku štvát. Na toho staršího mi přijde, že to je jako až nefér občas. Že jako zas jsou jako... Nebo mamka je taková jako... Ta prostě je zásadně proti technologiím, takže ta ho vlastně buzeruje pořád. A táta zase, tak ten tomu jako... Ten taky není úplně jako proti tomu, taky si jako rád s nima zahraje na tom PlayStationu. Takže ten je takovej jako napůl, snaží se to korigovat, ale mamka je zásadně jako proti. A to mi přijde takový trochu kontraproduktivní, že od ní to jako brácha úplně nebere tu kritiku.

VÝZKUMNÍK: Jo. Říkáš jí třeba tohle, když ona za tebou chodí pro radu? Tak působíš na ní v tomhle směru?

RESPONDENT: Snažím se občas, nedaří se mi to úplně jako bez emocí. Ale tak nějak jako trošku se snažím, no.

VÝZKUMNÍK: Z čeho myslíš, že to jako vyplývá? Jako já mám takovou teorii, že možná je to tím, že mamka jakoby nemá vlastně zkušenost a má pocit, že je to všechno strašně nebezpečný a tak. A možná jakoby nemá dost informací o tom?

RESPONDENT: Taky mám takovej pocit, no. Ona jakoby to hlavně nechce zkusit ani. Je to taková trošku jako... Si myslím, že jednou bude ta babi jakože... Až dostane ten novej telefon, tak prostě odmítne ho otevřít.

VÝZKUMNÍK: Jo, máme takový taky doma.

RESPONDENT: No, to máme taky s babi.

VÝZKUMNÍK: A snažíš se mamku třeba v tomhle nějak jakoby vzdělávat a působit na to jakoby tím edukačním... Tou edukační cestou?

RESPONDENT: Jako snažím se jí na to vždycky říct, že tam není jako všechno jenom špatní. Ale ona to jako bere, ale prostě vidí, jak... Tak ono blbý je, že to jako objektivně je špatný, asi to všichni víme, ale má prostě strach, že ten brácha to jako nezvládne ukorigovat sám. A zas tím, že ho jako nevidí v jiných prostředích, což já ho třeba vidím na těch táborech a vidím, že prostě třeba je fajn mezi těma kamarádama. Takže na něj má takovej jako jednostrannej pohled.

VÝZKUMNÍK: Jo. To je vlastně super, že tam seš ty, kdo to může trošku jako... Chápu, že je to nepříjemný asi pro tebe, bejt tam nějakej mediátor, ale je to vlastně fajn pro brácha, že tam takhle seš.

RESPONDENT: No, já si myslím, že on to moc jako nevnímá. Že to zas tak úžasný není.

VÝZKUMNÍK: No, já jsem na to právě zvědavá. Jakože až budu mluvit s ním, jestli jakože... Víš, jestli je to ten chlapskej svět, že pro něj jako je to hodně důležitý a on tam vlastně v tom najde spoustu věcí tady v tom tématu. Jestli je to jako chlapi versus ženský, nebo jestli je to věkem, nebo jestli je to opravdu tím vztahem. Tak na to se těším, jestli mi do toho dá nějakou sondu jako brácha, to bude super.

RESPONDENT: No, to jsem hodně zvědavá.

Respondent č. 8

VÝZKUMNÍK: Mně už to říkala ségra, ale budu ráda, když to ještě jednou zopakujeme. Jaká je vaše teda sourozenecká situace? Kolik je vás doma, kolik vám je?

RESPONDENT: Dobře, tak mám dva sourozence, mně je sedmnáct, sestře je dvacet... dva, dvacet tři?

VÝZKUMNÍK: Myslím, že dvacet dva říkala.

RESPONDENT: Dvacet dva, dvacet tři bude za chvíli. Bratrovi je devět.

VÝZKUMNÍK: A ségra teda, jestli jsem to pochopila správně, tak ségra už studuje někde pryč a bývá doma jenom na víkendy.

RESPONDENT: Jo.

VÝZKUMNÍK: Jo.

RESPONDENT: Tak. Vrací se třeba, já nevím, většinou bejvá to každéj tejden nebo jednou za čtrnáct dní třeba.

VÝZKUMNÍK: Jo. Takže kontakt pořád máte docela velkéj.

RESPONDENT: Jojo.

VÝZKUMNÍK: No a budeme se teda bavit o nějakých těch obrazovkách, tak bych taky potřebovala vědět jako, co je pro vás aktuální. Jaký zařízení používáte? Obrazovky znamená úplně jako cokoliv, telefon, tablet, počítač, i třeba... Nevím, jestli máte nějaký čtečky nebo takovýchle věci. Prostě cokoliv je pro vás téma.

RESPONDENT: No tak jestli se to jako týká komunikace, tak určitě už jako pro mě primárně jako na telefonu nebo na počítači. A žádný asi další možnosti nevyužívám.

VÝZKUMNÍK: A vy máte každéj zařízení asi, předpokládám, svoje.

RESPONDENT: Jojo.

VÝZKUMNÍK: Jo. Super, no tak jo. Takže my se teda budem bavit o tom, jak to nějak vstupuje do vašeho vztahu. Tak první téma, který mě k tomu napadá, je, jestli vám obrazovky... Jsou pro vás nějakéj společnej způsob trávení času. Se sourozencema obecně,

hrajete třeba spolu na počítači nebo díváte se spolu na televizi? Něco že by to jako pro vás přinášelo společnýho?

RESPONDENT: No tak s bráchou určitě, jelikož jako sdílíme podobný zájmy jako třeba fotbal a potom jako s tím souvisí, že jo, hraní her, tak třeba si spolu zahrajeme na PlayStationu nebo něco. A se ségrou vlastně jsme v tom nikdy nějak žádněj extra společnej zájem nenašli. Možná by se našel nějakěj seriál, na kterěj bysme koukali spolu, ale většinou se rozdělíme, jakože jsme na to koukali každěj zvlášť.

VÝZKUMNÍK: Jo. Máš nějakou teorii, proč to tak je? Je to, protože je to holka nebo protože je o hodně starší, nebo prostě jste úplně jiný?

RESPONDENT: No, myslím si, že věkem to nebude, protože brácha je přece jenom jako dvakrát rozdílově dál než ségra, takže si na to myslím, že to bude genderově. Ale to si taky nemyslím, že by byl nutně problém, ale spíš si myslím, že jsme jako hodně odlišný. A prostě máme jiné zájmy.

VÝZKUMNÍK: Jo. Takže spíš teda jako povahová věc asi.

RESPONDENT: Asi jo.

VÝZKUMNÍK: No a s tím bráchou, ten je teda o hodně mladší, jak to vypadá, když třeba se spolu díváte na televizi nebo hrajete na tom počítači? Je někdo, kdo to jako řídí, to, co se bude dělat, jak se to bude dělat? Nebo jste v tom jako rovnocenný partneři?

RESPONDENT: No, já bych řekl, že u nás v rodině si brácha jako hodně snaží prosadit svůj názor, ale že se nespokojí jako s jinou možností. Takže většinou se musí bejt podle něj, záleží, jestli mi na to přistoupíme, nebo ne. Většinou třeba to hraní dopadne tak, že pokud třeba on nevyhraje, tak se naštve a už to hrát nebudeme. Asi se na to dostaneme až pozdějš.

VÝZKUMNÍK: Jo. To je zajímavý, to je pro mě trochu překvapení, protože většinou slyším, že ten starší sourozenec v tom má jako to hlavní slovo, tak u vás je to vlastně takový jako převrácený. Vycházíš mu spíš v tom vstříc, nebo spíš jako jsou tam konflikty?

RESPONDENT: No, snažím se najít nějakou rovinu, abych byl spokojenej já i on, takže jako nebudu s ním hrát třeba, co mě vůbec jako nebaví, ale snažím se jako abych z toho měl něco i já.

VÝZKUMNÍK: Jo. A kde se to setkává? Jakoby jakej je teda ten správnej kompromis, abyste si to užili oba dva?

RESPONDENT: Správněj kompromis je nechat ho vyhrát. Ale... Já většinou, třeba když hrajeme Fifu, kde prostě hrajeme fotbal proti sobě, tak sem tam ho nechat jako trošku mě obehrát nebo něco. A potom on je spokojenější a mě to jako tolik neuškodí, že jo.

VÝZKUMNÍK: To je dobrý. A hrajáte spíš jako takhle hry proti sobě, nebo spíš nějaký kooperativní?

RESPONDENT: No, my hrajeme hlavně proti sobě a myslím, že na nějaký kooperativní hry si ještě počkám, až trošku vyroste.

VÝZKUMNÍK: Když takhle hrajete proti sobě, není to pak jako trošku kontraproduktivní pro ten vztah? Že jako i když potom dohrajete, nejste na sebe navzájem třeba naštvaní?

RESPONDENT: No, většinou se naštvě právě jenom on já už jsem si na to zvykl. Ale on je takovej tvorek, že ho to přejde za pět minut, takže potom už je asi v pohodě. Takže nevím jestli, jak to vnímá on, ale že nám to asi neublíží.

VÝZKUMNÍK: Jo, je to pak zajímavý, jak to vnímají ty mladší a ta druhá strana. Snažíš se ho třeba jako něco naučit v těch hrách? Jakože snažíš se mu předat nějaký zkušenosti? Nebo ho necháváš?

RESPONDENT: No, snažím se, ale většinou mi přijde, že to nepadá na úrodnou půdu právě. Že on říká, že tomu rozumí líp a tak. Nevím, jestli je teda chyba, pravděpodobně v mojí jako metodický stránce, což už si myslím, že by měla bejt relativně dobrá, když třeba ve volným čase jako jsem na pionýru jako instruktor, takže v podstatě učení jako ve volným čase snažím se dělat. Asi mi to s ním nevychází možná jenom...

VÝZKUMNÍK: Jo. Takže jakoby nepadá na úrodnou půdu v tom smyslu, že on nechce, abys ho učil. Ne že by to jako nešlo.

RESPONDENT: Řek bych tak, no. On by toho byl schopnej, ale většinou prostě nedává jakoby mý... Nikoho jinýho, kdo mu do toho kecá.

VÝZKUMNÍK: No tak ty máš vlastně zkušenost takovou možná podobnou, máš starší ségru, taky se někdy snažila tě jako něco naučit a ty bys měl tenhle postoj k tomu?

RESPONDENT: Já si jako upřímně nevybavuju moc jako, moje paměť je jako taková často mizivá. No jako myslím, že my jsme spolu jako malý hodně vycházeli, a pak, já nevím, kdy se to zbořilo, jestli to bylo, když se narodil brácha, anebo potom třeba kovidem, ale že už od

tý doby jsme se jako nějak jako tolik jako nebavili, hlavně třeba ségra byla i v tý pubertě a vodila si kámošky a mě tam nepouštěla a takový.

VÝZKUMNÍK: Jo. Myslím si, že to ségra taky zrovna zmiňovala tady tohleto. Že to bylo těžký. Ty zmiňuješ kovid, ségra už byla v Praze v tý době? Nebo v jakým smyslu myslíš, že kovid ovlivnil...

RESPONDENT: Já si myslím, že ségra akorát byla první rok v Praze, si myslím, jako když to bylo, což by asi sedělo časově. A já nevím, celkově mi přijde, že jako ovlivnil ten kovid tím, že já jsem jako v podstatě hodně se oprostil jako od potřeby sociální interakce a od tý doby si jako trochu živořím sám.

VÝZKUMNÍK: Jo. On si na to člověk rychle zvykne, co?

RESPONDENT: Jo.

VÝZKUMNÍK: Je... Jakože v tom kovidu, že jo, tak hodně ta komunikace přešla do toho online prostředí a vůbec přes ty obrazovky. Je to něco, co jako je pro tebe aktuální, nebo se snažíš vymezit i od tohohle typu kontaktu?

RESPONDENT: Tak určitě komunikuju především na těch sociálních sítích, ale nemyslím si... Jako samozřejmě bych preferoval osobní kontakt, ale je to časově kolikrát náročnější a takhle to je jednodušší, když třeba jde o nějakou jednoduchou věc, tak napíšu a je to vyřešeno.

VÝZKUMNÍK: Jo. Převládá takhle komunikace třeba i mezi sourozencema? Že si se ségrou spíš jako píšeš, než třeba si povídáte?

RESPONDENT: No, jako neřekl bych, že si... Převažuje. Ale my si moc... Nepíšeme si moc, no. Je to spíš takový jenom jako... Vždycky když něco potřebuju, napíšu ségre a...

VÝZKUMNÍK: Jo. Občas to slyším, že když ten jeden sourozenec odejde jako na tu školu a vlastně odejde z toho domu, tak že to jako nabývá na důležitosti, tady takhle forma komunikace. Tak u vás to asi není něco, co by...

RESPONDENT: Nevnímám to tak.

VÝZKUMNÍK: Jo. Ségra zmiňovala, že máte teda akorát nějakou rodinnou skupinu, že používáte jako WhatsApp.

RESPONDENT: Jo, tak to je asi ale především záležitost tatky a bráchy, kterej zase si užívá, že má mobil a tak.

VÝZKUMNÍK: Jo a jo. To je ta hezká fáze, kdy brácha asi dostal, předpokládám, jako nově telefon, takže teďka vás všechny spamuje fotkama. Jo. Takže komunikace pro vás teda přes nějaký obrazovky taky není úplně aktuální. Když se budeme bavit o nějakých pravidlech, co se týče užívání obrazovek, to znamená, buď že vám rodiče nastavili nějaký pravidla, nebo že vy si navzájem nebo každý sám sobě nastavujete. Jsou tam nějaký takovýhle pravidla u vás v rodině?

RESPONDENT: Jako myšlený jako kolik času tím trávit a tak?

VÝZKUMNÍK: Jo. Buď jako časově, jako kdy, kolik času a tak podobně, anebo třeba z hlediska obsahu. Jakože co se u vás nedělá, na co se třeba nekouká nebo tak.

RESPONDENT: No, když já jsem byl malej, tak v podstatě mobily byly v podstatě skoro novinkou, takže jsem se k nim dostal pořádně až tak v té čtvrté třídě, kdy už to začlo bejt jako všude. Takže až od té doby jsem se na to dostal. Ale když to srovnám třeba... Takže jsem na tom byl co nejmíň, že jo, protože to nebylo prozkoumaný a rodiče to ještě taky s druhým dítětem ještě jako kontrolovali víc. A s bráchou už to je potom takový volnější, že už k tomu má, ať už jsem to měl jako já třeba ten přístroj, nebo to vidí všude okolo, že ty děti to mají, ty mobily a tak, takže v tom v podstatě vyrůstá. Takže tam už si myslím, že i ze strany rodičů už je ten přístup k tomu volnější.

VÝZKUMNÍK: Je to třeba zdroj nějakýho napětí mezi váma, že jakoby to trochu závidíte tomu mladšímu bráchovi nebo naopak on vám jako závidí, že, já nevím, že už jste měli ten mobil a on ještě ne?

RESPONDENT: On hodně času trávil na mobilu třeba mamky. Anebo na televizi právě, která, že jo, už má funkce v podstatě skoro jako mobilu, co se týče internetu a tak. Takže si nemyslím, že by ho to nějak trápilo, a z mojí strany mě to taky vůbec nějak netrápilo.

VÝZKUMNÍK: Jo. No a co se teda toho času týče, nějakých těch pravidel, máte to omezený třeba večerkou nebo nějakým množstvím času?

RESPONDENT: Já jsem to měl určitě, míval jsem i, co se týče internetu, že jsem ho měl třeba zapleť na hodinu a půl denně nebo něco takovýho. A to už brácha taky nemá v podstatě. Ale večer na něm taky už není, že mu to rodiče i berou, že ho nechává na stole v obýváku, a takže vlastně je bez něj. Ale teďka se máma často i vzteká, že na tom je pořád. Na mě teda taky.

VÝZKUMNÍK: Já se teďka jako nechci jako úplně blbě zeptat, jo, ale předpokládám, že se asi stane, že se pravidla úplně jako nedodržují, který se mají dodržovat. Ať už teďka, nebo

ty, co vy jste měli, když jste byli mladší. Co se děje, když někdo ze sourozenců zjistí, že druhý nedodržuje tyhle pravidla? Je to jako... Je jim to jedno, nebo si to řešíte třeba mezi sebou, že si řeknete navzájem: Hele, to je asi blbý, co děláš. Nebo se to řeší s rodičema? Jakože jde jeden napráskat druhýho?

RESPONDENT: No, já myslím, že celkově my se moc jako nepráskáme. Brácha teda občas jo, ten nemá ten filtr moc toho, co by ještě měl říkat a co ne. Ale já ho občas jako třeba i pošťouchnu k něčemu, když to řekne, tak on často je jako mým zprostředkovatelem jako akcí, takže...

VÝZKUMNÍK: Aha, jak to myslíš? Jakože ty něco chceš navrhnout a pošleš bráchu?

RESPONDENT: No, třeba?

VÝZKUMNÍK: Co to většinou bejvá? Jakože bejvá to třeba takhle v kontextu takhle těch obrazovek, o čem se bavíme?

RESPONDENT: No, třeba já nevím, když jsem měl třeba jako malej omezenej ten internet, tak jsem, že jo, tak jsem to jako ....., jako že jsem ho třeba chtěl mít, takže jsem zkoušel zjišťovat heslo na wifinu, pak jsem to nějak zjistil. A třeba ségra mi ho dát nechtěla, si vždycky pamatuju, když jsem byl menší. Ale třeba tak když mám nějaký zkušenosti, který se bráchovi snažím tak jako říct nějaký figly a to. I co se třeba týče, jak fungujou rodiče, tak mu říct, jako co na ně funguje a tak.

VÝZKUMNÍK: Jo takhle! Já myslela, že jakoby prostřednictvím bráchy se dostáváš k těm rodičům a jako snažíš se získat něco od rodičů, a ty to myslíš takhle. To já jsem špatně pochopila. To je dobrý, takže to zní, že jste vlastně takováhle koalice jakoby sourozenců vůči těm rodičům.

RESPONDENT: No, snažím se o to.

VÝZKUMNÍK: Jo. A funguje to i jako vůči tý ségře, nebo spíš to máte takhle s tím bráchou.

RESPONDENT: Já myslím, že už teďkon jako moc nemáme, co bysme zbrojili proti rodičům se ségrou, takže...

VÝZKUMNÍK: To je pravda, že to už asi není pro vás úplně výhodný. Když vidíš bráchu užívat jako ten telefon nebo jestli má přístup k nějaký televizi nebo už k nějakýmu počítači, bojíš se třeba někdy o něj? Ono přece jenom je to jako spojený se spoustou rizik, jak to vidíš, tohle?

RESPONDENT: No, největší rizika, co já pocítuju, je jako odlišnost v obsahu, co jsme měli my a co je tam teďkon. Mně teďkon vlastně přijde, že se na ty mladší děti snaží zapůsobit lidi, který jako vůbec by se k dětem neměli dostat. Takže se k nim dostávají jako jak sprostý slova a takový, že potom neví třeba rozdíly v tom, s kým jako mluví. Jestli mluví s rodičem, nebo s kámošem, takže si myslím, že brácha ten filtr nemá. Takže to je takový hlavní, co mně na něm jako vadí. Že se s ním často kvůli tomu jako nedá mluvit.

VÝZKUMNÍK: Jo. Nějakej jakoby vzor chování vlastně, kterej si pro něj úplně nepředstavuješ. Když se budeme bavit nějakýho jako rizikovýho chování. Třeba ve smyslu, že by na tom trávil moc času nebo nějaká kyberšikana nebo nějaký jako obtěžování tady tohohle typu. To se nebojíš, že by bráchu potkalo? Myslí, že jako...

RESPONDENT: Zatím si myslím, že se ho to ještě netýká, protože on zatím jako přímo na těch sociálních sítích, jako klasika Facebook, Instagram, tak na těch se nepohybuje. Takže tam si myslím, že v pohodě, ale až se tam možná dostane, tak bych si klidně uměl představit, že jestli zůstane takovej, jakej je, tak on bude spíš ten, co bude provokovat ty druhý.

VÝZKUMNÍK: Jo. Takže se člověk nemusí tolik bát o něj, jako spíš o ty ostatní. Snažíš se na něj v tomhle třeba nějak jako působit? Jakože bavit se s ním o těch rizicích a přínosech internetu a počítače a tak, nebo je na to ještě brzo?

RESPONDENT: Ještě si myslím, že je na to brzo, jak říkám, i třeba když to srovnám s tím hraním, že on si prostě nenechá nic poučit.

VÝZKUMNÍK: Jo, ještě na to není nastavenej. Jak to funguje obecně u vás, s nějakou takovouhle, když to řeknu, mediální výchovou? Mluví o tom s váma rodiče hodně, jak se chovat na internetu a tak, nebo jste si na to spíš přicházeli sami?

RESPONDENT: Občas to doma jako zmíní něco, když už třeba to fakt nějak je to... Převýší se tam něco vážnějšího, tak se o tom jako zmiňuje, ale většinou já jsem si na to třeba přicházel vždycky sám. Že jako tadyto jsou věci, který bych neměl používat. A často, myslím si, že i třeba že v tom školství, že třeba se nám to dost i říká, co bysme měli dělat a tak.

VÝZKUMNÍK: Jo, to je velký téma teďka všude, no. Myslíš si, že to bylo dobře takhle, že sis na to jako přicházel sám, nebo ti chybělo třeba nějaký vedení trošku víc?

RESPONDENT: Já si myslím, že co si člověk sám ne... Na co si sám nepřijde, tak tomu nevěří, takže až když se s tím fakt setká, tak potom řekne: Jo, tak asi tohle je špatně. Tohle dělat nebudu. Když mi to někdo řekne, tak si to nevemu k sobě.

VÝZKUMNÍK: Budeš to takhle aplikovat i na bráchu, že ho jako necháš si tím projít samotnýho, nebo máš v plánu mu v tom nějaký vedení jako poskytnout, až na to bude vhodná doba?

RESPONDENT: Tak uvidím samozřejmě, jakej budu mít přístup k tomu, co on tam dělá. Musím to nějak vyhodnotit potom.

VÝZKUMNÍK: To je zajímavý téma, cos teďka naťuknul, jako soukromí vlastně vůči těm sourozencům, co se těch digitálních technologií týče. Máš pocit, že se ti daří v tomhle udržet to soukromí, který potřebuješ, nebo je to těžký? Ono přece jenom jako necháš třeba někde zapnutej počítač, že jo, někdo ti může koukat do mobilu přes rameno, je to takový jako citlivý na ty hranice. Máte s tím problém, nebo to vůbec není jako těžký pro vás?

RESPONDENT: To maximálně zase jenom s bráchou, jenom třeba teďkon, když jsme šli volat, tak jsem byl vedle na mobilu. A on tam pořád jako měl nutkání se jako koukat do toho. Tak mu říkám jako, že se to nedělá. Ale to ani nemusí bejt, že bych tam něco schovával, prostě jenom je to nějaký ten pocit, že jako tam můžu dělat, co chci, i když to není nic špatnýho. Ale nikdy jsem jako neměl problém, že bych tam jako něco třeba schovával.

VÝZKUMNÍK: Jo. Takže spíš je to jakoby, že brácha narušuje tvůj prostor, jestli tomu rozumím dobře. Se ségrou asi předpokládám, že nemáte takový problém.

RESPONDENT: Ne.

VÝZKUMNÍK: Tam už máte oba jako přece jenom víc zkušeností a víc to asi umíte, takhle vztahově. Co se týče tohohle. Nevím úplně, jak se správně zeptat, jenom potřebuju minutku. Když si monitorujete nějakým způsobem, jo, teď... Třeba se o tom bavíte, něco takovýho... A zjistíš, že ten sourozenec, tam dělá něco, co opravdu jako není dobře, je to nějaký jako závažný riziko. Jsou rodiče někdo, s kým to půjdeš probrat? Nebo spíš jako se to zase budete snažit vyřešit v rámci té sourozenecký koalice? Že si sedneš s ním a řekneš mu: Hele, myslím si, že to, co děláš je špatný. A k rodičům se to spíš nedostane.

RESPONDENT: Tak zase by záleželo samozřejmě, co to přesně bude, ale i tak... No, tak poprvé bych to asi zkusil řešit sám, a když by to bylo jako nad moje síly, tak bych samozřejmě se obrátil na rodiče.

VÝZKUMNÍK: Často taky slyším, že ty sourozenci jako jsou vlastně tlačení ze strany těch rodičů, aby jim vlastně trošku pomohli v té jejich rodičovský roli, aby působili na ty mladší sourozence. Jo, že rodiče si třeba neví rady s tím, jak jejich dítě moc hraje na počítači, tak

jdou za tím starším sourozencem a: Hele, a tak ty bys mu mohl něco říct, ty tomu jako víc rozumíš. Děje se u vás něco takovýho? Chtějí vaši, abys byl trošku prostředníkem v tom?

RESPONDENT: Nemyslím si, že se to nějak běžně vyskytuje, ale určitě cejtím, že bych mu to mohl vysvětlit třeba nějak jinak než jako rodiče. Ale většinou se na to nedostane a spíš mu to řeknu třeba sám, když je v nějaký takovýhle situaci.

VÝZKUMNÍK: Jo. Takže jakoby ze strany rodičů ten požadavek nepřichází na tohle.

RESPONDENT: Myslím, že skoro vůbec.

VÝZKUMNÍK: Jo, tak to je dobrý. To je dobrý pro vás, si myslím. A máš třeba pocit, že... Tys říkal, že ségra ti do toho úplně nemluví, tady do těch věcí. A snaží se rodiče třeba přes ségru? Že by ségra byla jako tak prostředníkem vůči vám dvěma v tomhle?

RESPONDENT: Teď si taky nevybavuju nějakou konkrétní situaci, asi ne.

VÝZKUMNÍK: Jo, tak to je taky super, že to pro vás není téma. Mají rodiče... My jsme se bavili o tom, že teda ty technologie, který užíváš ty a který brácha, že je to jako velkej rozdíl, že se to hodně vyvinulo, že tím pádem máte teda každej i ty jiný pravidla. Tys trochu zmínil, že ty rodiče jako mají i trochu jinej přístup v tom s tím pořadím sourozenců. Můžeme se ještě k tomu trochu vrátit?

RESPONDENT: Jo.

VÝZKUMNÍK: Jak se to vyvíjelo? Jestli teda spíš se stávali přísnějšíma, nebo naopak uvolňovali.

RESPONDENT: No tak jak to bylo se ségrou srovnávat nemůžu, protože moc si nepamatuju, o tom vůbec nevím. Ale co jako vnímám já, možná to vnímám trošku zaujatě, tak že brácha to má o hodně volnější. A ještě tím, jak je třetí, tak už možná jako rodiče jako prošli si těma dvouma dětma předtím, který už v podstatě jsou dospělí, takže ten třetí už to nějak jako zvládne sám.

VÝZKUMNÍK: Jo, ono to tak bejvá, když se jako ty první děti, když to řeknu tak ošklivě, jako povedou a není s nima žádněj větší problém, tak ty rodiče pak jako vědí, že vlastně se toho tolik nestalo, že to možná není zas až tak nebezpečný, jak jako čekaj, takže se to pak jako uvolní. Tak má brácha výhodu v tomhle. Když se budem bavit, vím, že jako je to těžký si to pamatovat, tak jenom zkusím. Když se budem bavit o nějaký jako větší historii, o nějakým vašem jako mladším dětství, byla pro tebe ségra třeba vzor, co se týče těch obrazovek? Žes jí

taky jako třeba záviděl ten telefon nebo že už měla třeba svůj počítač a ty ještě ne. Pamatuješ si něco takovýho?

RESPONDENT: Teď se mi to jenom seklo.

VÝZKUMNÍK: Jojo, už se slyšíme?

RESPONDENT: Jo, dobrý.

VÝZKUMNÍK: Jo. Já jsem se ptala, jestli si pamatuješ, že by pro tebe ségra byla někdy vzor, co se obrazovek týče, že bys jí záviděl třeba nějaký nový zařízení nebo něco takovýho.

RESPONDENT: No, co si pamatuju, tak my jsme podle mě dostali jako mobil, už pořádně jako digitální, tak současně. Myslím, že jsem byl... Na konci třetí třídy jsem byl, takže ségra byla v osmičce. A předtím měla nějakou jako jednodušší, ale dostali jsme v podstatě stejnej. A jediný, co si jako vybavuju, že ségra měla a já ne, tak byl třeba iPod, což byl pro mě jako vynález, kterej jsem nutně potřeboval a tak. Ve finále jsem ho nikdy neměl a asi bych ho nepotřeboval.

VÝZKUMNÍK: Jo, nemáš pocit, že by ti to chybělo?

RESPONDENT: No, možná bych si užil víc, ale já měl třeba rádio, takže jsem byl spokojenej.

VÝZKUMNÍK: A když se budem bavit, co se jako obsahu týče. Že třeba ti přišlo, že ségra tam dělá něco jako cool, já nevím, hraje dobrou hru a tys ji chtěl hrát taky. Byla ségra v tomhle inspirace?

RESPONDENT: Jediný, co ségra asi hrála, tak byli Simíci, a to jsem potom teda okopíroval taky, takže to sem asi patří. V podstatě si je sem tam zahraju i do teď, takže to je určitě hra jako, na kterou ona mě dostala. A jinak, co se týče obsahu, tak si myslím, že jsme sledovali jako každej úplně něco jinýho. A jinak si úplně nevybavuju, že by ségra tam dostala něco, o čem bych jako nevěděl sám.

VÝZKUMNÍK: Možná jako je to u vás převrácený, protože jako, je to genderově teda nekorektní, ale bejvá to tak, že ty kluci mají většinou jako víc zkušeností s těma technologiema, i když jsou ty ségry třeba starší. Tak je možný, že to u vás bylo třeba naopak. Jako vnímáš nějak, že by třeba tys byl inspirací pro tu ségru?

RESPONDENT: No, nevím, jestli bych to tak vnímal, ale třeba teď kon často si jde na počítač a zase zahraje si ti Simíky ona u mě, protože už mám tady tu novější... Novější vydání, než měla ségra, takže si to půjčuju.

VÝZKUMNÍK: Jo. A myslím si, že to ségra zmiňovala, jestli si to dobře pamatuju, že občas hraje i spolu. Je to tak?

RESPONDENT: Spolu?

VÝZKUMNÍK: Možná jsem to špatně pochopila. Spíš ne?

RESPONDENT: Podle mě ne, to si teda nevybavuju.

VÝZKUMNÍK: Jo, tak to možná jenom já jsem tomu špatně rozuměla a bylo to právě, co ty říkáš, že ona hraje na tvém počítači. Já jsem to pochopila, jakože je to vaše společná...

RESPONDENT: To je spíš jenom já, že jako jdu okolo a podívám se, co tam dělá, něco jí k tomu řeknu nebo tak.

VÝZKUMNÍK: Jo. Řekneš jí, že to dělá špatně, jo? To je dobrý. A když... Jako když formuluju obecně teda to, o čem se tady bavíme, jo. My jsme... Probíráme to z různých aspektů, ale pojďme to zkusit nějak jako obecně říct. Máš pocit, že vaše sourozenecký vztahy nějakým způsobem ovlivňují ty obrazovky, který užíváte? Ať už pozitivně, negativně, nebo to na vás vůbec jako nemá vliv, na to, jak vypadá váš vztah.

RESPONDENT: Já bych řekl, že to má hlavně negativní. A třeba už jenom u mě, co cítuju na vztahy jako obecně s lidma, že se fakt hodně omezily s těma technologiema. Takže v tomhle směru to určitě ubývá. Je to špatný. A nějaký dobrý aspekt... Asi možná jenom ta komunikace, že můžeme se bavit kdykoliv.

VÝZKUMNÍK: Můžeme se bavit jako tady trošku o tomhle omezení vztahu v důsledku těch technologií? Je to v pohodě?

RESPONDENT: Jojo.

VÝZKUMNÍK: Jo. A ty říkáš, že to jako není dobrý, takže ti to asi, předpokládám, úplně nevyhovuje. Je něco, co třeba sourozenci by v tom mohli dělat, aby tě jako nějak podpořili víc směrem k těm sociálním interakcím? Nebo spíš by to bylo nepříjemný, kdyby do toho nějakým způsobem šťourali?

RESPONDENT: To asi záleží. Možná kdyby ten brácha se třeba nevztekal u toho, tak jsem ochotnej tam s ním jako bejt dýl, ale... To je třeba i ze strany rodičů, že jo. Že mám jako často zkušenost s tou interakcí, že je to vždycky většinou špatný, takže se do toho nechci moc pouštět a mám to spojený jako s negativní energií. Takže se radši zavřu a jsem jako sám.

VÝZKUMNÍK: A teď mluvíme o interakci jakoby, co se týče nějaký diskuze o tom, co ty děláš na počítači, anebo o interakci nějakýho jakoby společnýho trávení času obecně?

RESPONDENT: No, asi obojí.

VÝZKUMNÍK: Že asi by jakoby na to přišla řeč, a to není úplně příjemný. Tak je to možná jednodušší se do toho nepouštět.

RESPONDENT: Jo, třeba mi řeknou, že jsem na tom moc. A přijde mi, že to je takovej jako způsob, že mi to akorát víc naštvě, no a pak už vůbec nemám motivaci dělat něco jinýho, když se to všechno zkritizuje. Kdyby mi to řekli třeba, já nevím, můžeš dělat tolik dobrejch věcí, ale sedíš tady za počítačem, tak bych se možná k tomu postavil jinak.

VÝZKUMNÍK: Jo? Vidíš, to já jsem právě jako si říkám, že to vlastně docela jako bolí tahleta věta. Tak to je zajímavý, že to říkáš. Tak to by byl pro tebe jako správnej způsob, jak to řešit s rodičema, jak o tom komunikovat?

RESPONDENT: No, budu se k tomu tak určitě lépe reflektovat.

VÝZKUMNÍK: To je dobrý... Je třeba... Rozumí ti v tomhle sourozenci víc? Jakože chápu, že ty rodiče se často jako bojí takovýchhle věcí. Nebo mají na to sourozenci stejnej pohled jako rodiče?

RESPONDENT: No, já si myslím, že jsem jako v užívání obrazovek asi takovej extrém. Brácha si o tom asi moc nemyslí a ségra, si myslím, že je většinou spíš na straně rodičů, protože už má možná teda ten vyspělejší pohled na to, co je ta... Takovej reálnější. Už to vidí tak, jak to je.

VÝZKUMNÍK: My se teďka bavíme jako vyloženě omezeně v souvislosti s těma sourozcema a společným trávením času o těch digitálních technologiích a počítačích. A jak spolu hrajete, koukáte se na televizi a tak. Ale já vlastně nevím jako, jakej moc velkej význam pro vás má v kontextu jako celýho společnýho trávení času. Je to opravdu jako hlavní forma toho, jakým způsobem spolu komunikujete, nebo je to naopak jako úplně okrajová záležitost a máte spoustu dalších jako offline společnejch aktivit a spíš komunikujete jako o jiných věcech? Jestli je trochu jasný, kam tím mířím.

RESPONDENT: No, řekl bych, že to není... Možná to je nejčastější forma, ale určitě ne ta, která by byla nejlíp jako zapamatovatelná, zážitkuhodná asi.

VÝZKUMNÍK: Jo. Takže jakoby časově to vlastně možná převládá, ale významově jsou důležitý jiný věci. Nebo jiný způsoby.

RESPONDENT: Jo.

VÝZKUMNÍK: Jakej je pro tebe třeba jako nejvýznamnější způsob trávení času se sourozencema?

RESPONDENT: No, já mám nejradši prostě ty rodinný výlety někam, kde si můžu v klidu popovídat o něčem. Jsme jako oproštěný v podstatě od těch sítí a všeho. A jsme tam v podstatě jenom my a můžeme si pořádně popovídat o všem.

VÝZKUMNÍK: Jo. Když chodíte na takovýhle výlety, tak tam máte jako třeba telefon? Omezenej nějakýma pravidlami, nebo to prostě tak spontánně tolik nepoužíváte?

RESPONDENT: Já myslím, že to vyplývá ze situace. Když už někde jsem, tak trávit čas tím, to můžu kdykoliv. Spíš si užívám společnosti a přírody a tak.

VÝZKUMNÍK: Zní mi to trošku tak, že ta jako společná interakce se stává kvalitnější, když odcházejí z toho ty obrazovky, jestli to chápu správně.

RESPONDENT: Určitě.

VÝZKUMNÍK: To je zajímavý. Přemyslím jenom, jenom si to srovnám trochu v hlavě, kam bych chtěla pokračovat. Často mi říkají... Nevím, u vás to bylo trošku jinak, jo, vy jste dostali ty svoje zařízení tak nějak jako trošku současně, ale často slyším od těch sourozenců, že moment, kdy dostanou každéj svoje zařízení... To znamená, že přestanou sdílet nějakéj společnej počítač nebo něco takovýho. Že vnímaj jako velký oddělení. Vlastně rozdělení v tom vztahu. Je to jako nějakéj moment u vás, kterej ty by sis vybavoval? Jakože přestali jste sdílet stejnej počítač a ty si uvědomuješ, že to jako ovlivnilo hodně váš vztah? Nebo to pro vás nebylo takový zásadní?

RESPONDENT: Já si myslím, že to nebylo sdílením, ale přímo jako spíš tím obdržením toho přístroje, že jsme se jako oddělili víc. Že počítač jsme nikdy nesdíleli podle mě, ale když jsem ho já dostal, což bylo v podstatě při covidu, tak už jsem se... Že jsem se odstěhoval a oddělil se.

VÝZKUMNÍK: Jo. To měli vaši docela... Nevím teda, jestli to bylo vašich rozhodnutí... Že jste měli vlastně docela pozdě ty zařízení oproti tomu, co jako slýchám takhle v rámci těch rozhovorů. Že teda jestli dobře počítám, tak při covidu ti bylo nějakých třeba čtrnáct, třináct?

RESPONDENT: No, tak nějak. A to bylo už jako, že jsem vyloženě jako řekl, že na tom počítači jsem dost a chtěl bych nějaký lepší, na kterým může fungovat všechno. A pak jsem se k němu nějak moc aklimatizoval zase a už jsem se oddělil.

VÝZKUMNÍK: Je pro mě těžký, a předpokládám, že teda asi jako i pro tebe taky, že to jako jde ruku v ruce... Oddělit, co je teda jako následek těch obrazovek a technologií a následek toho covidu. Ono je to asi takový hodně spojený v tomhle, co? Že prostě nebyla jiná možnost.

RESPONDENT: No, vnímám to hodně spolu spojeně.

VÝZKUMNÍK: To byl asi... Bráchovi bylo za covidu počítám nějakých třeba pět? Čtyři?

RESPONDENT: No, to by sedělo.

VÝZKUMNÍK: Jo. Tak tam to možná... Taky to tam vnímáš, jako že by tam nastalo nějaký rozdělení? Nebo tady na tu stranu se to neprojevuje u bráchy. Protože on asi ještě nechodil do školy, že jo, takže pro něj se asi zas tak moc nezměnilo.

RESPONDENT: No, to jsme byli spolu... Třeba jsme byli častěji spolu venku při tom covidu, protože jsme byli pořád oba doma. Ta škola byla pro mě i kratší časově. Takže jsme se občas jako i dostali ven, ale...

VÝZKUMNÍK: Jo. Takže snad aspoň jako špetku toho pozitivního to tam mělo.

RESPONDENT: Jo.

VÝZKUMNÍK: Jo, to je fajn. Já jsem se ptala na to, jak teda ty obrazovky ovlivňují ten váš vztah, a teď to zkusme jako převrátit trochu tu otázku. Máš pocit, že to, že ty máš sourozence, že jsou takový, jaký jsou, že to nějak ovlivňuje způsob, jakým ty užíváš ty technologie?

RESPONDENT: Já si myslím, že to není samozřejmě jenom sourozencema, ale celkově jako tím okolím. Že třeba... Možná mě ty lidi třeba tak jako nedostanou k tomu... Že se s nima neztotožním tolik, abych s nima chtěl trávit tolik času. Ale určitě bych neřekl, že to je jenom chyba sourozenců.

VÝZKUMNÍK: Jo. To určitě jako nejde o to, že by to byla něčí chyba. To vůbec jako nechci naznačit. To spíš jenom asi to vzájemně souvisí, že jo, to si asi zas nebudeme říkat, že ne. Ale nemyslím si, že je to jako něčí chyba. Takže jestli tomu jako dobře rozumím, tak kdybyste

měli nějaký jako víc společný zájmy, tak máš pocit, že bys třeba trávil méně času u těch obrazovek.

RESPONDENT: Jo, to určitě.

VÝZKUMNÍK: Jo, tím pádem teda se bavíme asi o nějakým osobnostním nastavení. Co se třeba obsahu týče. Ne teďka času, ale toho obsahu, co ty tam děláš. Má to nějaké vliv? Že... Já nevím, jo, plácnu. Hraješ nějakou hru a řekneš si ,ty jo, tady se fakt hodně střelí, asi bych nechtěl, aby to hrál můj brácha, proč to hraju já sám'. Nebo nějaký takovýhle momenty. Že by ti to vědomí těch sourozenců nějak ovlivňovalo, co tam děláš?

RESPONDENT: To s mladším bráchou určitě. Třeba i rodiče mi říkali, že jako tuhle hru tady nehraj před bráchou. Ale mně to vlastně asi nikdy nepřišly nějaký hry, který by mě jako nějak osobnostně poškozovaly. Ale to bylo spíš tím věkem, protože bráchovi samozřejmě... Probudilo by to v něm...

VÝZKUMNÍK: Jo. Takový specifický bývají v tomhle třeba sociální sítě, že když víš, že tě sledují tvoji sourozenci tak si přece jenom jako trošku jinak kontroluješ ten obsah, kterej tam přidáváš. Je to něco, co jako cejtíš v tomhle?

RESPONDENT: To asi ne. Myslím, že to asi tak nějak jednou bylo, že ségra mě nějak začla sledovat na Instagramu a pak to nějak jako ukazovala rodičům.

VÝZKUMNÍK: Je, to je těžký. To je těžká situace.

RESPONDENT: Ale jako už nevybavuju si, co jsem tam měl, ale prostě rodiče mi na to něco říkali potom.

VÝZKUMNÍK: Jo. Jak jsi to řešil? Nechal jsi to bejt, nebo třeba odebral jsi ségru ze sledujících? Nebo jsi nějakým způsobem upravil, co tam sdílíš?

RESPONDENT: No, spíš jsem upravil to, co tam sdílím. A ono i ségra třeba řekla ,tohle tam jako nepiš'.

VÝZKUMNÍK: Vnímáš to spíš jako pozitivně, že ti ségra v tomhle pomohla? Nebo zasáhla do tvýho soukromí.

RESPONDENT: Jojo, pozitivně bych to asi jako... I když vlastně jako v tom okamžiku to působí negativně, ale perspektivně to je v podstatě dobře.

VÝZKUMNÍK: Jo. Když se třeba ty díváš jako na ségry sociální sítě. Nevím, jak moc je tam aktivní. Taky máš pocit, že třeba si říkáš „ježiš marja, tohle bys tam neměla dávat“? Nebo něco takovýho?

RESPONDENT: No my jsme oba jako prakticky, co se týče příspěvků, tak jsme hodně jako neaktivní. Ale když tam něco přidá třeba s ... , tak tam na to něco napíšu a v pohodě. A já tam nedávám prakticky nic, tak tam zase tři roky nic nedám, takže...

VÝZKUMNÍK: Jo, takže to není pro vás nějaký jako důležitý téma.

RESPONDENT: Ne.

VÝZKUMNÍK: Jo. Myslím si, že jako z mojí strany jsme asi pokryli tak nějak všechno, co já jsem čekala, na co bysme mohli narazit. Je něco, co ty považuješ za důležitý v kontextu tohoto tématu, co třeba ty sis myslel, o čem budeme mluvit? Nebo tě v průběhu toho našeho povídání napadlo a já jsem se na to nezeptala?

RESPONDENT: Teď mě asi nic nenapadá.

VÝZKUMNÍK: Ještě mám teda jednu důležitou otázku, ale myslím, že bude rychlá. Cejtíš zodpovědnost za svoje sourozence? Teď jako myslím jednak obecně a jednak teda v souvislosti s těma obrazovkama? Myslím třeba tím, zase jsme to trochu natukli, cejtíš zodpovědnost za to, aby brácha užíval ty obrazovky jako dobrým způsobem? Cejtíš se zodpovědně za to ho nějakým způsobem monitorovat, vést, radit mu? Nebo vůči ségře?

RESPONDENT: Bráchovi jako určitě, ale se ségrou už mám ten kontakt omezenější, takže... Ségra vždycky byla jako hlavně do školy řešit věci, takže s tou moc problém není.

VÝZKUMNÍK: Jo, takže za brácha tam trochu vnímáš tu zodpovědnost, za ségru asi už ne. Ona asi je schopná se o sebe dost dobře postarat, že jo, tak tam ani není...

RESPONDENT: Hlavně si myslím, že je to tím rozšířením toho internetu, co se tam jako vyskytuje za ty věci. Že my, jak jsme s tím vyrůstali, tak se s tím jako adaptujeme. Ale na brácha jak je toho strašně nového a rychlého, tak si myslím, že tam je toho strašně nebezpečného.

VÝZKUMNÍK: No, je to tak, co si budeme povídat. Dostanou se ke všemu.